

Giới thiệu Điệp Phi Hà Sứ

Sống trong thế giới cổ đại lại có xuất thân từ hoàng tộc có nhiều việc không như mình muốn, từ khi còn nhỏ đã phải học cách tự bảo vệ mình, tự mình chứng kiến mẫu phi của mình bị giết chết nhưng mẫu phi lại dặn hần là không được trả thù.

Nhưng hần không làm được, chỉ mới chín tuổi hần đã giết chết tên thái giám muốn giết mình để bảo toàn mạng sống cho mình, kể từ đó đôi tay hần đã nhúng chàm không bao giờ thay đổi được nữa “Mẫu phi, con xin lỗi, để hận thù phủ lấy mắt rồi...” Ý nghĩa của đời ta lúc này, chính là sống dựa trên nỗi thù hận. Ta rạch trên tay mình hai đường rất sâu vào ngay tang lễ của mẫu phi và hoàng muội để ghi nhớ, sẹo chưa phai, ta vẫn nuôi lòng báo thù hai mạng người.

Liệu ai sẽ xoa dịu được trái tim của hần khi hần sắp thành ác quỷ giết người vạn kiếp bất phục mời các bạn theo dõi truyện Điệp Phi Hà Sứ để hiểu thêm về cuộc đời hần.

Bạn đang đọc truyện *Điệp Phi Hà Sứ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Gặp gỡ

Chàng trai áo trắng cô độc đứng trên ngọn cây, dùng ánh nhìn dừng dừng nhất có thể theo dõi cuộc thám sát ở dưới chân mình. Trăng rọi bóng dáng chàng, gió thổi cuốn y phục là lướt làm thân thái thêm phiêu dật bất phàm, trông chàng như một thiên tiên mang trên mình đôi cánh của quỷ, ngón tay thon dài trắng ngần uyển chuyển lật ngược đồng hồ cát mỗi khi cát rơi xuống hết, đến lúc hạt cát cuối cùng của lần thứ năm rơi xuống, cũng là lúc đao kiếm im lặng.

- Quân chủ, mọi việc đã xong!_ chàng trai áo nâu hơi cúi người, cất tiếng nhẹ nhàng, những người khác đồng loạt quỳ xuống kính cẩn.

Chàng nhướn mi, một bên mắt trái bị tóc phủ, trong con mắt phải lộ ra ánh nhìn kiêu ngạo, chàng khẽ cười, là một cái nhếch môi hờ hững, thanh âm gọi nét hài lòng:

- Rất đúng giờ, làm tốt lắm.

~*~

Giữa màn đêm, chàng trai áo trắng thổi tiêu, thanh sắc buồn bã náo nê, áo trắng trong gió tung qua hòa cùng làn tóc mềm mại cuốn lấy dung nhan thanh tú, dáng dấp trông cao sang quyền quý, mắt ánh lên nét lạnh lùng, tầm nhìn vô định mông lung nơi đáy hồ, trong ánh trăng mờ ảo loang bóng nước, bao trùm nét gì đó mơ hồ không rõ, trông sao quá cô độc.

- Chủ nhân, xin ngài ra chỉ thị!_ người áo xanh lam ở phía sau cất tiếng thúc giục.

Chàng dừng thổi tiêu, xoay một vòng trên tay điêu luyện rồi tra vào thắt lưng, lấy ra một chiếc đồng hồ cát, chàng cười, nhạt nhẽo đến vô vị, tóc mái bay che đi con mắt trái, trong con ngươi phải lộ ra tia nhìn tàn nhẫn, chàng nói, giọng nhẹ như hơi thở nhưng lại nặng tựa nghìn cân.

- Giết hết, làm sạch sẽ một chút.

Người đó nhận lệnh liền rời khỏi, chàng đặt chiếc đồng hồ cát lên thành lan can.

Trời đêm không tĩnh lặng thoang thoang mùi máu tanh tươi.

~*~

“Tả tướng, ta có một đề nghị với ông.”

“Có việc gì xin ngài cứ nói.”

“Ta muốn ông về dưới trướng của ta, thế nào?”

“...”

“Hay là ông đã về dưới trướng thái tử?”

“Nhị hoàng tử nói đùa hay lắm.”

“Ta biết ông không ưa hữu tướng, thế thì, ông không cân nhắc với yêu cầu của ta sao?”

“Vi thần đã chờ câu nói này lâu lắm rồi.”

“Thật sự?”

“Là thật.”

“Vậy, ta muốn liên hôn với nhà tá tướng, ông nghĩ sao?”

“...”

“Ông còn nhớ hôn ước nửa vời ngày đó chứ?”

“Tất nhiên thừa hoàng tử điện hạ.”

“Cái ta cần là danh nghĩa, nếu ông thấy ta không xứng với con gái ông thì cứ tùy tiện kiếm một cô gái hiểu chuyện thay mặt gả, ta cũng không làm gì cô ta đâu nên không quan trọng lắm, nếu cần dịch dung ta sẽ cho người làm, còn nếu như ông không muốn thì...”

“Ngài vẫn còn nhớ đến hôn ước một nửa đó, không cần thay mặt gả, hoàng tử phi của ngài nhất định sẽ là con gái thần.”

“Như vậy, một lời đã định.”

“Khung cảnh đẹp nhất ta từng thấy, chính là lúc nàng quay đầu lại khẽ cười

Ta trải qua khói lửa lưu lạc cách trở, rồi bất lực buông tay nàng ra

Kiếp phù du cũng như lữ quán, người ta đang chờ đợi thật ra là ai

Khắp trời mưa tuyết theo gió về, hai chữ hợp tan khiến lòng người phiền muộn...”

(Tuyết tự)

~*~

Thác đổ, tung lên những bọt nước mờ ảo trắng xóa, dưới nắng nhạt hiện lên ánh sáng ngũ sắc.

Con suối trong, dòng nước chảy róc rách trong trẻo qua các kẽ đá.

Khu rừng chìm trong ánh nắng chiều mang vẻ đẹp thanh bình tĩnh lặng, bao trùm một màu nắng nhợt nhạt xuyên qua các tán lá chiếu lên thảm cỏ xanh.

Bên bờ suối, một chàng trai khoảng độ mười tám mặc áo trắng đang nằm ngả người dựa vào thân cây gỗ đàn lớn phía sau. Gần nửa thân người của chàng bị bóng râm của cây phủ lấy. Mái tóc dài cột cao lên hơn phân nửa, còn lại buông thõng bên bờ vai gầy, tóc mái dài rủ xuống lộn xộn che đi nửa gương mặt bên trái, như ẩn như hiện một dải bột mắt màu đen tuyền. Mắt phải của chàng nhắm nghiền, có lẽ chàng đang ngủ, hàng mi cong cong dài thanh mảnh lay động lòng người. Y phục chàng đang mặc càng tôn lên làn da trắng ngần của chàng, tạo cho người ngoài nhìn vào cảm thấy chàng như một ảo ảnh rất dễ dàng tan biến, hòa làm một với những tia nắng tinh khôi kia.

“Khè... khè...”

Trên cánh tay trái của chàng là một con rắn da bạc xám quấn quanh thành ba vòng, đầu của nó dựa vào ngực chàng như đang tìm kiếm hơi ấm thân thuộc, đôi mắt sắc bén chú ý quan sát mọi động tĩnh, cái lưỡi khè ra liên tục, như một thuộc hạ tín cẩn trung thành nhất canh giữ cho chàng những giây phút chợp mắt ngắn ngủi này.

Gió thổi khẽ khàng, là lướt như những mảnh lụa trong thướt tha, hương của những đóa hoa kim ngân trắng mảnh mai xung quanh dậy lên một cách tinh tế, xung quanh chàng, những con bướm đêm vỗ cánh bay lượn thành từng dải, điểm thêm phong cảnh những mảnh lụa tối màu.

Tất cả mọi thứ, quện lại với nhau thành một bức tranh phong cảnh đẹp.

Êm đềm như thế.

Giá như cuộc đời luôn là những khoảng lặng yên bình như thế này thì tốt biết mấy?

Tiếc thay...

~*~

Áng mây ảm đạm quện lại trên cao thành từng mảng đen nhánh.

Mịt mù, cô tịch, lạc lõng, như lòng người mang nặng bao tâm tư nặng trĩu.

Rồi, nhẹ như không, mưa bắt đầu rơi, tí tách, từng sợi mảnh mai trườn xuống khu rừng âm đạm hương sắc.

Thoáng chốc, mưa mạnh hơn, từng hạt mạnh mẽ chảy tràn trên nền cỏ. Gió lùa qua kẽ lá mang theo hương khí lành lạnh.

Cả không gian như có sương mù che phủ lấy, nhẹ nhàng mà miên man như bức bình phong nhạt màu.

Sắc đỏ hòa vào sắc trắng thanh khiết của mưa.

Tanh nồng.

Là máu.

“Tách! Tách!”

Hai bóng người hòa vào trong cảnh vật u ám, âm đạm. chàng trai áo đen đã bị trọng thương, từng giọt máu như đua nhau rơi xuống nền cỏ xanh, hòa cùng mưa, tạo thành những vệt đỏ dài chảy tràn lan quyen bùn đất. Cô gái khuôn mặt đẹp như ngọc, y phục trắng thanh khiết lốm đốm vài vết máu loang màu của chàng trai, đỡ lấy y chạy trời chết, sắc mặt hỗn loạn.

Mưa mạnh hơn, bóng dáng hai người hòa vào cơn mưa vô tận, bao nhiêu hạt mưa, bấy nhiêu bi thương...

Con đường phía trước mịt mù... đâu là lối đi sau này của họ?

Theo sau là một toán binh lính ngự y vệ ánh mắt lạnh lùng, với người dẫn đầu là một thiếu nữ mặc áo đỏ trang điểm lộng lẫy trên ngựa trắng nhưng phản son phai phần nào do mưa, bên cạnh một tướng quân tầm bốn mươi thâm trầm kiêu bạc cưỡi ngựa đen.

- Còn chưa chịu đầu hàng? _ thanh âm của tướng quân vang lên náo động tĩnh lặng, chất chứa sự giận dữ.

Hai người đứng sững lại, giật mình đau xót, trước mắt là vực sâu hun hút lãng đãng sương mù dày đặc không thấy đáy, không còn đường nào nữa rồi.

Quay đầu lại, toán vệ binh đã phục sẵn. Cô gái áo trắng hốt hoảng quan sát tình hình xung quanh... tính sao bây giờ, bên cạnh là chàng trai áo đen gần như sẽ gục ngã bất cứ lúc nào.

- A Nhiên, tại sao lại... _ cô gái áo trắng rơi nước mắt thốt lên đau xót nhìn cô gái áo đỏ đang yên vị trên ngựa với nét mặt bình thản.

- Ta thì làm sao? _ cô gái áo đỏ nhướn mày cười nhạt, trong sự hiển nhiên chất chứa lạnh lùng và tàn nhẫn _ A Anh, ta chỉ là giúp quan binh diệt trừ tặc tử thôi.

- Khốn kiếp! _ chàng trai áo đen gào lên tức giận, nhất thời kích động ôm ngực phun ra một ngụm máu khiến cô gái áo trắng càng hốt hoảng hơn, sắc mặt trắng bệch không một giọt máu. Chàng trai nhìn cô gái áo đỏ đầy thù hận, như chỉ hận không lập tức một nhát phanh thây nàng ta cho hả giận _ A Nhiên, chính ngươi đã bỏ độc trong rượu của ta phải không?

A Nhiên khước môi vờn nét cười âm độc, không cần trả lời cũng biết đáp án rõ ràng là gì. A Anh sững sờ nhìn A Nhiên như không thể tin được.

A Nhiên xòe ra chiếc quạt lông mềm mại màu hồng phấn che đi nửa gương mặt mình, chỉ chừa lại ánh mắt híp lại cười khinh miệt, ẩn tàng nét cười đắc ý vô cùng. Thanh âm nàng cất lên, nhẹ nhàng chuyển lại như âm rắn độc vòn môi đến chết như một sở thích:

- Giờ này mới nhận ra, không phải quá muộn rồi sao, đại sư huynh?

A Anh rơi nước mắt không ngừng, người trước mặt nàng thật sự là nhị sư tỷ cùng lớn lên sao?

Nước mắt nàng, hòa cùng mưa mặn chát.

Lạnh, da thịt lạnh chưa đủ còn sâu vào tận tâm can.

- Ta muốn giết chết ngươi! _ chàng trai rít gào, tay nắm chặt đuôi kiếm đang rỉ máu từng giọt từng giọt, y dùng sức lực cuối cùng, phóng cùng lúc thanh kiếm trên tay cùng hai thanh phi tiêu độc.

Vì không còn sức nên đi chệch hướng nhưng cũng đủ giết ba tên lính, máu tung tóe, chúng ngã người xuống đất chết ngay.

Mùi máu lại càng tanh nồng.

A Nhiên nhìn kiếm và phi tiêu sượt qua tóc mình rồi lại nhìn chàng trai áo đen, ánh mắt biến đổi ngay lập tức.

Nàng cũng chỉ là một cô gái của bi kịch.

Bi kịch của người thứ ba trong tình yêu.

- A Hàn, là do huynh ngay từ đầu đã không chọn ta mà chọn nó._ A Nhiên khóc, nét mặt đau khổ tột cùng, chiếc quạt trên tay vô thức rơi xuống nền đất vấy bùn đất thành màu xám, như trái tim u tối vương vào chương tình biết rõ là kết cục bi thương của nàng_ Rốt cuộc ta thua A Anh ở đâu mà huynh chỉ yêu nó thôi?

A Hàn cười lạnh khô khốc khinh bỉ, ánh mắt chán ghét đến tột cùng, lạnh lùng phun ra một câu:

- Rắn độc như ngươi đừng mơ so được một góc của nàng.

- Nếu muội không có được trái tim huynh cũng phải có được thân xác huynh!

Tình yêu, rất dễ hóa thành hận thù... Người thứ ba trong tình yêu... luôn luôn nhận đau khổ... để rồi có thể làm tất cả để đoạt được tình cảm, dù cho có thể hủy diệt chính người họ yêu nhất...

Nàng gần giọng, ra lệnh cho binh lính tiến lên. Từng tốp lính theo lệnh của nàng lần lần giảo sắc bước về phía hai người. Bên cạnh, vị tướng quân già cười âm độc. Cứ việc tàn sát lẫn nhau, ta đây chỉ việc thu dọn tàn cục. Loạn tặc các người, cuối cùng cũng phải bị tiêu diệt thôi.

A Anh thấy sợ, biểu cảm như quá đông không thể đối phó, nhìn sang A Hàn lại đang bị thương rất nặng. Nàng cắn răng vùng kiếm lên, kiếm lãnh khốc vô tình đánh được khoảng chục tên lính, bên cạnh, y phóng phi tiêu hỗ trợ.

Trong vũ điệu âm đạm của thân chết, cả hai đắm chìm vào oán hận, như thiêu thân lao đầu vào lửa, ánh kiếm cùng phi tiêu sắc bén phát ra đạo quang lạnh lùng và tàn độc, say sưa tẩm trong máu, hơi gió từ kiếm khí lay động sợi tóc của họ.

Máu chảy tràn, tanh nồng, quang cảnh muôn phần diễm lệ.

Đám lính sợ hãi có ý lui.

Lão tướng quân khẽ nhưn mày một chút.

A Hàn cắn răng nén lại đau đớn nhưng vừa rồi vận động mạnh nên máu lại tuôn ra như suối, y cười nói với A Nhiên:

- A Nhiên, ngươi hoang tưởng!

Nhất thời, trước đôi mắt sững sờ của mọi người, A Hàn ôm chặt lấy A Anh ngã người ra phía sau rồi thẳng xuống vực sâu hun hút.

~*~

- Cứu tôi với! Cứu mạng!

Nơi thác đổ nước chảy xiết bỗng đâu xuất hiện một cô gái áo trắng khăn giọng kêu cứu.

Cô có gương mặt trái xoan xinh đẹp với đôi mắt to tròn linh động, mày ngài cong vút, môi anh đào điểm tô thêm sự hoàn chỉnh cho gương mặt ưa nhìn nhưng hiện đang nhăn nhó khổ sở vì sắc nước khó thở, chân cô quẫy đạp không ngừng, tay vùng loạn xạ như đang cố tìm một thứ gì đó để bám.

Mạc Thạch Lệ cô không khỏi cảm thấy sốc khi bản thân đang ở phim trường cùng mọi người diễn cảnh rơi xuống vực sâu, chỉ nhớ cô rơi xuống hồ nước do cảnh quay cuối cùng, nhưng khi ngoi lên mặt nước đã thấy mình ở đây – một khu rừng hẻo lánh vắng người qua lại.

Chắc chắn là không phải do cô bị trôi đi, vì cô đã ngoi lên ngay sau đó, với lại cảnh trí ở phim trường và một số vùng lân cận cô đã đi tham quan qua một lượt, chẳng có nơi nào tựa tựa thế này.

Đặc biệt hơn, tại sao thoáng chốc chẳng còn ai xuất hiện trước mắt cô, đoàn làm phim đâu cả rồi, tâm trí hiện lên nỗi bất an, muốn bơi ngay vào bờ thì bị chuột rút.

Đúng là quá xui xẻo.

- Cứu tôi với! Cứu tôi!

Cảm giác sức nước của dòng chảy đang chèn ép khí quản, cả người nặng nề như chỉ muốn chìm dần xuống.

Không lẽ cô lại bỏ mạng trong tình huống dở khóc dở cười thế này?

- Cứu tôi...

Hai chân ngừng vùng vẫy, cơ thể cứ chìm, mắt mờ hồ khép lại.

“Ừm”

Có một tiếng động lớn phát ra lay tỉnh trí giác cô, như là một vật thể nặng rơi xuống nước.

Cô mơ mơ màng màng nhìn thấy phía trước có một bóng áo trắng đang bơi về phía mình.

Ai?

Ai vậy?

~*~

Chàng trai áo trắng – Chu Nhật Phi bơi ngược dòng chảy đến chỗ Lệ, nét mặt chàng khẩn trương lo lắng, một tay vòng qua ôm lấy thân người mảnh mai của cô, một tay chàng rẽ nước hướng đến bờ.

Nước nhều giọt trên bãi cỏ, dưới nắng chiều nhạt lợ ra gương mặt thanh tú của Phi âu sầu và tự giễu mình.

Chàng thở dài một cái, hất tóc ra đằng sau, lắc đầu một cái chán nản rồi đưa tay lên trán.

Chu Nhật Phi, người thật sự điên rồi.

Tại sao phút chốc lại mất mát lí đi cứu người đứng qua đường đột nhập trong trận đồ mình lập ra?

Chẳng qua, là lúc ấy...

Dù biết đó không bao giờ có thể là Tiểu Tâm.

Từ lâu lắm, cô bé hồn nhiên hiếu động ấy đã chẳng còn bên cạnh mình.

Cớ sao nhìn thấy bóng cô gái này ngụp lặn suýt chết dưới nước lại trông thấy hình ảnh ngày ấy của Tiểu Tâm, trong lòng dâng lên một sự sợ hãi mơ hồ.

Thế là...

“Đừng quên muối nhé...”

“Huynh quyết không quên, không bao giờ quên.”

“Quen biết Phi ca ca là điều tốt nhất đời này của muối, giờ muối ghen tị Liễu tiểu thư có thể ở bên cạnh ca ca.”

“Muối là muối, Tiểu Nguyệt là Tiểu Nguyệt, sao có thể so sánh với nhau?”

“Phi ca ca không hiểu đâu...”

“Khắc khắc”

- Cảm ơn anh đã cứu tôi! _ Lệ ổn định lại thân người, ngược mắt lên nhìn người vừa xả thân cứu mình thoát chết.

Nhưng trong chớp mắt, cô cảm thấy mi mắt nặng trĩu rồi ngã gục xuống người chàng, chỉ còn kịp ghi nhớ chàng là một chàng trai áo trắng thanh tú.

Chàng đã điểm huyết ngù của cô để cô không kịp nhìn thấy gương mặt mình. Có thể là cô rơi từ trên thượng nguồn xuống nên mới có thể đột nhập vào trận đồ mà chàng lập ra.

Đưa người rời đi ngay là tốt nhất.

Nghĩ thế, chàng bé thóc cô lên.

~*~

Ra khỏi rừng, chàng nhìn thấy bóng người ngồi vắt vẻo trên cây như đang dưỡng thần, chàng thuận chân đá một viên đá gần đó, rất tốt bụng đánh thức người đó dậy.

Nghe một tiếng nói đầy ai oán vang lên ngay sau đó:

- Chủ nhân, ngài không cần dùng phương thức dã man này gọi thuộc hạ dậy đâu.

Viên đá được người đó chụp lại rất chính xác và ném xuống đất.

Gió từng đợt, từng đợt vô định hình làm tung bay những chiếc lá vàng rơi, lay động trong ánh chiều tà, từng đợt hiu hắt.

Từ trên cây, một chàng trai áo xanh khoảng hai mươi nhảy phốc xuống, bím tóc dài phe phẩy trong gió, tuấn nhan tươi sáng điểm một nụ cười tinh nghịch lém lỉnh.

Kỷ Lý Phong hẳn vừa làm xong việc là phi ngựa trở về chỗ này, ngồi vắt vẻo trên cây, rất ngoan ngoãn ở yên một chỗ chờ chàng quay ra còn nhanh chóng trở về, ai ngờ được chủ nhân vào một người mà lúc ra lại đến hai người a.

Hắn dù biết rất rõ rằng giữa hai người trời có sập cũng chẳng phát sinh ra chuyện gì được, chắc là một cô nương suýt chết đuối được chàng tình cờ vớt lên thôi, như là tiện thể ấy mà, cũng hiếm khi chàng cứu một ai lắm, xem ra vị cô nương này may mắn, nhưng hắn vẫn không thể ngăn được việc bản thân liếc mắt đầy giao hoạt, cười hi hi:

- Chủ nhân, ngài cũng thật là có nhã hứng, chọn đúng nơi khung cảnh hữu tình này mà...

Hắn bỏ lửng câu nói, vì ai nghe cũng hiểu được chuyện đó là chuyện gì.

Chàng nghe thế, lại thuận chân đạp thêm mấy viên đá cho hắn thuận thực lách người tránh né.

- Ta tưởng người an nhàn hưởng thụ tình thú chuyện phong hoa tuyết nguyệt hôm nay là người mới đúng chứ? Xong việc rồi? _ chàng nhướn mi, cười khẩy đầy chế giễu, lại nhận được cái nhún vai bất cần của hắn _ Chán phèo, thuộc hạ không hứng.

- Hưởng thụ hết mọi thứ rồi lại bảo không hứng, hay nhỉ? _ rồi chàng dừng nụ cười, nghiêm túc nói khi đang bước đi đến chỗ cột dây cương ngựa _ Thôi, theo ta đến y quán đưa cô gái này đến đó rồi hồi cung, còn phải thay một bộ đồ khác nữa.

Tiểu cô nương xinh đẹp, hôm nay cô cực may mắn đấy, có thể ở trong trận đồ của chủ nhân mà còn toàn vẹn cái mạng nhỏ, lại còn được chính ngài cứu nữa.

Hắn ra bộ nghiêm chỉnh nhất có thể, hơi cúi người, đưa tay ra làm một tư thế chào mầu mè làm chàng ngăn người một chút rồi lắc đầu ngán ngẩm, hắn cười, ánh mắt linh động đầy gian tà:

- Mời chủ nhân lên ngựa!

Bạn đang đọc truyện *Diệp Phi Hà Sứ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Vết thương lòng

- Mấy tờ giấy rách này mà cũng gọi là tranh ư, để đây chỉ tổ vướng mắt ta, người đâu, dỡ xuống hết.

- Tuân lệnh thiếu gia!

- Công tử, xin bỏ qua cho thảo dân, thảo dân cần tiền để mua thuốc chữa bệnh cho mẫu thân.

- Tránh ra!

- Tháo xuống, tháo hết xuống!

- Dừng tay! Dừng tay! Xin dừng tay!

-...

-...

Phi cùng Phong dắt ngựa trên đường, nhìn thấy ở phía trước là một tên công tử nhà quan ăn mặc sang trọng cùng một đám gia nhân theo sau gã đang hung hăng tháo dỡ xuống xé nát những bức tranh chữ của chàng trai nghèo đáng thương sinh ăn mặc rách rưới, nét mặt y hoảng sợ, cứ lạy lục van xin bọn họ dừng tay.

Trò này chàng đã chứng kiến không bao nhiêu lần rồi.

- Phong! _ Phi gọi giật Phong một tiếng, đánh mắt ra hiệu cho hắn, trên môi điểm một nụ cười dừng đọng _ Hiểu ý ta chứ?

Phong cúi nhẹ đầu nhận lệnh, rồi dùng khinh công lao đến phía trước, nhanh nhẹn rút roi ra dùng lực quét mạnh vào những cánh tay của đám gia nhân đang xé tranh chữ.

“Chát”

“Chát”

...

- A!

- Kè nào?

- ...

Bọn họ la hét vì con đau nơi tay đến bất ngờ, nhìn rõ Phong đang gây sự với họ, nhiều tên nổi khùng, vút tranh qua một bên xắn tay áo lao vào đánh Phong vì dám xen ngang chuyện của họ. Nhưng họ còn chưa chạm được vào vạt áo của hắn, lại đều bị hắn quất mạnh đến té ngã ra hết.

- Ui da!

- Chết tiệt!

- ...

- ...

- Tên nào to gan?_ tên thiếu gia nhận thấy có kẻ phá bình chuyện tốt của mình, không khỏi tức giận, gãi hết lên bực mình nhìn những tên gia nhân cứ bị quất roi té ngã, gãi cũng có chút dè chừng, nhưng thể diện quan trọng hơn, gãi liền thuận tay vút đi quyền sách đang bị xé rách phân nửa trên tay của mình, hai tay run nhè nhẹ làm một thể thủ quái dị.

- Một người qua đường rất ghét những tên ăn hại khinh thường văn chương_ một chiếc quạt giấy xòe ra kê lên cổ gãi, Phi đã đến bên cạnh gãi từ lúc nào, tay phải của chàng cầm quạt, tay trái cầm quyền sách vừa bị gãi ném đi, nửa gương mặt bên trái che đi bởi mái tóc dài, con ngươi bên phải hiện lên sự khinh thường đến cùng cực đan xen những tia nhìn dừng đọng, giọng của chàng lạnh lùng không một cảm xúc_ Nếu đây là kiếm thì người đã mất mạng rồi, quạt giấy thùy mặc là thứ đồ vật tao nhã, ta không muốn nó nhuốm máu bẩn, kiểu như máu của hạng người như ngươi.

Phong thu roi về, nhìn những tên gia nhân ôm hai tay nét mặt đau đớn, hắn thân nhiên bước qua người họ đến chỗ Phi.

Đám gia nhân lồm cồm đứng dậy, lùi thối đứng sau lưng gã.

- Có biết ta là ai không?_ gã hếch mũi cao ngạo, tính đưa tay hất đi cái quạt chướng mắt của Phi đang kê trên cổ mình nhưng chàng đã nhanh chóng thu về khiến tay của gã buông hờ trong không gian què què, gã lại càng điên tiết hơn, nhưng nhận ra được điều gì đó thú vị, gã nhếch môi cười nhạt, thanh âm không che giấu sự khinh thường_ Một tên hèn mạt xấu xí như ngươi không dám để lộ gương mặt thật của mình chỉ biết dùng tóc che đi mà dám chống đối với bốn thiếu gia sao, không biết xấu hổ lo mà ru rú trong nhà còn dám ngông nghênh ra ngoài đường đi gây chuyện, ta thấy hôm nay nhà ngươi chán sống rồi.

Những tên gia nhân cũng cười hùa theo gã, vô cùng vui sướng khi đem chàng ra làm trò đùa.

Sắc mặt của Phong trầm lại, tay trái của hắn nắm chặt bao kiếm, tay phải giơ lên tính rút kiếm ra nhưng vẫn lưỡng lự, chăm chú quan sát biểu tình của Phi.

Lời nói của gã không chỉ động chạm đến mình Phi, mà còn động chạm đến vết thương trong lòng hắn, con mắt trái của Phi chính là sự dẫn vật cả đời này của hắn.

Tên này dám nhắc lại hồi ức tồi tệ đó, không hiểu chuyện gì đem ra si vạ.

“Chủ nhân, là ai đã cứu chữa cho ngài, con mắt đó...”

“Cái này sao... thật ra thì...”

“Từ bây giờ thuộc hạ sẽ làm con mắt trái của ngài, chủ nhân tôn quý.”

“Như vậy, một lời đã định.”

Phi cười, là một cái nhếch môi dừng đọng, trong con mắt phải của chàng vẫn là sự hồ hững đến lạ kì. Phi rút trong ống tay áo ra một chiếc đồng hồ cát nhỏ rồi lật ngược nó lại, cất giọng điềm tĩnh:

- Phong, nhiều đó thời gian đủ chứ, ta chỉ cần bọn chúng biết thế nào mới là xấu hổ không dám nhìn mặt ai.

- Sẽ như lệnh của ngài, chủ nhân_ hắn nhếch môi cười lạnh vô cùng gian xảo, rút kiếm ra hướng thẳng về bọn chúng, trong mắt lóe ra tia nhìn giận dữ.

Khinh thường chủ nhân ta, chưa chết là may lắm rồi, giữa thanh thiên bạch nhật này ta không muốn giết người, chỉ cho các người nếm mùi một chút, lâu rồi cũng chưa động thủ.

Bổn thiếu gia ta không ngại lấy con mắt trái của người đầu.

- Người, người dám xác xược với ta hay sao _ giọng nói của gã run run, cảm giác được mùi nguy hiểm khi Phong đến gần.

Phi xoay người bước đi đến bên gian hàng của chàng thư sinh nghèo, đặt chiếc đồng hồ cát và quyển sách lên bàn, cúi người nhặt vài bức tranh chữ, cử chỉ rất trân trọng.

- Thiếu gia, cảm ơn người đã bênh vực cho thảo dân, nhưng hại ngài bị bọn họ khinh khi. _ nét mặt của y khó xử.

- Ta không tốt bụng như thế, không phải là ta thấy người bị bọn họ chèn ép mà ra tay bênh vực, ta chỉ không thích những kẻ khinh thường văn chương làm xằng làm bậy, thứ hai là những kẻ ăn bám phụ mẫu quyền to chức trọng mà ra vẻ ta đây đi gây chuyện khắp nơi. _ chàng đưa những bức tranh chữ cho y giữ rồi rút trong thắt lưng tấm ngân phiếu trăm lạng. _ Dùng tiền này mua lại nghiên giấy, với lại mua thuốc chữa bệnh cho mẫu thân, xem như số tranh giấy bị rách kia ta mua, chữ của người rất có thần, cứ tiếp tục rèn luyện thêm, chăm chỉ ắt có lúc thành tài, còn bọn chúng chắc chắn sẽ không dám đến gây chuyện với người nữa đâu.

- Đa tạ ân công, đa tạ... _ y như là không tin vào mắt mình, run run cầm tờ ngân phiếu mà chàng đưa lấy lực không ngừng.

- Đừng gọi ân công, ta không làm gì cho người cả, hai chúng ta đơn thuần chỉ là quan hệ kẻ bán người mua. _ chàng đưa quạt chặn cái đầu cứ cúi lạy mình liên tục.

Y tắt tã lực lại trên bàn rồi lấy ra một mảnh giấy phẳng phiu, mài mực, chấm đầu bút vào rồi đưa cho chàng.

- Ân công có thể để lại tên họ cho thảo dân được không?

- Đừng gọi ân công, với lại chữ của ta không đẹp. _ chàng cau mày ra ý từ chối.

- Ân công, ngài làm ơn...

- Được rồi. _ chàng thở ra một hơi, nhú mày, cầm lấy bút đề lên đó ba chữ Chu Ngạo Dương. _ Chữ cũng đã viết, đừng gọi ân công nữa.

Nét bút của chàng thanh thoát uyển chuyển vô cùng có thần thái và khí phách, y nhìn như mê mẩn, chữ viết như thế này mà còn chưa đẹp thì chữ của y được gọi là gì đây?

- A!

- A!

- ...

Phong tra kiểm vào bao rồi đến bên cạnh Phi, chàng nhìn sang chiếc đồng hồ cát, hạt cát cuối cùng vừa rơi xuống tức thì.

Rất đúng thời gian.

Chàng mỉm cười nhặt thu lại đồng hồ cát vào người, nhìn đám người kia đang xấu hổ vì trên người chỉ còn lại tiết khô, đồ trên người đều bị chém rách toạt thành từng mảnh rơi xuống đường, chỉ còn mỗi tiết khô, bọn họ kẻ lấy tay che, kẻ khép chân, co người xấu hổ như muốn độn thổ chịu đựng những tròng cười của dân chúng xung quanh, riêng tên thiếu gia bị kiếm chém một bên mắt trái, máu chảy đầm đìa, miệng luôn mồm than đau.

Phi ngẩn người một chút, nhìn sang Phong, hấn lại đánh mắt sang hướng khác miệng huyết sáo giả lơ, như thể cái gì thuộc hạ cũng không biết tự nhiên nó thế mà thôi, trong mắt chàng hiện ra một tia chán ghét.

Phong, người làm quá rồi đấy, thật là, đoạt đi con mắt của gã làm gì...

Phi bất giác đưa tay lên chạm nhẹ con mắt trái của mình.

Thật ra thì...

Tên thiếu gia vừa xấu hổ lại vừa đau đớn, giận đến đen mặt, hét lên cuồng nộ:

- Rồi các người sẽ phải hối hận, mau khai ra hai người tên gì, phụ thân ta sẽ rửa mối thù này thay ta! Người đầu, gọi lính tuần thành tới!

Phong cười, gọi lính tuần thành đến người sẽ chết sớm hơn đấy tên đốn mạt, xem chừng lấy một con mắt của người còn ít quá.

- Tránh ra! Tránh ra! Lính triều đình đây! Tránh ra!

Chắc, nói lính có lính đến thật.

Một toán lính khoảng mười người ở phía xa thúc ngựa đến gần, dân chúng hai bên đường nhanh chóng tản ra. Dẫn đầu đoàn người là chàng trai hai mươi ba bề bím tóc ngang lưng, dáng bộ anh minh thần võ mặc trang phục tướng quân, nhưng nét mặt hấn lại lảng tử thư sinh nhờ hai lọn tóc dài trước trán

tung bay trong gió. Hắn ghì lại cương ngựa đột ngột, những tên lính phía sau cũng dừng theo hắn.

Nhìn gã như vớ được cứu tinh, vội gọi liên tục, bọn nô tài theo hầu cũng hòa theo:

- Đại nhân, hai tên này giữa thanh thiên bạch nhật lại muốn giết người, mau bắt... hai tên đó xúc phạm ta... ta là con của...

- Bắt, bắt chúng đi!

- Các người chết chắc rồi!

- ...

- ...

Tướng quân trẻ nhảy xuống ngựa, neho mảy một chút khi nhìn thấy một đám người trần truồng không biết xấu hổ đang cầu cứu mình, rồi ra bộ phớt lờ đi, khước môi kín đáo nhoe thành một nụ cười nhạo trong một thoáng, rồi hấn bước đến trước mặt chàng khụy xuống một gối, nét mặt kính cẩn.

- Nhị hoàng tử, thì ra người ở đây, nhị hoàng tử thiên tuế thiên tuế thiên thiên tuế.

- Nhị hoàng tử thiên tuế thiên tuế thiên thiên tuế! _ những tên lính khác cũng vội nhảy xuống ngựa cúi người hành lễ theo, dân chúng nhìn thấy thế hoảng hồn cũng vội vàng quỳ rạp xuống.

- Nhị hoàng tử thiên tuế thiên tuế thiên thiên tuế!

Sắc mặt của tên thiếu gia hồng hách cùng đám gia nhân tái mét, cứng họng không nói được thêm lời nào.

Nhị hoàng tử?

Bọn họ vừa đắc tội với một vị hoàng tử?

Thư sinh nghèo cũng giật mình, há hốc miệng vì quá bất ngờ, ân công chính là nhị hoàng tử?

Đánh chết y, y cũng chẳng dám tin chuyện động trời này.

- Miễn lễ! Trịnh tướng quân, trong cung có chuyện gì hay sao?

- Hồi bẩm hoàng tử, vạn tuế gia và hoàng hậu nương nương có chuyện quan trọng muốn gặp ngài ngay, với lại ngài ra ngoài đã lâu mà vẫn chưa trở về, hoàng thượng rất lo lắng nên sai ty chức đi tìm ngài hộ tống về cung.

- Đã làm phiền đến Trịnh tướng quân thật không phải, ta đã định hồi cung sớm hơn nhưng có một số chuyện xảy ra làm chậm trễ. _ chàng hướng ánh mắt như có như không về phía đám người trần truồng, giọng nói có chút buồn, tay đưa lên vén tóc mái bên trái làm hiện lên dải băng che mắt. _ Tướng quân này, có thật con mắt trái của ta chính là sự xấu hổ của hoàng gia không, giá như lúc đó ta né kịp đường kiếm của sát thủ, hay mũi kiếm của sát thủ chệch vào tim ta thì đã... _ giọng nói của Phi nhỏ dần, chàng bỏ lửng câu nói.

- Xin ngài đừng bao giờ suy nghĩ như vậy nữa, ngài chính là vị hoàng tử mà hoàng thượng vô cùng yêu quý, những kẻ khiến cho ngài nhớ lại chuyện cũ đau buồn và có suy nghĩ như vậy tất nhiên thật đáng tội chết. _ rồi hấn quay đầu ra sau hét lên ra lệnh, ánh mắt ngập tràn sát khí. _ Các người còn đứng đó làm gì, mau tới áp giải bọn người dám vô lễ với nhị hoàng tử về cho ta.

- Tuân lệnh! _ mấy tên lính nhanh chóng tới áp giải bọn họ, nghe nhón nháo tiếng cầu xin tha mạng vang vọng.

Nhìn đám người bị giải đi, Trịnh tướng quân khẽ mỉm cười hời hợt, ánh mắt trong một thoáng lướt qua Phong, nhảy mắt một cái liền nhận được cái nhìn vai bất cần của Phong, nét mặt thì ngày thơ vô số tội, hấn lắc đầu một cái ngán ngẫm, kiệt tác của Phong chứ chẳng ai vào đây.

Phong, có làm chuyện gì cũng nên nghĩ một chút đến chuyện tích đức cho con cháu về sau.

Nói thì nói thế, dám động chạm đến con mắt trái của hoàng tử, xem như cũng động chạm đến nỗi hời hận nhất trong đời của Trịnh Thừa Dã này, Phong đã đoạt lấy con mắt của gã to gan đầy để hả giận, giờ gã đang trong tay hấn, hấn cũng phải làm cái gì đó để trút giận mới được.

Dù cho có là con của ai, dám xúc phạm đến nhị hoàng tử, nhất là con mắt trái của ngài, là vết thương lòng của cả ba người hoàng tử, Kỳ hộ vệ và hấn, nhất định hấn không cho qua một cách dễ dàng.

Chúc người bình an trên đường xuống suối vàng, chẳng cần ta bẩm báo, chuyện của hoàng tử ắt đến tai hoàng thượng sớm thôi.

Nhưng trước đó, ta phải cho người ném một chút mùi.

Nghĩ đến đó, trong mắt hấn lộ ra một tia tàn nhẫn.

- Mời hoàng tử hồi cung! _ Dã cất tiếng, mắt chăm chú quan sát biểu tình của Phi, luôn luôn là nụ cười nhạt đứng bên môi cùng ánh mắt lạnh lẽo

hững, thật sự chẳng biết trong đầu người này đang suy tính cái gì, nét mặt lúc diễn kịch cũng thật có thần a.

Ngẫm nghĩ lại, bản thân mình chẳng có cái gì tài, chỉ có bao che là giỏi.

Bao nhiêu năm qua, cứ mãi vở kịch, một người mở màn, một người diễn và một người dọn tàn cục, nhưng kì lạ là chẳng bao giờ thấy chán.

Có thể kết giao hai con người thú vị này, cuộc đời của hắn mới không vô vị.

- Mời nhị hoàng tử hồi cung!_ đám lính cũng hô hào theo.

Đã khẽ cúi nhẹ người, dùng nét mặt kính cẩn, đưa tay chỉ về phía trước, mọi người biết điều liền dạt ra hai bên đường, cùng lúc đó Phong cũng dắt hai con ngựa của hai người đến rồi trao dây cương của con ngựa trắng cho chàng nắm lấy, Phi ghé tai nói với Dã vài câu, nhận được nét cười chấp thuận của hắn, chàng quay sang Phong, hai người thì thầm to nhỏ:

- Đua ngựa không, xem ai về cung trước.

- Ngài muốn đua sao?

- Ta chấp người một đoạn.

- Ngài nghĩ thế nào ấy chứ, câu này phải do thuộc hạ nói mới đúng.

- Vậy sao?

- Thuộc hạ sẽ cho ngài thua tâm phục khẩu phục, không thể nào có chuyện năm năm cưỡi ngựa của thuộc hạ lại thua một tháng của ngài được.

- Phải thử mới biết, khởi hành nào!

~*~

Chỉ còn vài thước nữa là đến cổng hoàng cung.

Bóng hai con ngựa một trắng một nâu song song rượt đuổi nhau bỏ xa tốp lính theo sau họ, mà thật ra Trịnh tướng quân đã ra lệnh cho lính đi chậm lại theo ý muốn của Phi.

Dã nhìn theo hai chàng trai khuất bóng dần sau lớp bụi mù, chỉ lắc đầu cười, đúng là hai tên hiếu thắng.

Bụi cát mịt mù, như muốn che lấp phần nào cuộc đối thoại dờ hoi của hai người:

- Thường ngày ngài cưỡi ngựa mà như cưỡi lừa, có sao...

- Chịu thua chưa?

- Không thể nào, vẫn là thuộc hạ nhỉnh hơn.

- Vậy sao?

- Ngài cho rằng hoàng thượng cho gọi ngài là vì việc gì?

- Còn có nguyên nhân gì ngoài do hành động hái hoa của người mấy canh giờ trước.

- Thuộc hạ khẳng định không có hái hoa bậy, vì trong mắt thuộc hạ vốn dĩ chỉ có một đóa hoa đang ở trong cung là đẹp thôi.

- Chân trời nào chẳng có cỏ thơm, việc gì chung tình với một cành hoa.

- Một người chẳng hiểu chuyện phong hoa tuyết nguyệt như ngài làm sao có thể biết được cảm giác đó.

- Ta không hiểu, cũng không muốn hiểu làm gì, vô nghĩa.

- ...

- Được rồi, nếu người không chịu nhận mình đi hái hoa, vậy thì bắt bướm.

- ...

- Phong, ta khuyên người một câu, ăn vụng phải biết chùi mép đấy!

- Há?

Câu cuối cùng của Phi làm cho Phong bị giật mình, thân người chao đảo vội giữ thăng bằng, chàng thấy thế, khoe môi nhướn thành nụ cười lém lỉnh, thừa cơ phi nước đại đến chân cổng thành.

- Ta thắng!_ chàng ghì cương ngựa lại, quay ra sau hướng đến Phong một nụ cười thách thức.

- Ngài..._ hấn cũng vội ghì cương ngựa, nhìn chàng không nói nên lời.

Bạn đang đọc truyện *Diệp Phi Hà Sứ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Luyện tập cung tên

- Nhi thần tham kiến phụ hoàng và mẫu hậu.

Phi chấp tay, cúi nhẹ đầu kính cẩn đứng ở cửa, nắng chiều êm ả soi rọi thân người chàng như thực như hư tan vào ánh sáng chan hòa, gió nhẹ thoảng những lọn tóc bay bay cuốn lấy nét cười dịu nhẹ ôn hòa khiến dung nhan chàng phảng phất một nét dịu dàng.

- Miễn lễ, mau vào đây!

Phi đứng thẳng người, chậm rãi cước bộ bước vào bên trong liền thấy người ngồi ghế trên là hoàng thượng đang nhấp một ngụm trà thật tao nhã rồi đặt lại tách trên bàn, người ngồi ghế bên là hoàng hậu, thần thái lạnh lùng miên cưỡng nhưng chàng nhận ra lửa giận lẫn chán ghét len lỏi trong mắt khi bà vừa thấy chàng đến.

Ván cược này lần này, bà thua rồi, hoàng hậu.

- Ngồi đi!_ hoàng thượng Chu Nghi Quân đưa tay hướng đến một chiếc ghế gần đó ý bảo chàng ngồi xuống, thấy chàng đã yên vị, ông mới cười hòa nhã, ánh mắt nhìn chàng có bao nhiêu tình cảm quan tâm của một người cha với con trai yêu của mình_ Theo dự định ban đầu, ba ngày nữa hôn lễ của con cùng Liễu tiểu thư sẽ được cử hành.

Chàng nhún mày ra vẻ ngạc nhiên, trong mắt ẩn chứa bao ẩn tình biến hóa linh hoạt để chẳng ai đoán được thật sự điều chàng đang suy tính trong đầu là gì.

- Chẳng phải việc đó đang được xem xét lại khi hữu thừa tướng muốn để con gái thứ ba của mình ra tranh cử địa vị hoàng tử phi với Liễu tiểu thư của tả thừa tướng sao? Nhi thần không hiểu ý phụ hoàng.

Chỉ thấy sắc mặt hoàng hậu Đan Thái Chân xấu đi một phần, đôi mắt sắc sảo như rắn có một tia nhìn sắc bén hung dữ cố gắng kìm chế cơn giận.

Nghi Quân nhìn Thái Chân kín đáo cười nhạt, rồi quay sang chàng tiếp tục:

- Trẫm vừa hay tin, Diệp tiểu thư phủ hữu tướng không may mắc bệnh lạ, đã qua đời cách đây hai canh giờ.

- Bệnh lạ? Trùng hợp như vậy?_ Phi đáp lời ông nhưng mắt lại hướng đến hoàng hậu đầy chế giễu_ Mẫu hậu, nhi thần đã nói giữa nhi thần và Liễu tiểu thư vốn đã có hôn ước, nàng trở thành ái phi của nhi thần là tất nhiên, người lại có ý phản đối một mực cân nhắc đưa Diệp tiểu thư và tranh vị trí vốn là của nàng để tỵ muội sum họp với thái tử phi, giờ xem ra ý trời...

Chàng cố ý bỏ lỡ câu nói, chờ xem bà trong tình trạng chó cắn cắn sẽ có phản ứng gì.

Muốn dùng Diệp tam tiểu thư làm quân cờ thí giám sát chàng sao? Lâu nay tìm mọi cách ám sát vẫn không giết được chàng giờ lại muốn thao túng điều khiển?

Đáng tiếc thay, Chu Nhật Phi này không phải kẻ ngốc.

Kỷ Lý Phong, chuyên phong hoa tuyết nguyệt của người tốt lắm, có thể cho người của mình loan tin ngay sau khi hành sự để phía Diệp gia trở tay không kịp để bịt miệng những người biết chuyện còn kịp thời dùng một con cờ khác thế chỗ.

Thế mà dám ngoan cố bảo chán phèo không có hứng thú.

- Hoàng nhi xem như đã rõ hỷ sự vậy hồi hoàng thượng cho thần thiếp trở về cung của mình._ Thái Chân hướng Nghi Quân đưa ra một đề nghị, giọng nói lạnh lùng, sắc mặt đã vô cùng khó coi, thỉnh thoảng lướt qua chàng như có như không bằng ánh mắt chán ghét thù địch.

Hừ, xem như bà thua lần này.

- Ủ! Hậu về cung đi, trẫm còn có chút việc bàn riêng với Phi nhi._ ông tùy ý phát tay.

Phi đứng dậy chấp tay cúi chào, trên môi điểm một nét cười ý nhị:

- Cung tiền mẫu hậu.

Đội bóng dáng bà cùng đoàn tùy tùng theo sát khuất dần, chàng mới thong thả ngồi xuống, liền nghe một câu hỏi thăm dò của ông, nhưng ẩn trong thanh âm là sự sùng ái không che giấu:

- Chuyện này do con nhúng tay vào đúng không?

~*~

“Vút”

Mũi tên thứ nhất bay được một nửa đường rồi rơi xuống đất.

“Vút”

Mũi tên thứ hai bay chệch hướng, suýt nữa là cắm vào chòm tóc một tên lính canh gần đó.

Thao trường hiện giờ có mười hai tên lính canh, một Trịnh đại tướng quân – Trịnh Hải, tính cả Phi và Phong nữa là mười lăm người.

Gió thổi lồng lộng mang đến cảm giác sáng khoái.

Phi có nhả hứng luyện tập cung tên một chút trước khi về Ngạo Dương nghỉ ngơi. Tính ra chàng cũng học được gần hai tháng, nhưng dường như chẳng có chút tiến bộ nào.

Những tên lính được gọi đến canh gác thao trường cho chàng tập luyện vạn phần hồi hộp, chỉ chực cầu nguyện thiên địa sao cho mũi tên chàng bắn không chệch hướng sang mình, hay nói đúng hơn là đem mình làm cái bia bất đắc dĩ.

“Vút”

Mũi tên thứ ba bay tà tà trên mặt đất xuyên qua khoảng cách giữa hai chân của một tên lính, suýt nữa là làm tổn thương đến vật báu của gã làm gã không khỏi run lên cầm cập, đón nhận những ánh mắt thông cảm của những người khác.

Vất vả cho người huynh đệ rồi.

Ánh mắt Phi lộ ra sự thất vọng tràn trề.

Con người trầm đục của Trịnh Hải nheo lại ẩn chứa bao thiên biến vạn hóa khó đoán được của một người dày dặn kinh nghiệm trải đời.

Phong chỉ muốn ôm bụng cười lăn một trận thỏa chí, biểu tình trên mặt như thể sẽ chết vì cố gắng vận công kìm nén cảm xúc.

Ây da, chủ nhân ngài tính giết thuộc hạ vì chết cười đấy à.

- Có vẻ như một con mắt bị hồng đã làm giảm đi sự phán đoán cự li của điện hạ, vẫn là ngài không thích hợp để luyện cung tên.

Thanh âm điềm tĩnh sắc bén của Trịnh tướng vang lên tổng kết rất được bọn lính canh gật đầu hưởng ứng.

Ở thao trường canh giữ cho hoàng tử bắn cung, trông qua có vẻ nhàn nhã nhưng kì thực còn đáng sợ hơn việc xông pha trận mạc, có đến mấy cái mạng cũng không đủ nói chỉ mỗi người họ chỉ có một.

Lạy trời, còn mẹ già vợ yếu con nheo đang chờ họ ở nhà à.

Phi căng thêm một mũi tên, lại một mũi tên nữa, vẫn đi chệch hướng, thậm chí còn bay chưa đến nửa đường so với đích bia bắn. Tình hình hoàn toàn không khả quan.

Tim của mười hai người cứ co thắt từng đợt. Sợ quá sợ quá.

Thêm một mũi tên nữa, lần này chàng ra vẻ nghiêm rất cẩn thận, mày nheo lại, ánh mắt sắc lộ ra một sự nhẫn tâm, chàng cười một cách tàn khốc, đích đến không phải là bia mà là lùm cây phía sau.

Do thám đủ rồi nhì, bây giờ lộ diện được rồi.

Chàng buông mũi tên ra.

“Vút”

“Phập”

- U...

Có tiếng rên khe khẽ vì đau đớn do trúng tên làm mọi người giật mình, sau đó họ thấy ở sau lùm cây nơi mũi tên của chàng đến có bóng đen chập vạt lẫn trốn.

- Có kẻ khả nghi, các người mau đến đó bắt lấy hắn._ Trịnh Hải hét lên đầy uy vũ_ Nhất định phải bắt bằng được về tra khảo.

Hoàng tử điện hạ, mặt tướng thật muốn rút lại câu nói mất hồng làm ngài không phán đoán được cự ly, khả năng quan sát của ngài thật đáng nể.

- Tuân lệnh!_ mười hai người chẳng ngờ được, run rủi thế nào mũi tên của chàng lại chệch hướng trúng vào kẻ khả nghi gần đó, nhưng dù sao cũng tốt, họ có cơ để không phải nán lại nơi này lâu nữa.

- Họ sẽ tự biết cách xử lý, Trịnh tướng quân, chúng ta tiếp tục nào._ Phi cất giọng lạnh nhạt nhìn những tên giám sát mình rời khỏi nhờ một cái cơ nhỏ nhỏ mình tạo ra, giờ ở thao trường chỉ còn chàng, Trịnh Hải và Phong.

Gió vẫn thổi lồng lộng, ánh nắng làm bóng họ đổ dài trên đất nhàn những vết đen dài.

Phi rút một mũi tên, giương lên trên cung.

“Vút”

Mũi tên xé gió lao thẳng đến hồng tâm của bia.

Phong nhún vai cho đó là điều tất nhiên.

Vết nhằn giữa trán của Trịnh Hải càng sâu.

Phi bắn một lần hai mũi tên, rồi ba mũi tên.

Tất cả đều trúng hồng tâm.

Trên môi chàng, luôn là một nụ cười dửng dưng.

Bấy giờ, Trịnh Hải cầm lấy cung rồi giương một mũi tên lên dây cung, buông tay ra, mũi tên lao vun vút rồi lao thẳng đến hồng tâm một tấm bia khác, ra đề khảo thí chàng.

Phong nhướn mày, tập trung quan sát Phi.

Phi chỉ cười, đổi tay cầm cung rồi giương một mũi tên, tên xé gió lao thẳng đến hồng tâm, đồng thời chệch làm đôi mũi tên của Trịnh tướng.

- Ô._ vẻ mặt của Phong như không tin được, khó khăn nuốt nước bọt.

Ách, quả thật hắn không biết còn có gì trên đời làm khó được chàng đây.

Chỉ nghe Trịnh tướng thờ dài một hơi rồi nói:

- Mặt tướng quả thật không còn gì để chỉ dạy cho hoàng tử nữa, từ cười ngựa, cung tên đến luyện kiếm, ngài đều làm cho mặt tướng không thể thốt ra một tiếng chê nào.

Phi nheo lại mắt đào hoa, cười dịu dàng, cất lại cây cung lên giá rồi nhàn nhạt nói:

- Chẳng phải vừa rồi Trịnh đại nhân vừa chê cười ta sao, rất đa tạ thời gian qua ngài đã vì ta bỏ chút thời gian.

~*~

- U... um...

Lệ mở mắt ra, cảm thấy hơi đau đầu, một nhọc đưa tay lên trán, gượng ngồi dậy, lắc nhẹ đầu mấy cái như muốn lay tỉnh thần trí.

- Cô nương tỉnh rồi?

Một chất giọng trầm ấm điềm đạm vang lên bên cạnh làm cô giật mình vội bỏ tay xuống, hướng mắt nhìn theo hướng phát ra tiếng nói, Lệ nhìn thấy một người nam khoảng năm mươi nét mặt ôn hòa phúc hậu đang vuốt nhẹ chòm râu, mỉm cười làm người đối diện cảm thấy ấm áp.

Mũi người thấy một mùi thảo dược hơi nồng, nhìn đảo dác xung quanh cho rằng đây là một hiệu thuốc đông y, điều này làm cô hơi rối lạt đặt hỏi ông:

- Cho hỏi đây là đâu và sao cháu lại ở đây?

- Đây là Lương Trung Đường, cô nương suýt chết đuối, có một vị công tử đã đưa cô đến đây rồi vội đi ngay_ ông giấu chuyện cô bị chàng điểm huyết rồi như sự nhớ ra gì đó, ông vội lục trong ống tay áo ra vài tờ ngân phiếu, đưa ra trước mặt cô rồi tiếp tục_ Vị công tử đó đưa cho lão xấp ngân phiếu này nhờ lão khi nào cô tỉnh lại thì đưa cho cô.

Ngơ ngẩn nhận lấy xấp ngân phiếu, cô lại hỏi:

- Chàng trai ấy có phải mặc áo trắng và dáng dấp thư sinh nho nhã?

Ông thở dài một hơi ra vẻ tiếc nuối:

- Phải, vị thiếu niên ấy rất tuấn tú, cử chỉ thanh lịch lễ nghĩa, chỉ tiếc một con mắt đã bị hỏng.

~*~

Thạch Lệ chào từ biệt ông rồi rời khỏi Lương Trung Đường.

Trời nhá nhem tối, chỉ còn lác đác người qua lại, nhiều nhà đã chong đèn lên.

Cô nhìn một lượt khung cảnh lạ lẫm xung quanh mình, lòng có bao nhiêu vướng mắc ngổn ngang khó lòng giải đáp.

Tại sao mới đó cô đã lạc đến triều đại lạ lẫm, lại còn suýt nữa là chết đuối, may mà có người cứu, nhưng không hiểu sao con buồn ngủ ập tới khiến con không nhìn rõ mặt chàng trai cứu mình hướng chỉ hướng đến người ta cảm ơn thỏa đáng. Chỉ nhớ người đó mặc đồ trắng tôn lên làn da tựa tuyết, nửa khuôn mặt bên phải nhìn nghiêng đẹp như tạc, là một nét anh tuấn lạnh lùng.

Thật muốn gặp lại người đó một lần nữa.

Nhưng biết đi đâu đây?

Đến cái tên người ta cũng chẳng biết... à không... ngay cả gương mặt người đó cô còn không kịp nhìn kĩ... thật là tệ mà.

Nhưng ắt hẳn, đó là một người nhân hậu lại tốt bụng.

Nghĩ vậy, cô bất giác mỉm cười, bỗng dưng lưu lạc đến đây, dù suýt chết nhưng gặp được người như vậy, âu cũng là may mắn.

- Ưm... gì... ai...? _ bỗng dưng phía sau có ai đó dùng lực gì chặt cô bằng một tay, tay còn lại dùng một mảnh vải có tẩm một loại hương gì đó bịt mũi cô khiến cô cảm thấy mi mắt nặng trĩu rồi không còn biết gì nữa...

~*~

- Nhất định là hoàng huynh sẽ đi qua chỗ này, mình ở đây đợi hù huynh ấy một phen.

Một cô bé gương mặt phấn nộn khoảng sáu tuổi ăn mặc sang trọng, mắt to tròn linh động sáng lấp lánh tinh nghịch, cười tươi thích chí, lẩn trốn sau các bụi cây, thỉnh thoảng thò đầu ra dăm dăm chiều quan sát xung quanh có ai không.

Hoàng huynh phải nhanh nhanh đấy nhé

Bạn đang đọc truyện *Diệp Phi Hà Sứ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Không có nô tài, chỉ có thuộc hạ

Hoàng hôn giăng lên cảnh vật một gam màu huyền bí, man mác một nỗi buồn.

Trên đường trở về Ngạo Dương điện, Phi dụng độ Thiên Trí thái tử Chu Cảnh Long – con của đương kim hoàng hậu – vốn là nhị công chúa quyền quý của Mãn Tộc gả sang vương triều - nên y sở hữu dung nhan mang một nét đẹp lạ của hai dòng máu.

Phi cung kính chấp tay chào, giọng nói không một cảm xúc:

- Hoàng huynh!

Chân mày Long chau lại không vui khi vừa nhìn thấy chàng, ánh mắt như nhìn một món vật vô tri, hừ một tiếng:

- Đúng là sao chổi, con gái của hữu tướng đã chết, chẳng biết con gái của tả tướng thế nào đây, vẫn còn ba ngày nữa, không khéo hoàng cung rước về một hoàng tử phi ma.

Đoàn người của thái tử lạnh lùng lướt qua chàng một cách vô lễ theo bước chân của chủ mình, ý khinh thường trên mặt không che giấu.

Người ta nói tới vinh nhờ chủ. Chính là chỉ đạo lý này.

Cảnh này quen đến nỗi Phi chẳng buồn nhướn mi, chỉ đứng đứng nhìn họ.

Ánh mắt mọi người dè biiu một vị hoàng tử không có chỗ dựa trong triều đình, lại còn xấu xí, miêng băng mắt là bằng chứng cho dung nhan bị hủy hoại, là nỗi ô nhục của hoàng gia.

Phong nhướn mày, hơi bực mình vì câu nói của thái tử nhưng cũng không có động thái nào rõ ràng, càng không lên tiếng vì hấn già cầm từ khi quyết định vào cung làm hộ vệ cho chàng.

Con gái hữu tướng chết, vì hấn đã ra tay sát hại. Còn nhớ mạng máng đó là một cô nương son phấn lè loẹt điều ngoa khó ai bằng.

Thái tử nhìn xéo hai người bằng ánh mắt chán ghét rồi nói:

- Một cặp chủ tớ thật xứng, một tên chốt, một kẻ cầm_ y cười khẩy đầy ác ý, ánh mắt lộ ra khinh miệt.

Phi chỉ cười đứng đứng, ánh mắt hờ hững có chút chán ngán.

Phong từ phía sau nhanh như gió lướt, chớp mắt đã kẻ kiếm lên cổ của Long, nét mặt hấn lạnh lùng không một cảm xúc.

- To gan!_ những người theo hầu y đồng loạt hét lên, nhưng họ không có quyền đem theo vũ khí trong cung như Phong nên chỉ biết đứng nhìn, Long nhìn kiếm, lại nhìn Phong, y không nhúc nhích chỉ phun ra hai từ_ Dám không?

Phong nhìn Long đã bao năm rồi, thật sự là hấn không muốn nhìn nữa. Kẻ hai mặt này, trước khi con mắt trái của chủ nhân chưa mất, y suốt ngày huỳnh huỳnh đệ đệ, còn khi chủ nhân mất con mắt trái, bị mọi người trong cung xia xói, y chỉ biết tìm cơ hội để hạ nhục, mức độ càng ngày càng tăng.

Khốn kiếp!

Phong có chút chần chừ không ra tay được, nếu không Phi sẽ chịu vạ lây vì hành động xốc nổi này của hấn.

Phi chỉ cười, hững hờ vô hạn như chẳng có việc gì khiến cho chàng mây may chú ý:

- Ý của hấn thật ra rất đơn giản, chỉ là thay cho lời khấn cầu hoàng huynh lời nói nhỏ nhẹ hơn một chút.

- Vậy sao?

Bất chợt gió chuyển hướng.

“Chát”

Một cái tát thật mạnh giáng xuống má bên trái của Phi, làn da trắng như tuyết của chàng in hấn dấu tay đỏ ửng, khóe môi trào ra một vệt máu đỏ tươi, mái tóc bay bay lộ ra rõ ràng băng mắt trái và một vài vết xước nho nhỏ do móng tay quệt trúng ở gần thái dương.

- Đó là trừng phạt cho tội tên nô tài của ngươi đã vô lễ với ta, phế vật._ Long nhìn chàng hung ác, đầy nghiến nói, nhưng khóe môi ẩn hiện một nụ cười đắc ý.

Những tên thủ hạ của y cười mỉa mai khinh miệt chàng không hề che giấu.

Chắc chắn không dám phản kháng tiếng nào, một vị hoàng tử hoàn toàn không có chút địa vị lẫn chỗ dựa trong cung sao dám đối đầu.

Chàng đã không hề né tránh, chịu trọn vẹn cái tát mang theo bao sự hạ nhục lẫm liệt ấy.

Phong thấy tình cảnh đó, trừng lớn mắt lên phần nộ, lại rút kiếm, hướng ngay tim của y nhắm thẳng một đường lao đến như gió lướt, nhưng Phi đã nhanh hơn hấn một bước, lưỡi kiếm bị chàng dùng tay không nắm chặt chặn lại.

Máu từ lòng bàn tay phải của chàng trượt trên ván kiếm, nhều trên nền đất.

Từng giọt. Từng giọt. Càng lúc càng nhiều.

Phong thất thần run tay buông kiếm ra ngay, Phi cũng thả kiếm rơi xuống nền đất.

Chủ nhân, tại sao ngài cứ tự làm khổ mình?

Chỉ nhận được ánh mắt cảnh cáo của chàng lướt qua trong thoáng chốc mang hàm ý: không muốn phụ thân mình sống nữa thì cứ tiếp tục.

Phi đứng đối diện với Long bằng nét cười dửng dưng đến kì lạ, ánh mắt cười như không nhìn xoáy thẳng vào y.

Ánh mắt này của chàng luôn luôn làm y thấy chán ghét.

- Hoàng huynh đã bớt giận chưa?

- Cái gì?

- Là do đệ đã quân giáo hấn không nghiêm khiến hoàng huynh nổi giận nên phải nhận trừng phạt._ giọng của chàng đều đều không một cảm xúc, bỗng trầm xuống, ẩn chứa một sự thách thức _ Nhưng mong hoàng huynh nhớ rõ cho, ở Ngao Dương điện không có nô tài, chỉ có thuộc hạ tín cẩn của đệ.

Ánh mắt mọi người như dừng lại trong một khoảnh khắc.

Không có nô tài sao?

Một tiếng nô tài, hai tiếng nô tài, ngày nào họ cũng phập phồng lo sợ làm người trên phật ý, cái mạng quèn này chẳng thể đảm bảo.

Đẳng này vị chủ nhân của Ngao Dương điện còn đứng ra bảo vệ cho nô... thuộc hạ của mình.

Vị hoàng tử mà họ coi thường, rốt cuộc là người thế nào?

Riêng Phong, sau một hồi sừng sốt, khóe môi dần dần chuyển thành một nụ cười, rạng ngời như ánh nắng thu chan hòa ấm áp.

Con người cứng đầu không ai trị nổi này lúc nào cũng chỉ biết làm người ta vừa mừng vừa giận.

Thái tử nhìn chàng, đay nghiến ác liệt:

- Ngươi dám lên mặt dạy đời bản thái tử?

- Thần đệ nào dám mạo phạm thái tử điện hạ._ chàng ra vẻ thành khẩn nhưng trong mắt chỉ toàn là ánh nhìn chế giễu, chuyển từ xưng hô huynh đệ sang quân thần.

- Không được bất nạt nhị hoàng huynh.

Một giọng nói trong trẻo vang lên làm mọi người chú ý. Họ hướng mắt về phía một lùm cây gần đó, một bé gái phụng má chu môi lên ra vẻ giận dữ, chạy lon ton đến bên cạnh Phi, dang hai tay ra toan che chắn cho chàng.

Thái tử bực dọc hừ một tiếng.

Phi ngăn người một chút không ngờ được bé lại trốn trong đó, bộ dạng lấm lem bùn đất rất buồn cười.

Chu Hân Di – nữ hoàng muội của chàng, và cũng là người duy nhất trong hoàng tộc thích quần quýt lấy chàng, làm nhiều khi chàng cũng tự hỏi bản thân mình có điểm nào để bé thích, cứ lâu lâu lại lén mang bánh đến tìm mọi cách rủ chàng ăn cùng, dù bị mọi người ngăn cấm vẫn cứ thích len lén đến tìm gặp chàng thật lạ.

Bé chỉ tay về phía Long, trừng mắt, lớn giọng tuyên bố rành mạch:

- Đại hoàng huynh, huynh dám đánh nhị hoàng huynh, muội chán ghét huynh lắm.

Gi cơ?

Mọi người nghe lời tuyên bố hùng hồn của Tiểu Di mà ngăn người chớp chớp mắt nhìn nhau, cho rằng trẻ con không hiểu chuyện mà thôi.

Phong cố gắng nhịn cười, vị tiểu công chúa này lúc nào cũng làm hấn không đỡ nổi vì những câu nói và hành động ngây ngô chẳng biết sợ ai của mình, bản chất cứng đầu khó bảo y như vị nhị hoàng huynh của bé vậy.

Thú vị. Quá thú vị.

Long bộ dạng khó coi, không thèm liếc nhìn bé một cái, chán ghét bỏ lại một câu rồi phất tay kêu tùy tùng của mình đi thẳng:

- Muội còn nhỏ không cần xen vào chuyện này.

- Xì, thấy ghét._ bé bĩu môi, le lưỡi theo sau bóng đoàn người vừa rời khỏi rồi quay sang chàng, gương mặt nhỏ nhắn bí xị lại vì lo lắng, hốc mắt hồng hồng _ Nhị hoàng huynh, có đau lắm không, để Tiểu Di xem thử, máu nhiều quá.

Phi mỉm cười dịu dàng tựa như ánh nắng ấm áp soi rọi bóng chiều tà u ám hiện giờ, khẽ nói:

- Huynh...

Có tiếng bước chân của vài người từ nữ đang chạy đến chỗ họ làm Phi bỏ lửng câu nói, nụ cười trên môi chàng vụt tắt.

Bốn người vừa mới đến thở hổn hển gấp gáp, đến bên cạnh Tiểu Di giữ lấy bé toan đưa đi, cất tiếng ngập ngừng, không quên nhìn Phi có điều ẩn ý.

- Ngũ công chúa, người làm ơn đừng chạy loạn nữa, làm bọn nô tì tìm nấy giờ, theo bọn nô tì về cung nào, Sa phi nương nương rất lo lắng. Nương nương đã dặn kỹ, công chúa có đi đâu cũng phải có người hầu hạ phía sau canh chừng để không đến chỗ nào không tốt, và nhất là ở cạnh nhị hoàng...

Họ bỏ lửng câu nói, nhưng cũng làm người ta hiểu được sự miệt thị sau đó là gì.

Phi cười không một cảm xúc, nhưng bộ dáng như bị thương tổn.

Bé giầy giụa cố gắng thoát khỏi sự kìm chặt của họ, hét lên không vừa ý:

- Không cho phép các người nói xấu nhị hoàng huynh. Ta không về, ta đợi ở đây nấy giờ để cùng ăn bánh với huynh ấy mà.

- Bọn nô tì chỉ làm theo lệnh.

Phong nhìn bốn người không vừa mắt, có gì đó ghê tởm xen trong con người.

Chỉ thấy Phi lẳng lặng xoay người, mái tóc rũ xuống để không ai thấy được biểu tình trên mặt chàng lúc này thế nào, chàng bỏ lại một câu cuối cùng, trong giọng nói là sự dừng dừng đến lạnh người, còn dùng kính ngữ với Tiểu Di dù thứ bậc của chàng cao hơn:

- Xin lỗi công chúa điện hạ, thần cáo từ trước, không làm phiền công chúa hồi cung.

Sau đó chàng đi thẳng, không quay đầu lại nhìn, Phong khó xử rồi cũng bước theo sau chàng, bỏ lại Tiểu Di ngẩn ngơ khóc rống lên:

- Nhị hoàng huynh... oa oa oa... làm huynh ấy giận rồi, tại các người cả, ta ghét các người, sao lúc nào cũng chỉ biết làm huynh ấy đau lòng, nhị hoàng huynh rất hiền lành dịu dàng có làm điều gì xấu đâu.

~*~

Sáng hôm sau...

- Chủ nhân xuất cung, sao để lại không theo bảo vệ ngài? Thừa Dã chống một tay lên vai của Lý Phong rồi cất tiếng hỏi khi cả hai đang đứng ở cổng thành nhìn bóng Phi trên lưng ngựa khuất dần trong tầm mắt.

Phong nhún vai ra vẻ dừng dừng nhưng trong mắt là sự lo lắng xen lẫn bức dọc.

- Không ai được đi theo, chiều tối ta sẽ hồi cung. Phong đáp. Ngài ấy nói như vậy đấy.

- Dù cho là thế đi chăng nữa thì... Dã ra chiều suy tư rồi bỗng dừng cười đến xán lạn, nheo lại mắt hoa đào cười cười nhưng lại toát ra âm khí phảng phất. Phải rồi, Kỳ hộ vệ, sao chủ nhân lại bị thương ở mặt và tay vậy?

Ách.

Phong chậm rãi nghiêng đầu sang phải nhìn thấy nét cười sặc mùi nguy hiểm của Dã, bất chợt da gà dựng thẳng lên.

~*~

Phi thúc ngựa vội vã rong ruổi trên đường, gió cuốn mái tóc mềm mại lay động phiêu đảng quấn lấy gương mặt thanh tú toát ra một nét buồn xa vắng, ánh mắt điềm tĩnh có phần lạnh nhạt tuyệt tình. Vó ngựa phi thẳng ra ngoại ô, từng ánh nắng rọi qua tán cây xào xạc làm bừng sáng lên bóng dáng thuần trắng của chàng như thực như hư.

Một, hai, ba, bốn,... mười tên.

Phi nghe ra tiếng gió đi thường đôi chỗ, khẽ nhếch môi cười lạnh, tay trái giữ lấy cương ngựa, tay phải rút ra bốn chiếc phi tiêu ném ra sau, ánh mắt như dao găm đầy sát khí đục ngầu.

- A!

“Àm”

Bốn tên áo đen hét lên đau đớn rồi từ trên cây ngã xuống đất chết tươi, phi tiêu ghim thẳng giữa trán.

- Chết đi!

Sáu tên còn lại thấy hành sự đã bại lộ đành phải ra mặt, rút kiếm ra, từ trên các tán cây lao xuống thẳng đến chỗ Phi.

“Hì...”

Phi ghim lại cương ngựa, tay trái rút ra Thiên Tâm ti, xoay nhẹ cổ tay phải kéo một đầu dây đồng thời đập yên ngựa dùng khinh công phi lên trên tung ra muôn ngàn sợi tầm mảnh mai nhưng lại là vũ khí giết người lợi hại hơn trăm ngàn loại binh khí khác.

Tay phải gạt nhẹ ra sau, tay trái hướng những sợi dây quấn lấy sáu tên áo đen, những ngón tay mảnh khảnh thon dài của chàng như có ma lực.

“Roẹt”

“Keng”

“Rầm”

Sáu tên đồng loạt ngã xuống đất tất thờ chết ngay nhưng trên người hầu như không có một vết tích bị sát hại nào.

Phi chậm rãi hạ xuống yên ngựa, nét mặt dửng dưng, ánh mắt nhìn những xác chết la liệt trên nền đất chỉ là tàn nhẫn tuyệt tình.

Hoàng hậu, tin tức cũng nhanh quá đấy.

Bạn đang đọc truyện *Điệp Phi Hà Sứ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Không đau, sao lại rơi nước mắt?

- Chụp lấy!

Thanh âm trầm thấp phát ra từ phía trước làm Phi chú ý, chàng giơ tay trái lên chụp lấy thanh kiếm hướng thẳng đến mình, liền sau đó là một đợt lá trúc như những chiếc phi tiêu sắc nhọn toan hướng thẳng đến tim chàng.

Phi ngã người ra sau thuần thục tránh né, ghim cương ngựa lại rồi tung người trên không, đáp xuống đất nhẹ như một chiếc lá vàng rơi.

Một luồng kiếm phách đầy uy lực từ phía sau lao đến, Phi xoay cổ chân lách qua rút kiếm đỡ lấy.

“Keng”

Lưỡi kiếm dọn sóng như con rắn trên tay chàng chặn lưỡi kiếm mảnh của người đối diện.

Đó là một người đàn ông trung niên mặc đồ đen đội mũ cỏ, trên khuôn mặt nghiêm nghị có một vết sẹo dài ghê rợn, ánh mắt thâm trầm lạnh lùng tàn mác một sự nguy hiểm.

Phi đứng tấn lại, xoay cổ tay thuần thục dùng lực phản đòn, ông lùi lại vài bước rồi lại tiến lên tung ra những đường kiếm chớp nhoáng nhưng lại đầy uy lực. Chàng vận dụng những chiêu thức uyển chuyển hòa cùng kiếm khí như những dải lụa rắn quấn lấy đường kiếm của ông rồi đánh bật.

Hai người ra một đòn quyết định.

“Xoẹt”

Gió thổi, lá rơi, khung cảnh hữu tình.

Đứng đối diện nhau, kiếm của mỗi người đồng loạt chĩa thẳng mũi nhọn vào cổ đối phương.

Rồi, nhếch môi mỉm cười.

Ông khàn khàn lên tiếng trước:

- Tiến bộ rất nhiều, con chưa bao giờ làm ta thất vọng.

Phi thu kiếm về, bình ổn lại khí tức hỗn loạn, chỉnh lại thân mình, hất nhẹ tóc ra sau thành những đường dọn sóng trong gió cuốn, chấp tay lại, chàng chậm

chậm khuy gối xuống, cùng lúc đó ông cũng rút kiếm tra lại vào vỏ gài bên hông.

Chàng hơi cúi đầu để những lọn tóc rũ xuống bờ vai gầy, nét mặt nghiêm túc hiện lên một sự kính trọng hướng thẳng đến ông cất tiếng:

- Đệ tử Lạc Hà bái kiến tam sư phụ.

~*~

Phi cột dây ngựa vào một thân cây rồi theo ông đi sâu vào trong khu rừng nhỏ vắng người qua lại, cảm nhận mùi thảo mộc êm dịu.

- Ta không nghĩ có mấy người đủ bản lĩnh làm con bị thương._ ông lạnh lùng nhìn lớp băng trắng đã nhuộm đỏ một mảng nơi bàn tay phải của chàng rồi lướt qua gương mặt bị xước vài chỗ.

Không biết chàng bị thương nên ban nãy ông có hơi dùng lực.

Phi nghe thế, chỉ cười hiền hòa:

- Là do lúc tập kiếm hôm qua con sơ ý thôi.

Nghe ra chàng có ý giấu, ông cũng chẳng cố gắng truy hỏi làm gì, bản lĩnh của chàng không thể nào để sơ ý như vậy được, hơn nữa những vết xước trên mặt trông như là vết cào.

Đệ tử duy nhất này của ông là một đứa bé trưởng thành hơn so với tuổi thật của mình, rất giỏi việc che giấu cảm xúc, nhìn đời bằng sự bàng quan kì lạ, biết cách thu phục lòng người, bề ngoài ra vẻ lạnh lùng, ra tay có hơi nhẫn tâm nhưng có lẽ là để che giấu tâm hồn yếu ớt bên trong.

Ông luôn luôn nhớ đến lần gặp mặt đầu tiên của hai người.

Lạnh lùng, kiêu ngạo, không bao giờ thừa nhận việc đã ra tay cứu người.

Thật lạ.

- Nhìn con thế này, di nương con sẽ buồn lắm đấy._ ông thở ra một hơi_ Phải rồi, ta đã nhờ một vị bằng hữu rèn lại thanh xà kiếm đó của con, thấy thế nào?

- Rất tốt, đa tạ sư phụ._ Phi đáp, mang theo một sự hài lòng.

Khi hai người đã đến trước một căn nhà nằm khuất sâu trong rừng, chàng dừng bước chân lại, cất tiếng:

- Sư phụ từng nói, học võ công chỉ vì mục đích trả thù chính là điều bi ối nhất đối với người học võ, thế sao vẫn nhận con làm đệ tử?

Ông cũng dừng bước chân lại, nghe ra sự mỉa mai trong câu nói của chàng, ông nhìn Phi hồi lâu tính nói gì đó nhưng lại thôi.

Vì ta nhìn ra được, con học võ không chỉ vì động cơ đó.

Nói con hiền lành thì không phải, nhưng là kẻ ác độc lại càng không đúng. Một đứa bé thích dùng nhiều mặt nạ để che giấu đi thuần tính thiên lương của mình, ra vẻ lạnh nhạt tuyệt tình nhưng kì thực lại dịu dàng thậm chí có chút yếu đuối, sợ hãi mất mát.

Con học võ, còn vì muốn bảo vệ những gì mình trân trọng phải không?

Phi thấy sự né tránh của ông, chỉ cười buồn, bao nhiêu năm rồi vẫn không muốn nói ra lí do sao?

“Nhóc, nguoi cứu ta một mạng, muốn ta đền ơn bằng gì đây?”

“Ta không nhớ đã cứu ông, và ta không phải nhóc.”

“Một tên nhóc như nguoi lại học nhiều võ công thâm độc như vậy là vì gì? Muốn mai này lên làm mình chủ võ lâm hay sao?”

“Chức mình chủ võ lâm của ông đúng là ta đang hướng tới nhưng kì thực cũng không cần lắm nên ông cứ an tâm ngồi yên ở đó. Ta chỉ cần bản thân đủ mạnh để trả thù thôi.”

“Nhóc không biết, học võ công với mục đích trả thù chính là điều bi ối nhất đối với người luyện võ ư?”

“Thế thì đã sao? Ta không phải là đứa ngốc tôn thờ chính nhân quân tử, chờ người ta đến cho mình mấy nhát kết liễu mà không chống trả lại.”

“Độc chất còn tàn dư trong nguoi và con mắt trái chính là bằng chứng?”

“Tùy ông suy diễn.”

“Thế thì ta đoán đúng rồi. Ta muốn ở đây một thời gian, được chứ?”

“Đừng hỏi ta mà hãy hỏi di nương ta, người đã ngày đêm chăm sóc ông cho đến giờ, ta chỉ là đem thân thể tàn tạ của ông đến làm phiền người.”

“Vậy ta hỏi một câu nữa, tại sao lúc đó nhóc lại thi triển võ công cứu một người không quen biết mình?”

“Đã bảo ta không nhớ đã cứu ông, lúc đó chẳng qua ta nổi hứng thổi một khúc tiêu mà thôi.”

“Không cần lãng tránh đâu nhóc.”

“Ta không lãng tránh gì cả, ta thấy tình cảnh một kẻ bị thương sắp chết bị một đám ám toán bi ối sắp dùng một đường kết liễu bỗng nổi hứng thổi một điệu nhạc đưa tiễn.”

“Và khúc nhạc đó tình cờ làm sao lại đưa tiễn những kẻ ám toán bi ối kia, không chỉ thổi tiêu còn dùng phi tiêu và thiên tâm tỉ, nhóc cũng có cảm hứng đã man thật đấy.”

“Đa tạ lời khen ngợi đầy chế nhạo của ông.”

“Nhóc cứu ta vì thấy hình ảnh của mình trong đó, ta nói đúng chứ?”

“...”

“Những võ công đó là nhóc tự học phải không, dù có vẻ rất điêu luyện nhưng lại không có sự nhuần nhuyễn thống nhất trong các chiêu thức do không có người chỉ dẫn, nhất là các chiêu không có đủ lực cần thiết tung ra.”

“...”

“Ta tên Triển Bách, còn nhóc, hình như là Lạc Hà...?”

“...”

“Còn đứng ngẩn ngơ ở đó làm gì chưa chịu gọi một tiếng sư phụ?”

- Lạc Hà!

Có tiếng nói xen ngang cuộc nói chuyện của hai người. Họ chấm dứt những suy nghĩ cá nhân nhìn sang thấy người nữ cũng khoảng gần bốn mươi khá gầy yếu nhưng dung nhan vẫn đẹp, là nét đẹp của một người trưởng thành đã kinh qua biết bao nhiêu biến cố trong cuộc đời. Bà xúc động chạy vội đến chỗ hai người, nắm lấy tay Phi, chợt sắc mặt xấu đi, khòe mắt bà rung rung những giọt nước mắt, hỏi gấp:

- Sao lại bị thương thế này, máu chảy nhiều quá, trên mặt cũng có nữa, đau lắm không để di nương xem.

Nhìn thấy sự hốt hoảng của bà, chàng chỉ cười dịu dàng trấn an:

- Con không sao, chỉ là sơ ý một chút thôi, di nương đừng quá lo lắng.

- Sao lại dễ bắt căn như vậy._ bà lau vội nước mắt vì biết chàng rất ngại nhìn thấy nữ khóc, cố gắng mỉm cười, bà kéo tay chàng hướng vào nhà_ Mau, mau để di nương xem thương tích của con thế nào.

~*~

Gió thổi lồng lộng cuốn bụi trần tung bay.

Phi đứng trước một nấm mộ đã phủ kín rêu xanh, trên bia đề ba chữ “Hàm Tiểu Tâm”.

Tiểu Tâm của chàng...

Phi cô độc ở nơi đó, trong tay vẫn vẽ chiếc trâm gỗ thô sơ một cách trân trọng quyền luyến. Ánh mắt u buồn chứa đựng bao nhiêu bi thương khó giải bày.

Gió đầu thu se se mon trớn làn da.

Lại làm lòng người thấy lạnh lẽo.

Chàng gượng cười.

- Trong lòng ai cũng có một cái tên để ghi nhớ và ân hận, với ta, mãi mãi chỉ là muội mà thôi... Tiểu Tâm...

“Muội tên gì?”

“Muội là Hàm Tiểu Tâm” (*)

“Tiểu Tâm?”

“Tên khác hẳn người, lúc nào cũng vụng về hậu đậu, nhiều khi không biết là mẫu thân đang gọi tên hay nhắc nhở muội nữa.”

“Di nương biết chắc lớn lên muội sẽ như vậy nên mới đặt tên là Tiểu Tâm. Tên rất hay.”

“Vậy huynh là...?”

“Huynh là Chu Nhật Phi.”

“Chu Nhật Phi?”

“Ừ. Từ giờ chúng ta sẽ sống cạnh nhau.”

“Mãi mãi sao?”

“Nếu có thể, huynh hi vọng thế.”

“Ngốc tay nào.”

“Được.”

- Huynh thật sự rất hi vọng, rằng muội có thể ở bên cạnh như thuở nào, Tiểu Tâm...

“Phi ca ca chơi xấu, hù dọa muội.”

“Không được bắt nạt Phi ca ca của người ta.”

“Muội biết huynh nhất định sẽ trốn ở đây, hi hi, đi cùng muội đến chỗ này.”

“Phải chờ đến khi muội ngủ, huynh mới được về phòng đấy, người bệnh phải được ưu tiên.”

“Oa... sao Phi ca ca mặc đồ nữ còn đẹp hơn cả muội.”

“Nhất định, không được quên muội đấy nhé...”

Ở phía xa, bà vui đầu vào lồng ngực to lớn vững chãi của ông rầm rút từng hồi.

- Nếu Tiểu Tâm còn sống, hôm nay sẽ là sinh nhật mười bảy của nó... và Lạc Hà cũng không sống ray rứt như vậy từ đó đến giờ.

Ông chỉ ôm lấy bà, vỗ nhẹ an ủi nhưng tâm mắt lại hướng về bóng dáng đơn bạc xa xa của Phi, thở dài:

- Nghĩa muội đừng quá đau buồn, chuyện gì cũng có duyên số của nó.

~*~

Chiều tà buông xuống là lúc Phi cưỡi ngựa về cung.

Đưa cương ngựa cho một tên lính dắt về chuồng, chàng bước thẳng hướng về Ngạo Dương điện, chợt nghe tiếng của Dã vang ở sau:

- Ty chức không nghĩ ngài cưỡi ngựa chỉ mới một tháng, hôm qua nhìn như ngài và Phong ngang cơ, kì thực là ngài nhường đệ ấy để phút chót mới vượt lên như tình cờ phải không?

Chàng hơi dừng cước bộ một chút, mỉm cười nhạt rồi tiếp tục bước đi.

Thật tình ý.

Rất đúng, chàng được tam sư phụ dạy cưỡi ngựa cũng bốn năm rồi.

Ở phía sau, Dã cũng đang cười, hẳn biết mình phán đoán đúng. Dù có thiên tài cỡ nào, không thể mới tập cưỡi một tháng lại có được trình độ đó, mà phải là mấy năm rèn luyện bởi một vị sư phụ trình độ không phải tầm thường chỉ giáo, đến hẳn còn không nắm chắc phần thắng hướng chỉ là Phong.

Con người này, bao giờ cũng làm hẳn thích thú, chẳng hay còn bao nhiêu bí mật được ẩn giấu nữa đây?

~*~

Đi qua dãy hành lang. Phi nghe tiếng thút thít nho nhỏ phát ra từ bụi cây gần đó, ngăn người một chút, chàng bước ra khỏi hành lang, chậm chậm đến sau lưng một bóng lưng nhỏ đang ôm mặt khóc âm ức.

- Tiểu Di, sao lại ở đây khóc, ai cả gan bắt nạt muội?

Nghe tiếng chàng, bé ngẩng mặt lên nhìn lộ ra đôi mắt sưng húp đỏ ngầu vì đã khóc rất lâu.

- Oa... nhị hoàng huynh... không ngờ đến việc bé còn khóc lớn hơn, chàng hơi lúng túng không biết làm thế nào đành đoán đo một hồi rồi cúi người xuống bế lấy bé để tạm mắt hai người ngang nhau.

Chàng cười dịu dàng, sóng mắt êm đềm như làn nước hồ thu:

- Sao vậy, công chúa cao quý lại khóc suốt ngày người ta nhìn vào cười cho đấy.

- Hoàng huynh còn giận phải không? _ bé thút thít, chu môi lên ủy khuất _ Muội lên mẫu phi đến Ngao Dương điện tìm huynh nhưng họ không cho muội vào, toàn bảo huynh không có ở đó rồi đuổi muội về.

- Huynh ra ngoài cung có việc thật. Thái độ hôm qua của huynh làm muội buồn là huynh sai. Sao huynh lại giận, Tiểu Di lo lắng cho huynh vậy mà, ngoan nào, không khóc nữa. _ Phi bật cười trước suy nghĩ ngây thơ của bé.

- Thật không? _ bé lau vội nước mắt hoen bên mi, chớp chớp mắt ngây ngô hỏi liền nhận được tiếng đáp ừ của chàng, bé cười rộ lên má lúm đồng tiền dễ thương.

- Bỏ Tiểu Di xuống!

Đoàn người của Sa phi từ phía xa chạy vội đến gần. Sa phi nương nương xinh đẹp yêu kiều nhìn chàng gắt gỏng như đồ bản thiêu đầy ghê tởm và đáng khinh thường, liếc mắt hãnh ra lệnh cho hai thái giám và hai ti nữ theo sau mình lên phía trước giành lấy Tiểu Di về từ tay Phi.

Nụ cười trên môi chàng tắt ngấm, cảm nhận thân người cũng có chút không tự nhiên.

Bé run rẩy, trong mắt hiện lên một sự hoảng sợ vội dùng đôi tay mềm mại trắng trẻo bé nhỏ níu lấy vai áo Phi như không muốn rời xa.

- Ngủ công chúa!

- Công chúa mau theo bọn nô tài về!

- Công chúa, qua đây!

- ...

- ...

Họ dùng hết những lời ngon ngọt dỗ dành nhưng không có tác dụng, bé lắc đầu quyết không buông tay mà còn bám chặt lấy Phi hơn.

Sa phi thấy thế, day nghiến nói:

- Tiểu Di, mau theo mẫu phi hồi cung Hương Ảnh, cấm tiết sau này trốn ra gặp tên nghiệt chủng đây. Người nữa, đã dùng quỷ kế gì dụ dỗ tiếm nhiễm vào đầu con bé, mau buông con bé ra.

Phi cười khẩy, dụ dỗ, tiếm nhiễm... nghiệt chủng?

Bé giãy nảy lên một mực che chắn cho Phi, sụt sướt thanh minh:

- Đây là nhị hoàng huynh của con, không phải nghiệt chủng gì cả, không cho mẫu phi nói bậy.

- Im đi, con chỉ có một hoàng huynh là thái tử thôi, mẫu phi không dạy con nhận tên hèn kém này là hoàng huynh gì cả. Theo mẫu phi về cung.

Bé khóc lớn.

Tại sao không ai chịu hiểu hoàng huynh là người rất tốt cơ chứ. Tại sao ai ai cũng khinh thường huynh ấy, ai ai cũng nói những lời làm huynh ấy đau lòng, hoàng huynh đã làm gì đắc tội ai đâu.

Bé chỉ muốn chơi cùng hoàng huynh của mình thôi mà.

Chỉ thấy Phi lạnh lùng đẩy bé cho hai ti nữ rồi nói:

- Công chúa hồi cung cùng Sa phi nương nương đi, sau này không có việc gì quan trọng thì đừng bèn mảng đến Ngao Dương điện làm mẫu phi của mình

phiền lòng, cáo từ.

Sau đó Phi xoay người đi thẳng không để ai nhìn thấy biểu tình trên mặt mình lúc này.

Bé kinh sợ nhìn những giọt máu nhều dọc theo bước chân chàng rời khỏi, hằn vết thương trên tay rất nặng, vừa nãy còn dùng sức bẻ thốc bé lên nên bị động rồi.

Dáng lưng của chàng chứa bao cô độc thương tổn, bé còn lơ mơ thấy đôi tay của chàng siết chặt dưới ống tay áo.

- Hoàng huynh! Nhị hoàng huynh!_ bé muốn đuổi theo nhưng bị bốn người kia giữ chặt chỉ bắt lực nhìn bóng chàng khuất dần._ Hoàng huynh!

- Đưa công chúa hồi cung!_ Sa phi không vừa mắt chỉ lạnh nhạt ra lệnh.

~*~

- Chủ nhân! Chủ nhân về rồi!

Sáu người Kỷ Lý Phong – hộ vệ, ba ti nữ Khương Ninh, Ly Yên, Ly Song cùng hai thái giám (giả) Tuyết Phúc, Tuyết Tĩnh đi lòng vòng trước cổng Ngao Dương điện chờ chàng trở về. Trông thấy bóng áo trắng quen thuộc từ xa tiến gần, trong mắt họ hiện lên một sự vui mừng nho nhỏ, trên môi điểm một nụ cười. Chàng đi cả ngày chẳng một tin tức gì, cả Phong cũng không được đi theo làm họ lo lắng, thường thì vài tháng cũng có một lần thế này nhưng chàng chỉ đến trưa là trở về chứ không trễ như hôm nay.

Càng trông thấy rõ bóng chàng, nét mặt giãn ra vui mừng của họ càng tắt ngấm.

Chuyện gì thế này?

Dung nhan chung thủy lạnh nhạt phảng phất một tia cười dịu dàng thường ngày của chàng giờ phủ thêm một tầng băng giá.

Đặc biệt, trên má chàng còn là những giọt nước trong veo lăn dài xuống cằm đọng lại rơi trên y phục.

Bí thương. . .

- Chủ nhân, ngài đã gặp phải chuyện gì?_ sáu người nhìn những giọt nước mắt lăn dài trên má phải chàng không khỏi thất kinh sửng sò, phải nói họ chưa bao giờ thấy chàng khóc, có sao hôm nay. . . còn cả những giọt máu nhều giọt trên đường đi từ vết thương trên bàn tay phải vốn đã được băng bó cẩn thận.

Cả ngày hôm nay chủ nhân đã đi đâu để lúc trở về trở nên khác thường như vậy?

Dường như trong mắt chàng hiện giờ không có họ.

Phi đưa bàn tay đầy máu lên che đi nửa khuôn mặt ướt nước mắt của mình, làm những giọt nước trong veo vấy bẩn màu đỏ tanh tưởi, tay trái đặt lên ngực rồi siết chặt một mảng y phục.

- Ha ha ha. . .

Chàng bỗng nhiên cười, nụ cười mang theo bao sự chế giễu nhạo báng như hóa điên làm cho họ phát run:

- Phé vật, nghiệt chủng, kẻ hèn hạ, bản thù, đáng kinh tởm, dụ dỗ, nổi nhục hoàng thất. . . chửi hay lắm. . . sao các người có thể thốt ra những lời đó một cách dễ dàng như vậy. . . Lạ thật, rõ ràng không hiểu được đau đớn là thế nào mà sao lại rơi nước mắt yếu đuối cơ chứ. Kẻ máu lạnh tuyệt tình như ta. . . tại sao? Đáng lẽ, người nằm dưới nắm mồ phủ kín rêu xanh đó phải là ta chứ không phải muội, ta không cần muội đỡ giúp ta một nhát kiếm ngay tim chí mạng ấy, không muốn nhìn muội chìm dần trong làn nước lạnh buốt đắm một màu máu đỏ tanh tưởi, nó ám ảnh ta hằng đêm. . . Kẻ không được hoan nghênh tồn tại trên đời này. . . kẻ sống không qua nổi hai mươi tuổi là ta cơ mà. . . tại sao?

- Chủ nhân, ngài đang nói gì vậy?

Họ chỉ thấy bộ dáng đau khổ vô tận của chàng bao trùm bởi màu máu.

Bí ai, phần nộ tất cả lộ ra đằng sau những giọt nước mắt cay đắng.

Một chủ nhân yếu đuối họ chưa từng biết đến.

Rốt cuộc hôm nay chàng đã gặp phải những chuyện gì, chàng đâu phải là người gục ngã trước những lời ra tiếng vào đã quá quen thuộc, là ai đã chết vì chàng khiến cho chàng ám ảnh đến thế, đau đớn đến thế, và quan trọng nhất. . . thế nào là sống không qua hai mươi tuổi.

Có quá nhiều bí mật được chàng che giấu bấy lâu nay mà tình cờ sao hôm nay họ lại khám phá ra được.

Phong nóng nảy, toan nắm lấy một mảnh y phục trước cổ Phi ép chàng phải nhìn thẳng vào mình, con người tóe lửa vô cùng giận dữ, gất lên:

- Ngài nói cho rõ ràng!

Chỉ thấy thân người vô lực của chàng chực đổ sụp dựa vào Ly Song đứng bên cạnh, mắt nhắm nghiền, Phong thất thần buông tay ra, họ trợn mắt sững sờ, hốt hoảng đỡ lấy chàng, Ninh đưa tay sờ lên trán chàng rồi nói:

- Sốt cao quá, chắc là nhiễm phong hàn và do vết thương sưng tấy lên, mau đưa chủ nhân về phòng.

~*~

Chú thích:

Tiểu Tâm: có nghĩa là cẩn thận, coi chừng.

Bạn đang đọc truyện *Diệp Phi Hà Sứ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Tân hôn (1)

Ngày mười bốn tháng bảy.

Đêm xuống.

Bao trùm hoàng cung là màu tím thẫm ngả đen huyền quện mây xám bạc che đi tinh tú ngân hà.

Màn đêm tịch liêu ảm ảm khói sương lãng đãng thanh khiết vương vấn cỏ cây.

Trên mái phượng lợp đỏ cong cong mang một màu đen của màn đêm trù phú, có một bóng người đứng lặng lẽ mặc thời gian trôi.

Con người ấy hòa lẫn trong bóng tối tĩnh mịch, áo trắng phiêu diêu cuốn lấy thân mình chìm đắm trong gió chướng, ngược ánh trăng hắt ánh sáng bàng bạc tĩnh không mù mịt.

Đôi mắt đẹp như sao ảm ảm nét buồn u uẩn, trong màn đêm lại lộ ra sự quý dị hút hồn người.

Khẽ vung tay tên, gió luồn vào trong ống tay áo, những ngón tay thon dài lên xuống nhịp nhàng, tiếng tiêu du dương lướt qua tán cây ngọn cỏ, gọi lên một nỗi thê lương. Tóc khẽ lay, cuốn lấy dung nhan thanh tú, ánh trắng phớt qua, lại càng khiến cho bóng người ấy mờ ảo vô thực.

Chợt truyền đến một xao động nhỏ, tiếng tiêu dừng, chàng trai áo trắng xoay xoay tiêu ngọc rồi giắt vào thắt lưng, khẽ nhếch môi cười nửa miệng như gió xuân lướt qua nhẹ hẫng. Ở phía sau chàng xuất hiện chàng trai mặc áo màu huyết dụ, trên mặt đeo một chiếc mặt nạ màu bạc che đi nửa dung mạo phía trên, băng giá nơi đáy mắt ngưng kết một mảnh như lưu ly.

Người đó cất tiếng gọi, không một cảm xúc:

- Lạc Hà.

Hồi lâu sau, Phi lên tiếng thật khẽ, ảm giấu một tiếng thở dài:

- Anh, huynh nghĩ, lấy một người mình không yêu, là đúng hay sai?

Không gian trầm lại, chỉ văng vẳng có tiếng chim chao lượn trên không. Ánh trắng lay động lẳng lặng soi rọi hai bóng người. Phi xoay người lại, chỉ thấy Ánh đánh mắt sang hướng khác tránh mình, trong mắt lại gọi lên một nét buồn xa vắng.

Ánh nhắm mắt lại, rồi lên tiếng trả lời chàng:

- Liễu tiểu thư đã chờ ngài mười năm, ngài không thể phụ lại nàng ấy.

- Ta biết. Nhưng... trái tim này của ta... không biết yêu thương ai cả, làm sao có thể cho nàng ấy hạnh phúc? Với lại...

Với lại... sớm muộn ta cũng để huynh kết liễu mạng mình để bù đắp lỗi lầm...

Phi cười nhạt.

Nghe thấy tiếng Ánh thở dài nặng nề:

- Vậy hãy quên Tiểu Tâm đi...

~*~

Gió khe khẽ nổi lên, miên man như bản trường ca vĩnh cửu cuốn theo hương hoa thanh đạm sắc dậy mùi phấn mặt ngọt, phả vào hồn người cảm giác thanh tĩnh an nhã.

“Xoẹt”

Một đạo quang kiếm ánh sát phạt hướng đến những chiếc lá trên cây gỗ đàn rơi lá tả. Bóng người thuần sắc trắng hòa vào màn đêm. Khẽ tung người lên, cuốn theo những chiêu thức kì ảo khiến cho người khác nhìn vào đều cảm thấy cuốn hút đến hoa mắt, sắc trắng trên y phục hòa lẫn cùng màn đêm tiêu sơ tạo ra những nét quý dị mê hoặc thần trí.

Từng đường kiếm, từng đường khinh công, từng chiêu thức thanh thuần hòa lẫn vào nhau tạo ra phong tình vạn chủng.

“Cạch”

Thanh kiếm bên tay trái rơi xuống nền đất, Phi bắt lực cầm thanh kiếm bên phải xuống nền đất, cả người khụy xuống. Trên dung nhan thanh tú ngày thường phủ tầng tầng mồ hôi nhỏ giọt thấm ướt đầm. Nét mặt mệt mỏi khó chịu cùng mái tóc có vài điểm rối do mồ hôi làm cho dung nhan chàng lại có sức cuốn hút khác ngày thường.

Sắc mặt Nhật Phi thoáng chốc trầm một mảnh, rồi lại như đang cười nhạo, trong đêm thâu lạnh lẽo, con ngươi lóe sáng sắc lạnh như đường kiếm tuyệt tình.

“Vậy quên Tiểu Tâm đi...”

“Huynh đùa?”

“Việc ngài bảo, sẽ có một ngày để ta kết liễu mạng sống để trả thù cho muội muội, tất nhiên ta chưa từng quên. Ta cho ngài một cơ hội, nếu sau này ngài dùng tất cả quan tâm của mình để chăm lo cho Liễu tiểu thư, quên đi Tiểu Tâm, ta sẽ suy nghĩ lại việc giết ngài.”

“Tất nhiên sau này ta sẽ săn sóc cho Tiểu Nguyệt, nhưng việc quên đi người đã đánh đổi cả mạng sống để cứu mình, huynh nghĩ ta có thể?”

“Ngài tự nhận mình vô tâm tuyệt tình, tàn nhẫn lẫn ích kỷ, chẳng lẽ chuyện này lại không thể?”

“Đợi ngày ta lấy được thiên hạ, sắp xếp ổn thỏa chuyện người kế vị, nhất định sẽ dâng đầu cho huynh chặt không một lời oán than.”

“Có biết sao ta luôn ghét ngài không? Chính vì bản tính cố chấp này.”

“Là hận, không phải ghét, Thiên Kỳ.”

“Lạc Hà tiểu quý, nếu Tiểu Tâm còn sống, giữa hai người con gái, ngươi sẽ lấy ai?”

“Tiểu Nguyệt.”

“Vậy ngươi còn băn khoăn gì nữa?”

“Ấn nghĩa, không phải tình yêu. Ta xem cả hai người là tiểu muội, lấy Tiểu Nguyệt cũng chỉ vì hôn ước, nghĩ xem, cưới muội muội của mình làm nương tử, nếu là huynh sẽ thấy vui sao?”

“Vậy từ giờ, ngươi cứ nhìn nhận Tiểu Tâm là muội muội còn Liễu tiểu thư là nương tử, để địa vị hai người trong lòng ngươi khác nhau. Ta nói rồi, nếu ngươi làm thế thì sẽ không nghĩ đến chuyện giết ngươi. Còn nữa, Hàm Thiên Kỳ ta ghét ngươi, không phải hận, Chu Nhật Phi.”

“Ta sẽ để huynh giết mình, nên huynh hận ta vẫn tốt hơn nhiều.”

“Ngươi đúng là tên cứng đầu nhất ta từng gặp.”

“Tại sao huynh muốn ta yêu thương Tiểu Nguyệt?”

“Trong một thoáng ngày ấy, có lẽ ta đã thích nàng. Chỉ một chút mà thôi... Đó là người con gái tốt, nếu ngươi phụ nàng, ta sẽ hận ngươi thật.”

“Ta hiểu rồi.”

~*~

“Hoàng tử ca ca này...”

“Hừm? Tiểu Nguyệt, có gì muốn nhờ huynh sao?”

“Thật ra...”

“Cứ nói, huynh nhất định sẽ giúp muội.”

“Hoàng tử ca ca... sau này lớn lên... muội gả cho huynh nhé...?”

“Chúng ta vốn dĩ có hôn ước, tất nhiên huynh sẽ lấy muội rồi.”

“Vậy hứa đi, ngoài muội ra huynh không được để mắt đến ai nữa.”

“Huynh hứa, cả đời chỉ lấy một người.”

“Thật... thật sao? Huynh chỉ lấy muội thôi, tuyệt đối không nạp thiếp?”

“Ừ.”

“Oa... hoàng tử ca ca tốt nhất.”

“Đừng khách sáo thế, cứ như Tiểu Tâm, Tiểu Nguyệt muội gọi huynh là Phi ca ca đi.”

“Được ư?”

“Có gì mà không được?”

“Vậy, Phi ca ca, đại trượng phu, nói lời giữ lời.”

“Huynh hứa.”

“Phải ngoắc tay cơ.”

“Thật là... nào... huynh hứa với muội, đến khi huynh trưởng thành, nhất định sẽ dùng kiệu tám người khiêng rước muội vào cung.”

“Muội đợi.”

~*~

Trời đổ cơn mưa bụi bay lất phất, tô điểm lên cảnh vật một làn hơi mỏng manh như sương khói. Cảnh sắc xung quanh u tối, không gian hơi se se lạnh, bóng mưa rơi nhặt nhòa trên con phố, hàng dương liễu rủ sâu xa xa hòa thêm sắc trời một màu xanh xám âm đậm thê lương.

Mưa giăng giăng, mây trôi giạt, hồng trần lại thêm một tầng phiền muộn.

Mưa bay vòn mái tóc, bờ vai của đoàn người rước dâu bước ra từ cổng tử cấm thành. Dẫn đầu đoàn người là nhị hoàng tử Chu Nhật Phi trong hi phục đỏ như máu trên thân ngựa trắng, thấp thoáng mảnh băng gạc trên bàn tay phải.

Nhưng dường như cảnh buồn, người cũng khác khoải. Gương mặt chàng chỉ một biểu tình lạnh lùng, có một chút hốc hác mệt mỏi, tóc mái dài che hắt đi con mắt trái, con ngươi phải vô cảm nhìn mong lung không rõ định hướng.

Theo sau là Kỷ Lý Phong đeo kiếm gắt roi bên hông, cười con ngựa nâu, ánh mắt lộ ra một tia lo lắng dõi theo chàng.

Rốt cuộc, chàng cũng chẳng cho hấn, cũng như mọi người một câu trả lời thỏa đáng, chọn phương án lảng tránh về câu nói sống không qua hai mươi tuổi ấy. Không những thế, hôm qua sau khi gặp một kẻ lạ mặt, còn luyện kiếm cả đêm. Thật chẳng hiểu được con người liều mạng này muốn gì.

Sau nữa là đội kèn trống và binh lính khoảng năm mươi người do Trịnh Thừa Dã dẫn đầu trên con ngựa ô, ánh mắt hấn sắc bén quét qua một lượt, trên môi điểm một nét cười lấp lửng.

Ánh mặt trời lấp ló sau những áng mây gần như lụi tắt. Gió nhẹ thổi qua tán lá phát phơ. Những cánh bướm xinh đẹp vòn qua những khóm hoa dại, nhờ gió hòa làm một với các cánh hoa bay loạn tóa hương thơm dịu nhẹ.

Đẹp mà buồn.

Tất cả đều khuất vào trong làn mưa hạ, sao cứ như đang oán than.

Kèn nhạc vang dội của đoàn người theo sau, phải chăng không sao che được nỗi buồn man mác vốn đã hiện hữu?

Vận mệnh như con đò lặng lẽ trôi giạt trên dòng sông vắng, lúc êm đềm khi dậy sóng, nào ai đoán trước được điều gì? Thủy triều dâng rồi lại hạ, cũng như hạnh phúc và đau khổ đến và đi đột ngột, mọi thứ như phẳng phất trước mắt, như dòng lũ kí ức miên man.

Chàng cũng từng có một khoảng thời thơ ấu hạnh phúc, ai hay mọi chuyện sau này thế nào, bây giờ dường như đã không còn biết đến định nghĩa hạnh phúc là như thế nào nữa.

Cho đến khi, chàng xem mọi việc trên đời như một ván cờ tùy ý điều khiển bằng ánh mắt bàng quan. . . với một trái tim đã lạnh lùng đến vô cảm, ắt đó là cách sống của chàng đến cuối đời này.

Tâm không động, lòng mới không đau.

Sống bao lâu đây?

Một ngày.

Một tuần.

Một tháng. . .

Một năm. . .

Liệu có thật, bản thân không thể sống qua hai mươi như lời người đó đã nói không?

Nếu thế. . . thật sự chẳng còn bao nhiêu thời gian nữa rồi. Phải chăng cho đến chết, vẫn không hiểu được cảm giác yêu thương che chở cho ai đó là gì?

Trái tim một quân vương, chính là tàn nhẫn như vậy.

Nghe nói, yêu là một loại thuốc độc làm cho con người mềm yếu, mà chàng không bao giờ cho phép mình như vậy, vong linh mẫu phi và hoàng muội ở tuổi vàng chín nhánh nhất định sẽ oán trách chàng.

Không được yêu một ai. . .

Ta đã hứa đời này sẽ lấy muội làm hoàng tử phi của mình, cả đời chỉ có một người. . . Giờ ta đang thực hiện giao kết đó. Ta những tưởng, từ mười năm trước, muội đã học cách quên ta, không ngờ, đến lúc ta đề bạt hôn nhân, muội lại đồng ý.

Vẫn đợi sao. . . Tiểu Nguyệt. . . ?

Dù rất có thể, những kí ức ngày ấy đã nhạt nhòa, đến cả hình dáng cũng chẳng còn nhớ rõ. . . hơn mười năm, có quá nhiều thứ thay đổi. . .

“Sao ông có thể chắc chắn Tiểu Nguyệt sẽ lấy ta?”

“Vì, Tiểu Nguyệt của thần đã yêu ngài, và con bé vẫn một lòng chờ đợi ngài hơn mười năm nay. . .”

“Cô ấy không phải là chẳng biết đến tình trạng hiện giờ của ta.”

“Tiểu Nguyệt chỉ nói, dù lòng ngài chỉ hướng đến Tiểu Tâm, con bé cũng một lòng chờ đợi. . .”

“Ngốc nghếch. . .”

“. . .”

“Nhờ nhạc phụ đại nhân nói với nàng, Tiểu Tâm mãi mãi là tiểu muội mà ta yêu mến, còn muội ấy, sẽ là nương tử của ta, địa vị trong lòng hoàn toàn khác nhau.”

“Thần nhất định sẽ chuyển lời.”

Có điều, thế sự biến đổi khó đoán, lời hứa ngây ngô ngày nào không mang một vọng niệm giờ đây đã mang theo ý đồ chính trị. . .

Ta có thể cho nàng mọi thứ, vì nàng là hoàng tử phi của ta, nhưng, có lẽ. . . ngoại trừ tình yêu. . .

Xin lỗi, Tiểu Nguyệt. . . chỉ là bất đắc dĩ. . .

Bạn đang đọc truyện *Diệp Phi Hà Sứ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Tân hôn (2)

“Trong cung truyền lệnh, nhất quyết phải hành thích tân nương để phá vỡ liên minh giữa hoàng tử và tả tướng.”

“Và...?”

“Ám sát luôn cả hoàng tử nếu có thể. Nhớ, chỉ có thành công, không được thất bại.”

“Rõ!”

~*~

- Tân lang đến rồi!

- Nhanh lên nào!

- Tiểu thư xong rồi.

- Mau lên, kéo lỗ giờ lành.

- ...

- ...

Tân nương được một tì nữ nắm tay đưa ra cửa, phía sau là những thị tì theo hầu khác, tân nương bước qua một lò than nóng theo nghi thức rồi tiếp tục hướng kiệu hoa bước đi. Kèn trống vui nhộn, pháo hoa tung bùng.

Phi xuống ngựa, tiến đến đưa tay ra hiệu cho tì nữ đang đỡ nàng tạm thời lùi xuống, còn bản thân lại tiến đến chỗ nàng thật nhanh, đột ngột đưa tay dùng lực ôm nàng vào lòng.

- Nguyệt nhi... giọng nói của chàng trêu mến biết bao nhiêu_ Cuối cùng ta cũng thực hiện ước hẹn.

- Hoan hô!

- Chúc mừng!

- Tuyệt lắm!

- ...

- ...

Dân chúng kinh thành đi theo đoàn rước dâu nhìn thấy cảnh này vỗ tay hò hét hào hứng. Có mấy đứa bé nhìn nhau hoảng hốt, vội lấy tay che mặt nhưng thỉnh thoảng lại hé hé mắt qua các kẽ tay, ngân vang tiếng cười khúc khích lém lỉnh.

Dã nhún mi mỉm cười hướng tầm nhìn sang thấy Phong đang tròn to mắt như không tin được. Phong cũng cùng lúc quay sang nhìn Dã, lại chỉ thấy Dã nhún vai một cái.

Chủ nhân diễn có cường điệu quá không?

Trong một thoáng, tân nương như có ý nhẹ đẩy chàng nhưng sau đó lại thôi.

Phi buông nàng ra, ánh mắt nhìn nàng lúc này sao thật dịu dàng khiến Dã và Phong đều tự hỏi mình có nằm mơ giữa ban ngày hay không. Biểu cảm đó rất thật, hai người biết, những ai đi theo chàng bao lâu nay ắt sẽ nhận ra, chắc chắn không phải do diễn kịch mà thành. Nhưng chàng làm vậy là vì gì?

Phi chậm rãi nắm lấy tay phải của nàng thật nâng niu trân trọng, đặt lên tim mình, khẽ thì thầm kiên định:

- Nguyệt nhi, ta nhất định sẽ dùng cả đời này săn sóc, che chở cho nàng.

Vì sự đợi chờ mười năm của nàng, vì kì vọng của Thiên Kỳ và cũng vì hẹn ước của chúng ta... hôn lễ này, chính là đáp án cuối cùng, cũng là một sự khởi đầu mới.

Rồi tì nữ tiến đến đỡ nàng bước vào kiệu hoa theo sự nhắc nhở của bà mối để tránh chậm trễ giờ lành, Phi cũng buông nàng ra xoay người bước lên ngựa. Kèn trống lại nổi lên, Phi dẫn đầu đoàn người đi một vòng kinh thành sau đó trở về hoàng cung. Dân chúng hai bên đường chen lấn xô đẩy nhau chúc mừng hai người, kinh thành hiện giờ vô cùng náo nhiệt.

- Chúc mừng!

- Mừng tân hôn!

- Hoàng tử cùng hoàng tử phi bách niên giai lão.

- ...

- ...

Chỉ có Dã chú ý thấy Phong thúc ngựa nhích lên trên gần Phi một chút nghe hai người thì thầm to nhỏ mấy câu:

- Chủ nhân, ngài diễn như vậy, thật ra đâu có lợi gì?

- Ngươi cho là ta diễn?

- Không phải vậy sao?

- Ngươi lạ thật đấy, ta ôm ái phi của mình vào hôn lễ cũng cho là giả tạo?

- Thế thì...

- Sau này ngươi kết hôn với Khương Ninh, tự khắc sẽ hiểu cảm giác của ta bây giờ.

- Tự dung ngài lại chuyển chủ đề đi đâu vậy.

- Chẳng phải ư? Không ngờ được ngươi còn biết thẹn thùng.

- Ngài...

- Yên tâm, có ta bỏ một lá phiếu ủng hộ, ngươi sẽ sớm được chuyển họ Khương của Ninh nhi thành họ Kỳ của mình thôi.

- Ngài... nhớ lấy lời mình nói hôm nay.

- Ha ha ha...

~*~

“Xoẹt”

Dường như có vật gì đó đang lao vun vút với tốc độ rất nhanh. Ánh mắt Phi lộ ra một tia cảnh giác, vênh tai lên nghe đoán hướng đến của nó nhờ luồng gió dao động. Tất nhiên cả Dã cùng Phong cũng nhận ra, ba người đánh mắt về một hướng.

Là kiệu hoa.

Có kẻ muốn ám sát tân nương.

Phi cười khẽ khinh miệt.

Hoàng hậu, bà vẫn mang tư tưởng khinh thường ta là một đứa bé vô dụng mặc cho bà xoay như chong chóng hay sao? Được lắm. Muốn hôn lễ tẩm mầu, ta cũng không lấy làm ngại, xem như ta nhận món quà cưới có ý nghĩa này của bà vậy. Muốn hại Nguyệt nhi, để xem bọn thích khách này được mấy phần bản lĩnh hại người của ta.

Chàng đánh mắt ra hiệu cho Phong tiến lên, chỉ thấy hắn gạt đầu một cái đã hiểu rõ ý chàng, sau đó đạp yên ngựa dùng khinh công tung người nhanh về phía trước, cùng một lúc rút roi bên hông ra, cổ tay nhẹ xoay, tính toán thời gian rất chuẩn xác, roi quấn chặt lấy thanh trụ thủ lao đến rồi vận lực phóng trả lại.

“Phập”

Tiếng trụ thủ cắm vào người, cũng là lúc Phong đáp xuống đất, êm nhẹ như một chiếc lá. Rồi hắn ngẩng đầu lên, biểu tình lạnh lùng, dùng khinh công bật lên một thân cây gần đó xem xét tình hình.

Đòn tấn công của Phong vô cùng chuẩn xác làm cho tên đã phóng trụ thủ núp trên tán cây gần đó ngay lập tức mất mạng do chính ám khí của mình đã tung ra, thi thể hắn mất tự chủ lăn từ trên cây ngã trên mặt đất.

Dân chúng, nhất là những thiếu nữ tuổi đôi mươi thấy xác chết đều là hét lên kinh sợ.

Phi ở trên ngựa nhìn việc vừa xảy ra, chỉ cười tán thưởng, quả nhiên tên này không lười biếng luyện tập.

Một khối đầu không phải tệ.

Liền sau đó, một toán áo đen bịt mặt xuất hiện từ những ngõ nhỏ phía trước, tên cầm đầu vung kiếm lên hét lớn ra lệnh để đồng bọn phía sau y theo đó

mà hành động_ Giết!

Chỉ có thành công, không được thất bại.

- Có thích khách, mau hộ giá, bảo vệ hoàng tử và hoàng tử phi!

- Hộ giá!

- Mau hộ giá!

- ...

- ...

Toán lính bấy giờ đã nhận rõ được tình hình, liền dạt ra bao vây toán áo đen theo chỉ thị của Thừa Dã.

Dân chúng trong thành hốt hoảng vội tản ra loạn xạ, những người trong đội kèn trống cũng vút đồ hòa vào dòng người hỗn loạn đó.

“Vút”

“Phập... phập...”

- Chuyện gì?_ tiếng bọn áo đen giạt mình.

Rất bất ngờ, một loạt tên được bắn ra từ một dãy mái nhà khiến bị thương thậm chí là chết ngay vài tên thích khách phản ứng chậm. Những tên né được đánh mắt nhìn nhau khó hiểu rồi trở thành ác liệt, chứng kiến nhiên vô cùng bức tức vì sự chen ngang này, bọn này là người của ai mà tính can đường chúng, toan dùng khinh công lại phải lùi mấy bước để tránh thêm một loạt tên bắn ra, lại có một vài tên bị thương.

Thừa Dã ra lệnh cho binh lính triều đình đứng yên không được vọng động để mặc hần suy xét tình hình, ánh mắt lại lơ đãng hướng lên mái phượng, nơi có một cô nương mặc áo trắng phớt tím mang mạng che mặt đang chỉ huy mọi người bắn tên cho thật chuẩn, hần lại hướng tầm mắt đến Phi, môi Dã thoáng qua một nét cười, hần nói:

- Mị Tuyết làm rất tốt.

Phi gật đầu nhẹ, mắt lộ ra ánh nhìn hải lòng.

Hồng Huyết quân đã ứng phó rất kịp thời.

Giờ đến lượt Tuyết Ly cung.

- Cho rút đi, ở lại lâu sẽ bị chú ý._ Phi lạnh lùng ra lệnh cho Dã.

Dã gật đầu tiếp nhận chỉ thị của chàng, nhìn qua một lượt bọn áo đen, đứng là nên rút, liền đưa tay huyết sáo, toán người bắn tên nghe thấy đồng loạt thu lại cung tên, dùng khinh công rời đi, tĩnh lặng như lúc họ xuất hiện.

Bọn thích khách sao có thể chịu nổi cơn giận này, tính rượt theo trả lễ, lại thấy ngay sau đó một toán người áo xanh ngọc từ dãy mái nhà đối diện cảm ô trúc phi thân xuống bao vây xung quanh chúng.

Bọn áo đen thích khách thảm máng xui xẻo, rốt cuộc hôm nay là ngày gì, những kẻ này, khẳng định không phải là người của bang phái giang hồ mà chúng đã đắc tội, thậm chí chúng cũng không biết được lai lịch của những kẻ có thân thủ bất phàm này qua các chiêu thức.

Rốt cuộc có phải người trong giang hồ không? Hay là do lính triều đình cải trang? Lại càng không đúng, lính triều đình không thể nào có được thân thủ bất phàm thế này.

Dân chúng được một dịp trầm trồ.

Lúc bấy giờ, Phong đang đứng trên một ngọn cây gần đó, kẻ một chiếc lá bên miệng thổi, ánh mắt lạnh lùng quét qua mọi thứ như ẩn như hiện dưới làn tóc dài phất phơ trước gió. Toán người áo xanh ngọc cũng rút ra những thanh kiếm sắc bén dẫu sẵn trong cán ô và tung ô lên trời che chắn tầm nhìn của bọn áo đen, thân thủ tuyệt đỉnh lao vào chém giết không có khái niệm lượng tình là gì.

“Xoẹt”

“Phập”

“Keng”

“...”

Máu bắn lên trong không gian, tô điểm thêm sắc đỏ tươi cho hôn lễ một màu quý dị quyền rũ.

Đẹp hút hồn người.

Dân chúng hai bên đường nhìn thấy không khỏi kinh sợ, lần đầu tiên họ chứng kiến một hôn lễ tắm máu tanh như thế.

Đây là điềm báo gì?

Một vài người đánh mắt qua thấy lính triều đình không có vẻ quá mức lo lắng trước tình hình thích khách có thể tấn công, vẫn bình chân như vại hươu giáo đứng chắn quanh kiệu hoa, nhất là vị tướng quân trẻ tuổi xuống ngựa dạo quanh xem xét tình hình như chỉ điềm nhiên nhìn diễn biến, đáy mắt không gợn lên một nét lo lắng nào.

Họ lại nhìn thấy biểu tình của hoàng tử hiện giờ, chàng vẫn cười, nhạt nhẽo như nước lã chẳng có vị gì, giống như đối với chuyện trước mắt đã quá quen thuộc, đến nỗi chẳng còn chút cảm giác gì nữa, có chăng, cũng chỉ là ánh mắt hài lòng rất hồ hững trong một thoáng. Điều đó làm họ cảm thấy sợ.

Vị hoàng tử với dung nhan tuấn mĩ vốn đã không còn được hoàn chỉnh này, thật ra là một kẻ thế nào?

“À!”

“Phập”

“Xoẹt”

“Rầm”

“...”

Bọn áo đen hầu như đã bị giết sạch, máu loang ướm đầm một góc phố, thi thể chất chồng, chỉ còn tên đầu lĩnh mang thương tích nhẹ thoát ra được vòng vây nhờ đồng bọn hỗ trợ, lao như điên đến chỗ Phi vung kiếm toan chém xuống.

Toán áo xanh ngọc nhuốm máu đánh mắt nhìn nhau nhanh chóng đuổi theo, nhưng Phong và Dã là hai người phản ứng nhạy nhất, đạo quang đầy sát khí lạnh lẽo lướt qua đôi mắt cả hai, vội lao đến từ hai bên của Phi, rút kiếm ra chỉ chờ đến lúc gã lao đến sẽ một kiếm đoạt mạng.

Phi nhún mảy một chút, vẫn chỉ cười, cười đến man dại.

Ngay khoảnh khắc kiếm của thích khách lao xuống, mọi người chỉ thấy hai thanh kiếm của Dã và Phong cắm sâu vào người gã trước khi gã kịp chạm vào người Phi, mà chỉ có ba người nhận ra được, trước đó một chút, từ trong tay Phi xuất hiện những sợi tầm tì mảnh mai đã kết liễu mạng sống của gã rồi thu về nhanh chóng như chưa từng xuất hiện.

“Phập”

“Roẹt”

Dã và Phong rút kiếm về, tên thích khách chết trong vũng máu tanh của chính mình không nhắm mắt.

Toán áo xanh ngọc cũng rời đi ngay lập tức, Phong tung người trở về trên lưng ngựa của mình, Phi đánh mắt với Dã ý thu dọn tàn cục, Dã hiểu ý, xoay người nói thật lớn ra vẻ như cảnh cáo tên thích khách đã chết, ánh mắt lại tỉnh tề lướt quanh_ Ân oán giang hồ của các bang phái thì nên tìm nhau giải quyết riêng, cố sao lại chọn đúng ngày vui của hoàng tộc, thật không phải chút nào.

Lời của hắn chính là một lời giải thích đối trá trắng trợn để ổn định lòng người. Nếu để lời ra tiếng vào của dân chúng không hay về chuyện hôm nay, uy tín của Phi sẽ giảm sút rất đáng kể, không hề thuận lợi cho hành động sau này của chàng, lại tạo cho cái cớ cho phe hoàng hậu đắc ý. Hắn làm sao có thể cho chuyện đó xảy ra?

- Hóa ra là ân oán giang hồ.

- Ra là thế.

- Sợ quá!

- ...

- ...

Lời xì xào của dân chúng thu vào tai hắn. Chuyển biến tốt, cứ thế này một đồn mười chừng vài ngày sau sẽ không có gì đáng ngại nữa.

Hắn cười nhẹ, trở về lưng ngựa của mình ra hiệu cho binh sĩ, lại cố ý hét to để cho nhiều người dân có thể nghe thấy rõ ràng:

- Chuyện vừa rồi, chắc chắn chỉ là việc tranh chấp oán ân của các bang phái giang hồ với nhau, không có gì quan trọng để truy cứu hay loan tin bậy bạ.

Các người cử người dọn đường để còn kịp giờ lành của hoàng tử điện hạ.

- Tuân lệnh tướng quân!_ tiếng binh lính đồng thanh đầy sĩ khí.

Về phía triều đình, Dã không lo, vì những tên lính này đều dưới sự quản giáo của hắn, ba năm nay là một tay hấn huấn luyện mà thành, tự khắc hiểu được họ nên làm gì.

- Tiếp tục khởi giá về hoàng cung!_ Dã phát tay nhích ngựa đi lên trên, đội kèn trống rước dâu cũng trở về vị trí của mình, mang trong lòng một nỗi sợ hãi mà hấp ta hấp tập đi thật nhanh như muốn qua ngay đoạn đường đầm máu này.

Đám cưới đầm máu, thật là một chuyện quá mức kinh khủng.

Cả đời họ, hi vọng chỉ một lần chứng kiến thôi, thế là quá đủ.

Phi nhìn rõ mòn một cách xử lý của Dã, ánh mắt tỉnh tể đánh giá, khoe môi điểm một nụ cười ưng ý. Rất tốt. Người này về trí lẫn dũng đều vượt bậc.

- Khởi giá!

Bạn đang đọc truyện *Diệp Phi Hà Sứ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Ngoại truyện – Sơ kiến Phi x Ninh

Chuyện kể về cuộc gặp mặt lần đầu của Phi và Ninh khi chàng mười sáu còn nàng mười lăm...

~*~

“Con có thể đi trả thù được rồi.”

“Đệ tử xin bái biệt sư phụ tại đây. Đa tạ sư phụ đã thu nhận và nuôi dưỡng con đến giờ.”

“Con là một cô nương lương thiện, con có chắc bản thân sẽ không đau khổ chứ?”

“Đó là mục đích của con đến giờ, còn có điều gì đau khổ hơn chứng kiến cả gia tộc chết oan trăm mạng người.”

“Con đi đi...”

“Sư phụ, một người lương thiện thì không bao giờ giết người.”

“Không, sư phụ rất hiểu con.”

~*~

- U’...

Chàng trai áo trắng khoảng mười sáu dung nhan thanh tú, tóc mái dài che đi con mắt trái bỗng gắt gao đưa tay ôm lấy ngực một cách đau đớn, khoe môi trào ra một vệt máu.

- Nhật Phi, con sao vậy?_ người nam trung niên mặc áo vàng chanh đi bên cạnh thấy chàng có biểu hiện khác thường, sắc mặt trầm lại lo lắng, vội đỡ lấy thân người đang dần đỏ gục xuống, máu từ khoe môi chàng dính lên áo ông càng lúc càng nhiều, người chàng lạnh ngắt, tím tái đột ngột, trán lấm tấm mồ hôi, gần như ngã gục vô lực dựa hẳn lên người ông, ông vội giữ lấy bả cai của chàng lay lay, nói gấp_ Nhật Phi, con thế nào, đừng dọa phụ hoàng.

- Chắc là lượng Mê Hồn độc còn sót lại trong người hoàng tử lại tái phát rồi._ Kỳ Đình Minh ngự y mặc áo xanh tím ở phía sau vội bước nhanh lên trước quan sát chàng một lượt đưa ra kết luận, tay cũng không nhân rồi vội lục trong hộp gỗ thuốc không chế độc được.

Trịnh đại tướng quân Trịnh Hải, Trịnh Thừa Dã, Kỳ Lý Phong, Triệu thượng thư Triệu Quyết, Hạ nghị sĩ Hạ Thanh, hai thị vệ, hai ti nữ cùng hai thái giám thân cận của Uy Hưng hoàng đế Chu Nghi Quân cũng vội tiến lên, sắc mặt có chút ngưng trọng.

Họ đang vi phục xuất tuần xem tình hình đất nước ở một số huyện thành, và hiện đang đi ngang một vùng rừng núi trong lộ trình của mình.

Bỗng dung nhị hoàng tử lại...

Phong và Dã đánh mắt với nhau, thường thì bốn, năm tháng mới phát tác một lần, nhưng cũng chỉ khiến cơ thể suy nhược hơn thường một chút trong một

canh giờ, có sao lần này mới có ba tháng đã phát tác, còn nôn ra máu nữa.

Chẳng lẽ phần độc chất rất nhỏ còn trong cơ thể chủ nhân có chuyển biến xấu?

- Con không sao... ư... _ Phi yếu ớt cất tiếng, cổ đờn cảm giác khó chịu dâng lên từng đợt như có ai cào xé ngực mình, nhưng cảm giác đau đớn này càng lúc càng mãnh liệt, môi chàng thâm tím dần, quanh mắt xuất hiện những quầng đen, lại phun ra một ngụm máu, chân khụy xuống, tầm mắt vừa vặn nhìn thấy kẻ khả nghi trong bụi cây gần đó đang phóng ám khí hướng thẳng đến hoàng thượng.

- Phụ hoàng, cẩn thận! _ chàng không suy nghĩ gì nhiều, chỉ biết mạng của hoàng thượng là quan trọng nhất, dùng tất cả sức bình sinh, dịch chuyển bước chân lệch sang, dùng lưng che chắn cho hoàng thượng.

Mọi người bị tiếng kêu của chàng làm giật mình.

“Phập”

- A!

Hai thanh phi tiêu sắc nhọn cắm thẳng vào lưng chàng rất sâu, máu độc tanh hôi ứa ra rất nhiều từ hai vết thương, chàng run run dịch chân ra phía sau một bước, vấp phải những viên đá nhỏ trơn, nhận ra điều đó, Phi chỉ cười, sắc mặt nhợt nhạt như chẳng còn huyết sắc hướng đến Nghi Quân đang sững sờ, nói khẽ:

- Thật may... phụ hoàng không sao... _ rồi chàng buông tay, nghiêng người lăn xuống triền dốc, phía dưới rất sâu và tối tăm với những nhánh cỏ hoang, đá nhọn nhô ra và dây leo chằng chịt, thoáng chốc chẳng còn thấy thân người chàng đâu nữa.

Gió thổi, cuốn theo cái lạnh đến tận tâm can.

- Không! _ Quân nhìn thần thờ bàn tay phải chỉ bắt được không khí thay vì y phục của Phi, hét lên đau đớn, toan bước xuống triền dốc nhưng lại bị hai thái giám ngăn cản lại, ông mất bình tĩnh chống cự mạnh mẽ _ Buông ta ra! Hai người buông ta ra!

Nhật Phi không thể lại gặp chuyện gì không hay nữa, ông không cho phép, trên người nó có bao nhiêu vết thương lớn nhỏ, tâm hồn chịu bao tổn thương, vẫn còn chưa đủ hay sao?

- Bắt lấy thích khách! _ Trịnh tướng quân chỉ huy hai tên thị vệ cùng ông đuổi theo tên to gan lớn mật dám hành thích hoàng thượng kia.

Là ai đã để lộ tin tức ra ngoài?

Ba vị đại thần nhìn nhau thở dài, vị hoàng tử này thật đúng là mệnh khổ.

Ai nói sinh trưởng trong gia đình đế vương là tốt?

Một vị hoàng tử có hiếu như vậy, dùng mạng mình cứu phụ hoàng...

Tiếc thay.

Phong và Dã đứng chôn chân, mắt mở to lên sững sờ như không thể tin được những gì mình vừa được chứng kiến.

Giống hệt bốn năm trước, chủ nhân với y phục rách nát đầy máu, thương tích khắp người rơi xuống vực sâu trước sự bất lực chẳng thể tới gần ứng cứu của họ.

Tại sao?

Cớ gì bắt họ chứng kiến lại thảm cảnh này?

- Chủ... _ Phong vừa cất tiếng liền bị Dã kịp thời bịt miệng, thì thầm vào tai _ Cẩn thận, người trong cung đều cho rằng đệ bị câm... _ rồi Dã hướng đến hoàng thượng, cẩn trọng nói lời trấn an _ Để ti chúc cùng Kỳ hộ vệ xuống tìm kiếm hoàng tử điện hạ, bệ hạ đừng lo lắng quá ảnh hưởng đến long thể.

Nói rồi, hai người vội vàng tìm đường xuống dưới.

~*~

Mưa rồi.

Một màn mưa bay bay, thời gian dịch chuyển chậm rãi.

Ban đầu chỉ là cơn mưa bụi lất phất, sau đó nặng hạt dần.

Thiếu nữ mặc áo đen tầm độ mười lăm trăng tròn chìm trong cơn mưa giá buốt tê lương, bùn đất nhão nhẹt dính lên làn váy của nàng.

Mây xám xịt giăng phủ đất trời, khu rừng âm đạm như chìm trong bóng tối mịt mù.

Nước mưa lạnh như băng vô tận đổ xuống, mưa rơi tầm tã, cây cối đọng nước, thân gỗ xỉn màu.

Mọi nơi như chìm trong một màn nước mênh mông.

Mưa, là nước mắt khóc thương của trời cao.

Nước mắt của nàng hòa cùng mưa, bao nhiêu lạnh giá, bấy nhiêu đau thương.

Nàng gục mặt xuống trước một gò đất cao, bóng dáng hao gầy ướt đẫm, có bao nhiêu cô độc.

- Tôi mai, Vũ Vũ sẽ trả thù cho cả gia tộc, sau đó đi đoàn tụ với mọi người.

Ngày đó, nàng nhìn từng người, từng người ngã xuống, con người chỉ thấy màu đỏ, mũi người được mùi tanh nồng, tai nghe kiếm đao chém giết, miệng cứng đờ vì sợ hãi chẳng rên được tiếng nào.

Đau đớn đến tột cùng.

Chỉ nghĩ đến việc tìm đường chạy trốn, nàng phải sống để có ngày trả thù.

Khuông Vũ Ninh nàng đã thề, trước khi trả được thù, nàng phải tìm mọi cách để sinh tồn, dù cuộc sống có khắc nghiệt đến mức nào.

Và, cuối cùng, nàng đã đợi được đến ngày hôm nay.

Dưới nắm mồ rêu xanh này, thật ra chỉ là những kỉ vật còn sót lại của người thân mà thôi.

Nàng rút con dao nhỏ giấu ở chân ra, cắt một lọn tóc tế bái, cũng là tượng trưng cho quyết tâm của mình.

“Xoạt”

“Rầm”

Tiếng động lớn khiến nàng giật mình.

Nàng cất lại dao, ngẩng mặt lên, nhìn thấy cách nàng không xa có một người mặc áo trắng nằm bất động, có vẻ như lăn từ trên cao xuống.

Người gặp nạn?

Nàng thả lọn tóc tùy gió thổi đi, rồi đến đó xem thử thế nào.

Đó là một chàng trai còn rất trẻ, chỉ khoảng mười sáu, mười bảy rất tuấn tú chỉ có điều một con mắt đã bị hỏng. Y phục của chàng đầy bụi bẩn, lá khô và máu tanh, trước ngực, tay và nhất là lưng, máu nhuộm lên một màu đỏ thẫm, giữa lưng còn có hai thanh phi tiêu cắm vào. Làn da trắng như tuyết có rất nhiều vết xước do dây gai.

Bất tỉnh rồi.

Người này không những thương tích rất nặng, mà còn trúng phải nhiều loại kì độc, nếu không cứu chữa kịp thời khó lòng qua khỏi.

Nàng nghe loáng thoáng có tiếng ai đó ở trên.

Là thích khách đang truy sát vị công tử này sao?

Chắc công tử đây cũng thuộc dạng thân cô thế cô bị đuổi cùng giết tận.

Giống nàng.

Đằng nào, trả thù xong, nàng cũng tự sát.

Trước đó, cứu một mạng người cũng không phải là xấu.

Nàng không chắc sẽ giải được hết độc cho vị công tử này, nhưng có lẽ cũng được bảy, tám phần.

Bèo nước gặp nhau ở nơi này, cũng xem như duyên phận.

Tiếng kêu càng lúc càng gần, trong cơn mưa nặng hạt nàng không nghe rõ lắm, nhưng nàng không bận tâm mấy, chắc cũng là tiếng lưng sục truy sát mà thôi.

Cứu người là chuyện quan trọng nhất. Phải đưa người đi ngay.

Nàng cúi xuống đỡ lấy chàng, chặt vật dùng khinh công rời đi. Máu dính lên nền đất, đá sỏi, lá khô một đoạn ngắn rồi mất dấu vết.

- Chủ nhân! Chủ nhân!

Tiếng la hét đến khàn cả giọng của Phong lạc đi trong gió mưa. Hai người đi loanh quanh khi đã xuống được chân dốc, hóa ra là một khu rừng nhỏ ở dưới này. Đường rất khó đi, lại thêm mưa rất lớn làm trơn trượt làm họ tổn không ít thời gian mò đường, bản thân cũng bị trầy xước mấy chỗ do gai nhọn quệt phải.

Mà chủ nhân lại là lần xuống, tất nhiên sẽ thương tích đầy người, lại còn đang bị trọng thương, độc chất phát tác.

Bọn họ cũng không dám nghỉ xa hơn.

Có lẽ đang bất tỉnh ở đâu đó.

Nhưng người đâu rồi?

Mưa gió chắn đi tầm nhìn của họ, bụi mù mông lung, hai người chặt vật lần mò trong từng bụi cây ngọn cỏ.

- Vị trí rơi của chủ nhân chỉ ở quanh đây mà thôi, tại sao lại không thấy?_ sắc mặt Dã ngưng trọng, trong mắt xen lẫn khó hiểu và bất an, bỗng dung thấy gì đó ở phía xa, vội vàng chạy đến, không quên phát tay gọi giật Phong một tiếng_ Đây, gì kia?

- Huynh thấy gì sao?_ Phong bị tiếng gọi của Dã làm chú ý, nét mặt có chút khởi sắc vội đến chỗ Dã đang khụy gối xuống lần mò gì đó.

Trước mặt họ là những mảnh ngọc bội xanh cảm vỡ tan tành dính máu loang và một góc áo trắng dính màu đỏ nhạt dính trên một cành cây khô.

Đây là...?

Máu kéo dài một đoạn ngắn trên nền đất rồi mất dấu, loáng thoáng những sợi tóc đen lẫn trong lá cây cũng dính máu.

- Chủ nhân! Chủ nhân!_ Phong gọi lớn tiếng hơn nữa, nhưng tất nhiên không có ai đáp trả lời hắn.

Tóc. Ngọc bội. Mảnh vải.

Chắc chắn chủ nhân rơi xuống chỗ này, thế nhưng người đâu?

Chuyện gì xảy ra đây, mất dấu rồi, nếu chủ nhân còn tỉnh táo và ở gần đây dường như chắc chắn nhận ra giọng của hắn.

- Chủ nhân ở đâu cơ chứ?_ Phong hoảng loạn không tìm ra hướng giải đáp thắc mắc, đầu óc hắn ong lên, rồi mù chẳng thể tập trung được._ Cái quái gì đã diễn ra.

Dã vẫn bình tĩnh, chú ý đến từng chi tiết nhỏ quanh chỗ thấm máu, nắm lấy một lọn tóc trước mặt, chà chà mấy lượt trên hai đầu ngón tay, ánh mắt trầm lại, tinh tế cảm nhận rồi nói:

- Đây không phải tóc của chủ nhân.

Phong nghi hoặc nhìn Dã rồi hỏi:

- Huynh bảo sao?

- Có hai hướng phán đoán_ Dã đứng lên, ôn tồn giải đáp cho Phong_ chắc chắn có người đã đưa chủ nhân rời đi, chỉ là không biết là hại hay cứu. Giờ đệ đừng nói gì nữa tránh kinh động, chắc là chưa đi xa đâu, huynh với đệ chia nhau ra tìm.

- Chết tiệt!_ Phong cắn môi, vung tay đập mạnh vào một thân cây gần chỗ hắn đứng như thể hiện bao nhiêu phần nộ lẫn bất lực.

~*~

Mưa làm những cành khô bị ẩm, phải mất một lúc nàng mới châm được lửa.

Ánh lửa bập bùng tí tách làm hang động sáng lên một khoảng, truyền đến da thịt một sự ấm áp.

Nhìn đến bên Phi cẩn thận xem một lượt thương tích trên người chàng.

Mặt và cánh tay có vài vết trầy do gai nhọn quệt phải, phía trước không có vết thương, nhưng nàng thấy được lò mờ những đường đen của độc chạy từ cổ xuống, độc không đơn thuần là một loại, và có loại dường như đã ở trong cơ thể rất lâu rồi, còn sống đến giờ đã là chuyện lạ, ý chí của người này thật đáng nể. Hai vết thương sau lưng khá nặng, có dấu hiệu lở loét do nhiễm trùng.

Nàng rút con dao nhỏ phòng thân ra hơ trước lửa đỏ rồi đặt lên lưng chàng, lạnh nhạt nói:

- Tiểu nữ đắc tội, _nàng tỉ mỉ rách những đường dao kéo dài hai vết thương trên lưng chàng, máu tứa ra càng nhiều, rút hai thanh phi tiêu quăng xuống nền đất, rồi nàng đặt tay lên cổ chàng, hơi do dự nhưng xem sắc mặt tím tái dần của chàng, quyết định kéo y phục chàng xuống lộ ra xương quai xanh và vùng ngực trắng như tuyết lấm tấm nước mưa quết cùng mồ hôi.

Lần đầu nhìn thấy nam nhân cời trần, nàng có chút xấu hổ, mặt thoáng hồng lên.

Nhưng giờ phút này cứu người là quan trọng nhất, đã quyết định cứu người, nên gạt bỏ lễ giáo “nam nữ thụ thụ bất thân” thường tình.

Trong tay nải của nàng có một ít lương khô, vài bộ y phục và thuốc, vải trắng. Nàng lấy một đoạn vải lau những vết máu và bụi bẩn trên người chàng, sau đó lại lấy dùng dao cắt ngắn vào đoạn vải trắng.

Rút ra bốn cái lọ nhỏ, mở nắp, hai lọ nàng rắc thuốc bột trắng đựng bên trong ra lên những vết thương, rồi dùng các miếng vải đã chuẩn bị sẵn băng cẩn thận từng thương rích lớn nhỏ trên người chàng. Hai lọ còn lại, nàng lấy ra nhưng viên thuốc màu đen và xanh lục đưa lên miệng cho chàng nuốt xuống.

Chân mày Phi khẽ chau, mồ hôi lạnh tuôn ra, dù đang bất tỉnh nhưng những thay đổi trong cơ thể không khỏi khiến chàng khó chịu phản ứng.

Lúc kéo tay áo của Phi xuống, ở tay trái, Ninh nhìn thấy một vết sẹo hình dấu chéo, dưới bắp tay có một hình xăm con bướm đêm còn bên tay phải là hình xăm một con rắn bạc.

Vết sẹo chắc là do hồi đó bị dao rạch rất sâu, còn hai hình xem kia rất nhỏ lại ở chỗ kín đáo, nếu không chú ý kĩ sẽ không thấy.

Bướm Rắn. Mắt trái bị hỏng.

Nàng chợt nhớ đến một chuyện cũ.

Chàng trai này... phải chăng là...?

Cũng không biết phỏng đoán của mình đúng hay sai, nhưng nàng sẽ tận tình chữa trị cho vị công tử này tới nay.

Băng bó xong, nàng cũng chỉ kéo hờ y phục chàng lên, y phục trên người chàng vừa ướt lại bẩn, động vào các lớp vải băng sẽ không tốt cho thương tích. Để tránh chàng bị lạnh, nàng dịch chàng đến gần đồng lửa hơn để hơi nóng làm chàng thấy ấm áp và sẵn tiện hong khô đồ.

Nếu phỏng đoán của nàng đúng, nàng đã không cứu nhầm người, cả hai người đã từng gặp nhau.

Sư huynh Chu Nhật Phi.

~*~

Mưa rơi cả đêm và tỉnh mơ hôm sau thì tạnh.

Lửa cũng đã tàn, chỉ còn lại bụi tro.

- Hạ sốt rồi, _cả đêm qua Ninh không ngủ ngồi thức canh cho chàng, nếu lỡ tình hình của chàng chuyển biến xấu còn có thể ứng phó kịp thời, nhưng cũng may, chỉ là phát sốt do vết thương hành hạ và bị nhiễm lạnh, tới giờ thì độc cũng đã được giải trừ gần hết, chỉ cần chuyên tâm tịnh dưỡng là ổn.

Phần độc còn lại có phát tác hay không nàng cũng không nắm chắc. Trong thành phần điều chế dường như có cả độc của ngoại bang, mà khả năng của nàng thì chỉ có hạn mà thôi, thuốc đem bên người cũng rất hạn chế.

Nhưng dù sao cũng đã cứu được mạng vị công tử này rồi.

Thật may.

Nàng kín đáo thở phào.

Hạ sốt rồi?

Bên tai, là giọng nói của ai?

Phi chậm chậm mở mắt ra một cách khó nhọc, nhìn thấy mình đang ở một nơi khá tối, cả người ê ẩm lại lạnh nữa.

Trên trán có vật gì đó đặt lên mang một chút hơi ấm, chàng mơ hồ nhìn sang bên phải, liền bắt gặp dung nhan xinh đẹp của một thiếu nữ khoảng độ trắng rằm đang khẽ thở ra nhẹ nhõm.

- Nàng là...? _chàng cất giọng rất khẽ, thanh âm nghi hoặc mang theo một sự mệt mỏi.

- Công tử đã tỉnh, vậy là ổn rồi, _bên tai vang lên một thanh âm trầm thấp, trong đôi mắt buồn của Ninh hiện lên một nét vui mừng thoáng chốc, hỏi

chàng_ Công tử cảm thấy trong người thế nào?

Phi thấy hơi đau đầu, chợt nhớ lại chuyện xảy ra hôm qua rồi nhìn Ninh nghi hoặc hỏi:

- Nàng cứu ta?

Chỉ nhớ độc chất trong người phát tác sớm hơn so với dự kiến, sau đó lao ra đỡ phi tiêu cho phụ hoàng.

Và...

Hình như lăn xuống triền dốc...

Rồi chàng soi mình một lượt, y phục bị kéo tẽ xuống lộ ra lớp băng trắng ở ngực, cả trên hai cánh tay cũng có, cảm giác da thịt có chút đau đớn do thương thế, nhưng sự khó chịu do độc chất thì dường như biến mất không còn vết tích.

- Chỉ là tình cờ thôi. Tiểu nữ nhìn thấy công tử rơi từ triền dốc xuống, thương tích rất nặng, lúc đó trời mưa rất lớn, lại nghe loáng thoáng tiếng ai, cho rằng là thích khách đang truy sát công tử nên đã đưa công tử về đây chữa trị, có gì mạo phạm xin công tử bỏ qua cho.

Công tử? Tiểu nữ?

Cô gái này xưng hô rất khách sáo, cử chỉ đoan trang, lễ nghĩa.

Nhưng sao lại một mình xuất hiện ở vùng rừng núi heo hút này?

Nhưng, chàng nhìn thấy một sự thành thật trong đôi mắt nàng, là một cô nương lương thiện thuần khiết.

Không biết thân phận người ta thế nào, biết rõ người đó đang bị truy sát, vẫn không màng liên lụy cứu giúp.

Trong lòng dâng lên thiện cảm với nàng.

Chàng nợ nàng một mạng sống.

Dừng một chút, nàng lại nói:

- Độc trong người công tử đã giải bảy, tám phần, còn một ít chắc không nghiêm trọng lắm, khả năng của tiểu nữ chỉ có hạn, để tránh kinh động vết thương công tử nên tránh cử động mạnh.

Phi vẫn một mực quan sát Ninh, ánh mắt chàng gợi lên một nét cười dịu dàng, không biết rằng thiện cảm trong lòng đối với nàng càng lúc càng lớn.

Nàng điềm tĩnh, lạnh nhạt, đoan trang, hiền thực.

Đôi mắt như nước hồ thu gọn sóng lẫn ẩn chứa tâm sự.

Không hiểu sao, chàng lại nhìn thấy chính bản thân mình trong đó.

- Biết ta là kẻ bị truy sát, sao nàng còn cứu, không ngại vạ lây hay sao?_ Phi cười nhạt, trong giọng nói ẩn chứa một sự thăm dò.

Cuộc sống dạy chàng, đối với chuyện gì cũng phải cảnh giác.

Nhưng đối với nàng, không hiểu sao...

Nàng thoáng trầm ngâm, rồi hồ hững đáp lời:

- Đẳng nào tôi nay cũng chết, trước đó cứu một mạng người có hoàn cảnh giống mình cũng chẳng sao, để phí thuốc chi bằng chữa trị cho công tử.

Chàng nhướn mi, có chút ngạc nhiên, cất cao thanh âm:

- Tại sao tôi nay nàng lại chết?

Người am hiểu y thuật như nàng, hẳn lí do một mực khẳng định mình sẽ chết sẽ không phải là vì bệnh tật, chàng cũng xem qua nàng một lượt, không có dấu hiệu gì thương tích hay trúng độc như mình.

Sao lại có suy nghĩ tiêu cực như vậy?

Một người khỏe mạnh không thể tự dưng nói chết là chết được.

Nguyên nhân, có liên quan gì đến ánh mắt rất buồn ẩn chứa bao âu sầu của nàng không?

Nàng dường như có ý lẩn tránh, chỉ đứng dậy đến chỗ để tay nải rồi quay đầu lại hỏi:

- Hẳn công tử rất đói, nhưng tiểu nữ chỉ có một chút lương khô thôi, công tử ăn không?

Chàng ý nhị lắc đầu từ chối, lại chân thành nói, tiếp tục câu chuyện:

- Nàng có khó khăn gì, cứ để ta giúp.

Chàng không phải người quan tâm đến hoàn cảnh của người khác, nhưng sao đối với nàng, chàng lại muốn biết.

Nàng hiểu được ý nghĩa trong câu nói của chàng, bèn lạnh nhạt khước từ:

- Tiểu nữ không cần công tử trả ơn.

Trả ơn?

Hai chữ xoay quanh trong trí óc chàng.

Chàng quan tâm đến nàng, chỉ là vì trả ơn thôi sao?

Chàng cũng không biết.

Rồi nàng gói ghém lại mấy thứ, chắc là tính rồi đi, chàng ngắm bộ dáng của nàng, không hiểu sao lại khẽ cười:

- Nàng là một cô nương thiện lương.

Nàng dừng lại động tác, nhìn nét cười dịu dàng xen lẫn những tia nhìn ám áp quẩn quanh mắt chàng, nàng chỉ đứng đứng nói, trong lời ẩn chứa sự mỉa mai:

- Cho dù tay nhuộm máu hay sao?

Phi chau mày thành một đường vòng cung tuyệt đẹp, hỏi:

- Nàng đã giết người?

- Cũng sắp rồi, tối nay, sau khi báo thù, tiểu nữ sẽ tự sát, vì thế không cần công tử trả ơn.

Là vậy sao?

Phi nhìn nàng không nói.

Chàng nghĩ đến bản thân mình, mục đích sống của mình có lẽ cũng giống nàng, liệu chàng có từng nghĩ đến việc báo thù xong sẽ tự sát chưa?

Nàng quay đầu, tiếp tục công việc của mình, sau đó nàng đeo tay nải trên lưng bước đi, còn nói với chàng mấy câu:

- Đi ra cửa động, công tử sang trái năm bước rồi đi thẳng mười bước sẽ thấy hai cái cây lớn thành một lối đi nhỏ, chính là lối ra, giờ chắc những kẻ truy sát công tử cũng không còn lại vắng nữa, chúng ta chia tay nhau ở đây.

- Đa tạ nàng vì tất cả. Cho ta biết cao danh quý tánh của nàng được không?

- Tiểu nữ họ Khương.

Nhìn sự chân thành muốn biết, lẫn ánh mắt như sao ẩn chứa nhu tình vô hạn của chàng, nàng lưỡng lự đáp hồ hững rồi dùng khăn công rồi khỏi.

Thân ảnh hao gầy khuất dần trong nắng mai.

Phi dõi theo đến khi bóng dáng nàng tan vào ánh sáng tinh khôi, khóe môi điểm một nụ cười ám áp:

- Ta vẫn nghĩ nàng là một cô nương thiện lương.

~*~

Dã và Phong đã dò xét xung quanh cả tối, và sáng tinh mơ về lại chỗ cũ.

Không có bất cứ dấu vết nào cả.

Cả hai người hiện giờ ướt sũng, tóc tai rối bù, thân sắc mệt mỏi chôn vùi đi nét tinh anh thường ngày, mắt âm u tuyệt vọng, mỗi người trượt lưng rồi ngồi xõm dưới một tán cây, từng giọt nước đọng trên lá rơi trên tóc họ, gục mặt xuống đặt tay lên trán.

Làm sao đây? Biết ăn nói thế nào với hoàng thượng, thành viên Tuyết Ly cung, Hồng Huyết quân...

Và... với chính bản thân mình...

“Xoạt”

- Kê nào?

Bên tai truyền đến tiếng động khác thường ở phía xa, hai người đứng dậy, nhìn cảnh giác, rút kiếm dùng khinh công đuổi theo.

“Xoạt”

Tiếng động phát ra từ bên trái, có chút khó hiểu, là một hay hai người, họ vừa thấy nhác bóng một người từ hướng đó lao ra rất nhanh, giờ lại...

Hai người nắm chặt kiếm trong tay, tiến sát vào hai cái cây lớn cạnh lá xum xuê, là nơi phát ra tiếng động rõ ràng nhất.

Tuyết vọng làm cho lí trí họ quay cuồng, không muốn phân phải trái, giờ chỉ muốn giết người.

- Ai?

Hai người vùng xéo hai đường kiếm từ hai bên, mạnh mẽ và đầy uy lực, ẩn chứa nỗi tức giận vô cớ do tuyết vọng gây nên.

“Keng”

Có tiếng binh khí chống đỡ.

Sau đó, lại nghe tiếng truyền ra, vắng vắng một nét cười giễu.

- Thương thế chưa khỏi, ta không trụ được đường kiếm uy lực của hai người lâu đâu.

Giọng nói này chẳng phải là...

Dã và Phong đồng loạt buông kiếm xuống, mắt mở to như không tin nổi.

Từ trong lùm cây, Phi bước ra, tay phải xoay xoay thanh trủy thủ bằng vàng rồi tra vào vỏ giấu dưới chân, tay trái ôm ngực như ổn định lại khí lực, mày khẽ chau lại vì dùng hơi quá sức, nhưng ánh mắt phảng phất một nét dịu dàng.

Y phục trắng ban đầu, giờ đây đã nhuộm đỏ, dính đầy bụi bẩn và rách, mái tóc rơi rớt buông xõa ẩn hiện vài vết xước trên má và vùng cổ, trên ngực và cánh tay có nhiều vết thương bị động rướm máu lên băng.

Dáng bộ chàng có chút chật vật nhưng thần thái rất tươi tỉnh.

Phong thấy độc chất được giải trừ rất nhiều, những vết băng rất đúng chuẩn và chu toàn.

Là ai đã làm?

- Người bị thương là ta, sao bộ dạng hai người còn tệ hơn ta thế này?_ Phi nhìn một lượt qua hai người, ướm như chuột lột, tóc rối bù, nét mặt mỗi mặt, không khỏi thốt lên một câu hỏi.

Hai người không quản mưa gió, tìm chàng suốt đêm sao?

Thật là...

Cái mạng rẻ mạt của chàng đâu đáng để họ làm như vậy?

Dã chỉ cười dịu dàng, khẽ khụy gối xuống chân thành nói:

- Thật vui mừng khi biết chủ nhân vẫn bình an.

~*~

Màn đêm rực lên ánh đuốc, tiếng la hét đòi truy bắt và chạy loạn của người dân khi thấy bóng hung thủ đã hạ độc giết cả nhà tri huyện.

Mà người đó, chẳng ai khác ngoài Ninh.

Nàng không cam tâm để họ bắt về quy án, nàng muốn chết yên bình, tự sát bên mộ của người thân.

Nhìn dùng khinh công phi thân qua các tán cây, ẩn hiện trong bóng đêm vô tận.

Nhưng rất tiếc, máu rỉ ra từ vết thương trên tay đã tổ giác hành tung của nàng. Thuốc cầm máu nàng đã dùng hết cho vị công tử kia.

Nàng ôm vết thương, chập vấp sau một thân cây nhìn dáo dạt tìm đường.

Bỗng, có người điểm huyệt nàng.

Thế là hết.

Nhưng dù sao cũng đã trả được thù, nàng cũng cam tâm.

Trong phút chốc lại bị người đó bế lên bằng đôi tay hữu lực, nàng giật mình nhận ra, chẳng ai khác người hôm qua nàng đã cứu.

Sao người đó lại biết được chuyện nàng ở đây?

- Để ta đưa nàng đi. _ Phi cười dịu dàng, trong mắt ẩn chứa tia nhìn xót xa _ Là nữ, đừng để bản thân bị thương.

Trong lòng dâng lên sự cảm động khó thốt thành lời, má ửng hồng lên vì xấu hổ.

Rồi nàng đề ý, dưới chân đã một cái xác được chuẩn bị sẵn.

Đó là xác của thích khách đã ném hai thanh phi tiêu lên lưng chàng, giờ xem ra cũng có ích.

- Đừng chết, tự sát sau khi trả thù là một điều khờ dại, mọi ân oán đã dứt, nàng nên tìm ý nghĩa thật sự cho đời mình. Hoàn cảnh của ta, cũng có phần giống nàng nên ta hiểu được.

Vậy sao?

Nàng nghe trong thanh âm của chàng có nét âu sầu. Trong đêm, ánh mắt chàng chứa đựng bao nhiêu cô đơn, nhưng len lỏi trong sự lạnh nhạt là nhu hòa lan tỏa, sáng mắt êm dịu tựa ánh trăng kia.

Có lẽ những vết thương đã không còn ảnh hưởng lớn lắm, khinh công của chàng rất tốt, thoát cái đã đưa nàng đến trước cửa hang mà hai người đã tá túc hôm qua. Đến nơi, chàng cẩn thận đặt nàng xuống, rút từ thắt lưng một lọ thuốc nhỏ rắc lên vết thương rỉ máu của nàng rồi xé một mảnh y phục băng bó thật chậm tránh để nàng bị đau.

Lần đầu chàng làm điều này vì người khác, hơn nữa đối phương lại là một cô nương khiến cho chàng có chút lúng túng.

Nàng thấy thế, khẽ cười kín đáo.

Xong xuôi, chàng giải huyệt cho nàng.

Nàng hơi nhích người rồi nhìn chàng hỏi:

- Công tử cứu tiểu nữ vì chuyện hôm qua?

- Một phần thôi. Giờ ta phải về, nếu không lại có người cần nhân. Nếu nàng ở yên ở đây, ta sẽ được gặp nàng một lần nữa, khi đó, hãy cho ta biết tên của nàng, còn nữa, đừng tự sát, hãy sống vì bản thân mình, cô nương thiện lương.

Chàng cười đáp lời nàng. Rồi chàng xoay người rời đi, bóng trắng mất hút trong bóng đêm nghìn trùng.

Nàng đứng dậy, lẳng lặng ra ngoài hang động, đến trước mộ của gia tộc rồi quỳ xuống.

Gió đêm thổi thâm râm tản ra những vòng dợn sóng.

Từ đôi mắt đẹp, những giọt nước mắt thi nhau rơi xuống nhòe khóe mi, nàng cúi lạy ba cái, thật chậm rãi tôn kính.

- Con đã trả thù xong cho gia tộc, mọi người hãy an nghỉ.

Nhưng, vì một câu nói của người ấy, con lại không muốn tự sát nữa, liệu mọi người có oán con không?

Sống vì bản thân mình ư?

Nàng biết, điều mà mình muốn bây giờ là...

~*~

Tĩnh mơ, trời đổ cơn mưa rào.

Nàng vẫn quỳ ở đó.

Thật lặng lẽ.

Gió thổi vuốt tóc lay động, lướt nước.

- Ta đã nói, sẽ quay lại tìm nàng, thật may khi nàng vẫn ở đây.

Tiếng Phi trầm ấm vang lên từ phía sau, nàng giật mình quay đầu nhìn rồi đứng dậy, thấy được nét cười vui vẻ trên môi chàng, ánh mắt tràn ngập nhu tình ấm áp, chàng dần dần bước đến, đẩy tán ô về phía nàng để mặc mình bị mưa ướt, chàng lại nói:

- Dầm mưa không tốt cho vết thương của nàng đâu, nếu đã quyết định không tự sát nữa thì đừng tự hành hạ mình.

- Công tử..._nàng có chút do dự rồi đón lấy ô từ tay chàng, lại có ý muốn che cho chàng_ Vết thương của công tử...

- Ta không yếu ớt đến thế đâu._tay phải Phi đẩy lại tán ô về phía nàng, tai trái giờ lên quệt qua đuôi mắt nàng thật nhẹ nhàng đầy trân trọng_ Đừng khóc, mưa không xóa được nước mắt nàng đâu.

Công tử ấy biết?

Cảm giác tay Phi chạm vào da mình làm cho Ninh có chút xấu hổ, mặt hơi ửng hồng lên, lại vì câu nói quan tâm của chàng mà cảm động.

Nàng, quả nhiên không cứu nhầm người.

- Vậy, có thể cho ta biết tên của nàng rồi chứ?_chàng lùi một bước dựa người vào một thân cây gần đó, neho lại mắt hoa đào, chân mày cong thành một đường vòng cung ướt mưa lấp lánh, vuốt tóc dính nước, y phục ướt bó sát vào người tôn lên làn da trắng như tuyết của chàng.

Nàng cười, đẹp như đóa hoa lê đầm sương đêm tinh khiết:

- Công tử, có phải tên Chu Nhật Phi?

- Sao nàng biết tên ta?_chàng không khỏi ngạc nhiên nhún mày.

Nàng thật chậm rãi giải thích cho chàng rõ:

- Lúc băng bó cho công tử, tiểu nữ có nhìn thấy hai vết xăm hình bướm đêm và rắn bạc, lại thêm con mắt trái bị thương, tiểu nữ đã nghĩ đến công tử là Chu Nhật Phi, đệ tử của phu thê Hồ Linh sư bá. Chúng ta, đã gặp nhau một lần.

- Hồ Linh sư bá?_Phi lặp lại, ánh mắt sáng ngời một niềm vui khó tả_ Vậy nàng là...

Nàng cười nhạt, trong lành như sương sớm, nét lạnh nhạt thường ngày hoàn toàn biến mất, Ninh đến gần Phi, che chung ô với chàng, lại nói:

- Tiểu nữ là Khương Vũ Ninh, được sư phụ Hồ Sương, muội muội của Hồ Linh sư bá thu nhận làm đệ tử, đặt tên khác là Trúc Diệp. Ngày công tử được sư bá thu nhận, tiểu nữ có theo sư phụ đến chỗ người để chữa thương cho công tử, lúc đó tiểu nữ mang mạng che mặt nên chắc công tử không rõ._rồi giọng nàng trầm xuống man mác nỗi buồn_ Hóa ra, con mắt ấy vẫn không chữa được...

Nghe qua lời thuật của nàng, chàng đã nắm rõ sự tình, liền vui vẻ bật cười thành tiếng:

- Không ngờ lại được muội cứu đến đến hai lần. Trúc Diệp sư muội, liệu Mạn Diệp sư huynh này được nghe muội gọi một tiếng sư huynh chứ?

Trông Ninh như có chút lúng túng, mấp máy môi mấy lần lại thôi. Phi biết tính nàng khá e dè và đơn thuần, như vậy kể ra có chút hấp tấp.

- Không gọi cũng chẳng sao, nàng đừng căng thẳng thế. Giờ nàng có dự định không, về lại chỗ sư cô Hồ Sương?

Nàng lắc đầu, sau đó nhìn thẳng vào mắt chàng hỏi:

- Tiểu nữ không về đó nữa, giờ tiểu nữ đã biết được mình nên làm gì, sẽ có lúc tiểu nữ đi tìm công tử, liệu công tử không thấy phiền chứ?

Phi như ngăn ra một thoáng rồi cười dịu dàng, đưa ngón tay đón mấy giọt nước mưa, ánh mắt có chút tinh nghịch:

- Ta cầu còn không được, muốn tìm ta hãy đến Ngạo Dương điện, ta đợi nàng ở nơi đó. Vậy, chia tay ở đây, mong rằng có một ngày nghe nàng gọi một tiếng sư huynh.

- Không, khi đó tiểu nữ sẽ gọi ngài bằng danh xưng mà tiểu nữ muốn gọi nhất.

Giọng nói của nàng kiên quyết, ẩn chứa điều gì sâu bên trong.

Phi xoay người dùng khinh công rời đi, còn bỏ lại một câu:

- Ta đợi nàng, Trúc Diệp.

Rồi bóng áo trắng từ từ biến mất khỏi tầm mắt của nàng, tan biến như một con nắng nhạt màu.

Dõi theo bóng chàng khuất dần, nàng nói khẽ:

- Tiểu nữ không muốn tự sát nữa là vì công tử, điều tiểu nữ cần làm chính là dùng một thân phận đường hoàng đến bên cạnh ngài, cả đời này làm một cái bóng bảo vệ cho ngài, chủ nhân...

Ngài, đến và đi trong làn mưa hạ...

Dù lạnh, nhưng chứa đựng bao ấm áp.

Tiểu nữ muốn bắt đầu lại cuộc đời, quyết định từ bỏ chữ Vũ trong cái tên của mình.

Sẽ có lúc, Khương Ninh xuất hiện trước mặt ngài gọi “Chủ nhân cao quý”, vì thế cho phép tiểu nữ cắt sâu trong lòng cái tên “Mạn Diệp sư huynh”.

Khi ấy, ngài sẽ không chê bai Khương Ninh này chứ?

Tiểu nữ tin vào con mắt mình, cảm nhận của mình, chọn lựa của mình.

Rồi trời tạnh mưa, khung cảnh bừng sáng khắp rừng, nắng ngọt ngào len lỏi mọi ngõ ngách.

Nàng xếp lại ô, tỉ mỉ vuốt ve nó trên tay mình.

Khẽ cười.

Khóe mắt trào ra vài giọt lệ.

Một cách tinh tế.

- Lần đầu, sau bao nhiêu năm từ cái ngày gia môn gặp họa, tiểu nữ mới có một món quà, dù chỉ là chút quan tâm thương tình của công tử, nhưng đối với tiểu nữ, chính là mở ra một cuộc đời. Tiểu nữ không phải ân nhân của ngài, vì chính ngài mới là ân nhân của tiểu nữ.

Nơi mắt trong veo như làn nước thu rơi trên ô vốn đã đầm nước mưa, là những giọt lệ hạnh phúc.

Cõi lòng lạnh lẽo bao năm, chợt đã cảm nhận được sự ấm áp.

~*~

Phi đứng trước mộ, lẳng lặng đặt xuống một bó cúc trắng, nét mặt chân thành.

- Mọi người hãy an nghỉ, cầu chúc cho hậu duệ duy nhất của Khương gia được hạnh phúc... vì đó... là một cô nương thiện lương...

Bạn đang đọc truyện *Diệp Phi Hà Sứ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Chương 8: Tân hôn (3)

Nắm trong tay mảnh ngọc trắng hình trăng khuyết tinh xảo, trên đó khắc chiếc lá đề chữ “Nguyệt”, Phi mỉm cười dịu dàng, vừa đẩy cửa phòng bước vào cũng là lúc hai ti nữ theo hầu biết điều rời khỏi.

Mùi son phấn, hương rượu thanh, ánh nến lay động bóng tân nương lặng yên trên giường đợi tân lang đến vén khăn hoàn thành nghi thức in trên vách.

Mắt chàng ngời lên. Ước định ngày hôm nay đã thực hiện, cho dù chỉ là ràng buộc chính trị không đáng có, thế nhưng, có lẽ cũng không quá tồi tệ.

Người con gái đã chờ mình bao nhiêu năm nay, chàng quyết không phụ bạc nàng.

- Nguyệt nhi... chàng khẽ gọi tên nàng, thân thương và trìu mến lạ kì chính chàng cũng không ngờ đến, trong đầu chợt ứa về bao nhiêu chuyện cũ cả hai cùng nhau trải qua, lại nói... đợi ta lâu không?

Thời gian dành cho chàng vốn không còn nhiều, hai mươi tuổi, mà giờ đã hơn mười tám, theo lời dự ngôn đáng nguyên rủa kia chàng sẽ rời bỏ trần thế sớm thôi, vì vậy, trong quãng đời còn lại của mình, chăm lo cho nàng thật tốt là điều mà chàng phải thực hiện chu toàn.

Thấy nàng khẽ lắc đầu như một hồi đáp, chàng chỉ cười, tiến đến cạnh nàng cầm lấy đòn cân vén khăn trùm đầu xuống.

Mũ phượng lộ ra, sau đó là dung nhan xinh đẹp của tân nương.

Khoảnh khắc ấy, tất cả yêu thương vừa nhen nhóm và dâng trào mãnh liệt, bỗng tất ngóm chẳng còn gì cả, tựa như ngọn đèn dầu cạn chẳng chống nổi cơn gió thu.

Tại sao?

Nụ cười trên môi chàng đông cứng rồi biến mất, mắt gọi lên bi thương thất vọng, đòn cân cũng rơi, lăn lông lốc trên sàn.

Lừa dối.

Ảnh nên leo lắt kia, sao còn có thể gọi lên ầm áp cho lòng người đây?

~*~

Đêm thâu, vắng vắng một điệu nhạc.

Tiếng kèn lá mộc mạc dần dần hòa cùng gió tạo nên khúc đồng dao.

Khương Ninh ngồi trên tán cây cao trước cổng điện Ngao Dương, tay vịn về một chiếc lá kê trên miệng thổi, gió cuốn qua làn tóc mỏng man nét mặt nàng thanh bình lạ thường, trong đôi mắt u buồn cố hữu chợt gọi lên nét nhu hòa.

Ảnh nhìn nàng hướng về phòng tân hôn đêm nay.

Sư huynh, phải hạnh phúc đấy.

Ai hiểu huynh, cũng mong huynh được như vậy.

Nàng chưa bao giờ bắt gặp qua con người ngập tràn tình cảm thương yêu trân trọng như thế trong mắt chàng, thế nhưng hôm nay thấy Phi cứ hướng theo hoàng tử phi của mình bằng ánh mắt như vậy, nàng đã ngỡ ngàng biết bao, cũng là mừng thay, nghe nói qua hai người là thanh mai trúc mã đã ước định sẵn khi mới sinh. Thật tốt.

Huynh xứng đáng có được hạnh phúc. Huynh làm được không? Liễn tiểu thư kia, hẳn là đầu dây tơ hồng của huynh.

Mạn phép cho mọi người xem huynh là sư huynh, chỉ đêm nay thôi.

Gánh nặng trong lòng được trút bỏ, tâm tình nàng giờ thật thanh thản.

- Ta ngồi cạnh nàng được không?

Chợt tiếng gió xung quanh làm tán lá nơi nàng ngồi xao động từng đợt. Nàng giật mình, tiếng kèn lá ngừng, còn chưa kịp phản ứng đã thấy Phong xuất hiện bên cạnh mình, đối diện với nàng bằng một nét cười tình nghịch.

Là ngài, Kỳ đại nhân?

Tìm nàng dâng lên một sự xao động nhỏ, mặt cũng bắt gặp nóng lên vì bầu không khí ngại ngùng này. Nàng cũng không hiểu, mới gặp hẳn xác thực là năm ngoái nhưng lại như đã quen biết rất lâu, càng chẳng rõ ràng chuyện, sao thật khó giữ cho bản thân bình tĩnh mỗi khi hắn đến gần nàng với ánh mắt ngập tràn tình cảm với đôi môi luôn nhovn cười thân thiện. Nàng thấy ngại, e dè không biết nên ứng xử với hắn ra sao. Cảm giác thật băng khuâng cùng lạ lẫm.

- Tiếng kèn lá của nàng, cứ luôn buồn bã như thế? _ Phong lên tiếng, muốn nàng chú ý đến sự xuất hiện của mình.

Nàng đang nhìn gì? Nàng đang nghĩ gì?

Phải chăng, đều là chủ nhân?

Liệu có bao giờ, sự tồn tại của ta trong mắt nàng là hiện hữu, dù chỉ là thoáng qua?

- Kỳ đại nhân, hôm nay chủ nhân thành hôn, tiểu nữ phải vui chứ, sao lại buồn? _ nàng nghe hắn hỏi, bất chợt mỉm cười trong trẻo nhưng vẫn kín đáo và duyên dáng _ Cảm giác hiện tại là gánh nặng được tháo bỏ, tiểu nữ còn ngỡ với bản tính cố chấp của chủ nhân, cả đời này sẽ không chịu thành thân.

Lúc nàng biết thực chất hẳn không bị cầm như người ta vẫn đồn đại, có ngỡ ngàng đôi chút nhưng thôi. Nàng đối với hắn càng ngày càng tin cậy, không

hề đề phòng xem như là người cùng nhau tâm sự đêm khuya thanh vắng không thể chớp mắt, cách nhìn người của chủ nhân, nàng luôn tin tưởng nên từ đó tín nhiệm luôn hẳn.

Thật không?

Hắn tự hỏi, nàng nghĩ như vậy, hay chỉ là dối lòng?

Phong thật muốn mở miệng hỏi để biết rõ suy nghĩ thật sự của nàng, nhưng lại sợ luống cuống, với cả nụ cười kia cũng không hề có chút gượng gạo.

Hắn chưa bao giờ có can đảm mở miệng hỏi qua quá khứ của nàng, cũng như ước nguyện hiện tại và cả sau này của nàng, vì dù hắn có muốn rút ngắn khoảng cách, nàng lại càng đứng dưng duy trì nó như ban đầu vốn định.

Hắn đã yêu nàng, từ lâu lắm rồi, nhưng thường thấy ánh mắt nàng ngập tràn tình thương trân trọng khi nhiều lúc lướt qua chủ nhân làm hắn thấy ghen tị. Hắn ghen, nhưng lại chẳng thể làm được gì, vì tình địch của hắn lại là chủ nhân, người mà cả đời này hắn không dám nghĩ đến chuyện ghét bỏ, còn cam tâm tình nguyện bán mạng.

Thật trớ trêu.

- Ta còn ngờ nàng thích chủ nhân, nên giờ còn tính an ủi nàng, _ hắn gắng mỉm cười khô khốc như đang bông đùa.

Hắn an ủi nàng thất tình, còn ai an ủi hắn đây?

Nét mặt nàng ban đầu là kinh ngạc, sau đó lại là cười, tiếng cười của nàng làm hắn bản thân, chẳng lẽ hắn đoán sai hay sao?

Lâu lắm hắn mới được ngắm nét cười như hoa lê đầm sương đêm của nàng, vui mừng nhưng cũng bận tâm nhiều hơn.

- Kỳ đại nhân nghĩ đi đâu, nếu nói đến chữ “thích”, hắn ngài “thích” chủ nhân hơn tiểu nữ.

- ...

Hắn si ngốc trong một thoáng, ý nàng là sao? Nàng “thích” chủ nhân thì có liên quan gì đến hắn cũng “thích” chủ nhân? Hắn đâu có... mà rốt cuộc chữ “thích” theo quan điểm nàng đánh giá là như thế nào?

Phong cảm giác mình đang lạc vào mê cung.

Nhìn nét mặt hắn hiện giờ, nàng chân thành giảng giải:

- Tiểu nữ với Kỳ đại nhân vì “thích” chủ nhân nên mới cam nguyện đi theo ngài phải không? Nhưng tiểu nữ khác đại nhân, chủ nhân còn là đại huynh của tiểu nữ, mà lý do thì không tiện nói với ngài, nên có thể xem như tiểu nữ thích chủ nhân như một người thân trong gia đình, còn ngài là kính trọng tuyệt đối hay đơn giản là tình cảm tri kỷ ngưỡng mộ nhau. Nếu ngài nói đến tình cảm trai gái kia thì tiểu nữ không biết đến nó là thế nào đâu. Tiểu muội thấy chuyện chung thân đại sự cả đời của đại huynh, tất nhiên là vui mừng.

- Thật sao? Nàng không gạt ta?- hắn vô cùng kích động, không tự chủ nhướn người về phía trước, đưa tay giữ lấy bả vai của nàng, ánh mắt ngời lên những tia nhìn mừng rỡ hi vọng.

- Kỳ đại nhân... ngài... _ nàng xấu hổ gọi hắn một tiếng, hắn cũng nhận ra mình đã luống cuống thế nào nên vội buông nàng ra, về lại chỗ cũ, miệng rỏ rít xin lỗi.

- Không... không sao... tiểu nữ chỉ là hơi ngại... _ nàng ngượng ngùng chỉnh lại y phục và tóc bị hắn làm rối, khoảnh khắc bị hắn chạm vào, nàng nghe tim mình loạn nhịp, hơi thở của hắn nóng hổi thật gần làm nàng run lên chẳng thể phản kháng, cứ thế này sao sau này còn đối mặt với hắn nữa đây.

Mà hắn kích động như vậy, là do nàng lơ lơi chỗ nào sao?

Phong ngắm nhìn biểu tình trên mặt nàng hiện giờ, hắn thấy mình như say bóng dáng yếu nhược mảnh mai trong gió kia, nhất là đôi mắt như chòm sao thiên lang sáng rực rỡ đêm đông, nhu tình tựa nước hồ thu gọn bóng trăng lung linh nhưng đôi khi lại lạnh lẽo như nước hồ đóng băng chẳng vật nào in dấu. Từ lâu lắm, hắn đã bị đôi mắt ấy cuốn hút, chỉ mong được một lần lướt qua ấy lưu lại tên tuổi.

Gió thổi qua, chỉ mong nước hồ đang lặng sẽ gọn sóng lăn tăn, một vòng lại một vòng loang ra.

Nếu hắn kiên trì theo đuổi nàng, liệu có thể đạt đến trái tim khép kín kia của nàng?

Giờ lòng hắn trào dâng bao nhiêu cảm xúc mãnh liệt, trong đầu có tiếng nói thôi thúc hắn hãy bày tỏ tất cả. Phải chăng có thể được không đây?

Đêm nay rằm tháng bảy. Cảnh hữu tình, nhân hữu ý.

Hắn nuốt một ngụm nuốt bọt thanh thanh cổ họng, quyết tâm mở miệng thổ lộ tâm tình:

- Vậy nếu có người yêu nàng từ lâu lắm rồi, nàng sẽ đáp trả lại người ta ra sao?

Nàng quay sang nhìn hắn, ngạc nhiên hỏi lại:

- Đại nhân bảo sao?

“O”

Hắn lại lần nữa nhướn người kéo nàng về phía mình, chỉ khác lần này là hắn cố ý. Trong khi nàng còn mở to mắt sững sốt chưa phản ứng kịp, hắn đã gấp gáp phủ lấy cánh môi anh đào của nàng, đặt lên đó một nụ hôn, ban đầu chỉ là phớt qua sau đó là mân mê, quyết liệt chiếm hữu, lại chứa đựng bao nhiêu lưu luyến. Hắn muốn thông qua nụ hôn này để nàng biết rõ tất cả tâm ý của mình đối với nàng.

Nụ hôn đầu tiên của cả hai người đã diễn ra như thế.

Trăng thanh, gió mát, có ta cùng nàng...

Cảm nhận người nàng run lên từng đợt trong lòng mình, hắn bắt lấy cánh tay đang yếu ớt muốn đẩy mình ra của nàng, giữ chặt lấy, môi vừa hôn vừa thì thầm nhu tình mật ý:

- Vũ Vũ, có còn nhớ cậu bé tên Tiểu Danh ngày nào ở ngõ nhỏ mười ba năm trước không... Ta vẫn đợi nàng...

~*~

- Tiểu Nguyệt, tại sao ngay cả muội cũng gạt ta? _ ngay giây phút vén khăn hi xuống, nhìn rõ môn một dung nhan tân nương của mình, bao nhiêu yêu thương đều hóa thành hột hăng.

Tay bắt lực buông thõng khiến khăn hi cũng rơi xuống theo.

Chàng lùi lại một bước, lại một bước.

- Ha ha ha... bỗng dưng, một tay chàng đặt lên trán, một tay đặt trước ngực áo như muốn vò nát, môi cất lên nụ cười điên cuồng. Không muốn gả cho tên phế vật như ta thì cứ rõ một lời, có sao gieo hi vọng cho ta rồi dùng cách này khiến ta khốn cùng. Mười năm chờ đợi, ta đã tin tưởng, đã quyết định muốn nắm giữ muội chăm lo cả đời này... tại sao ta cứ để mình bị gạt như vậy.

Hình dáng của Tiểu Nguyệt, chàng vốn không còn nhớ rõ, chỉ còn ấn tượng đôi gò má ửng hồng dưới nắng nhạt và nụ cười rạng ngời như cầu vồng sau cơn mưa. Mười năm, tất nhiên nàng đã trưởng thành, có thể chàng không thể nhận ra nàng khi tình cờ lướt qua nhau trên ngõ phố, thế nhưng...

Hơn mười năm, thế sự dâu bể, ngay cả tình người cũng đổi thay, huống chi chỉ là vẻ ngoài của một người.

Rất có thể chàng sẽ bị gạt, thế nhưng, trớ trêu thay, người trong thân phận tân phi tử của chàng, đang ngồi trước mặt chàng đây, lại là người mà chàng biết, mọi cách đây mấy ngày còn như tên khùng lợi sống cứu cô ta ở bìa rừng có trận đồ do chính mình lập ra.

Ta không ép buộc muội phải tuân theo hôn ước, cũng đã gợi ý muội dùng một cô gái khác thế thân. Nếu ngay từ đầu, không phải người đó một lời đã định thì giờ ta đâu có thất vọng đến mức này. Tiểu Nguyệt, tại sao? Sao lại đối xử với ta như vậy?

Tân nương của chàng hiện tại, chẳng ai khác là Mạc Thạch Lệ.

Lệ giờ trong hi phục đồ thẩm trang phục lộng lẫy, xinh đẹp tuyệt trần.

- O này... thật ra thì... cô nhìn vẻ mặt của vị tân lang bị tân nương của mình gạt, cảm thấy rất tội nghiệp, chắc chắn người này đang luẩn quẩn với hàng đống câu hỏi vì sao và tuyệt vọng lẫn uất hận. Nhưng kì thực, chuyện này xảy ra chỉ là bất đắc dĩ. Nhiệm vụ của cô là nói rõ sự thật cho anh ta nghe. Nghĩ thế cô hít một hơi sâu nói rành mạch_ Anh nghe tôi nói, nhìn bộ dạng của anh chắc đã biết tôi chỉ là kẻ thế thân, nhưng không phải như anh nghĩ đâu, Liễu tiểu thư không hề cố ý lừa gạt anh, mà là...

Phi dùng nụ cười trào phúng của mình, ổn định thân người ngồi xuống ghế, lạnh lùng quét mắt nhìn Lệ một cái, rồi lại quay đi.

Không phải cố ý lừa gạt?

Thế đây là gì? Xem chàng là con nít lên ba hay sao?

Nhưng chàng cũng muốn biết cô gái này tính dùng lí lẽ thế nào để bao biện.

Thấy chàng có vẻ như chịu nghe cô nói, cô lên thở hắt ra một cái, cố dùng khẩu khí thật nhẹ nhàng và chậm rãi để giảng giải:

- Tôi nghe qua Liễu tả tướng có nói, Liễu tiểu thư đã muốn được gả cho anh biết bao, thế nhưng cuối cùng vẫn không thể hoàn thành được ước nguyện vì... cô ấy đã chết, bị người của Diệp hữu tướng ám sát cách đây mấy ngày.

Sao cơ? Cô gái này vừa nói gì?

Tiểu Nguyệt chết rồi?

Là sự thật sao?

Ngón tay đang cầm mảnh ngọc bội khắc hình ảnh trăng cùng chiếc lá liễu đề chữ nguyệt trên tay chàng cũng vô thức rơi xuống đất, vỡ tan tành.

Phi gỡ tay ra khỏi trán, quay đầu nhìn sang Lê, hốc mắt chàng đục ngầu tìm kiếm trong con ngươi sáng trong của nàng sự thật ẩn sâu trong đó.

Ồ... khoan đã...

Gương mặt nhìn nghiêng của chàng trai này... sao lại quen như vậy? Nhất là kia, làn da trắng như tuyết trong nắng chiều ngày ấy cứ như khói sương vô thực, con mắt phải đẹp như sao băng luôn chất chứa một tia nhìn u uẩn chẳng thể nắm bắt, lại cả băng mắt trái như lời đại phu kia đã nói. Nếu như anh ta thay bộ hi phục này xuống và khoác lên trên người bộ áo trắng như ở trong rừng, chẳng phải...

Trùng hợp vậy sao?

Tàn lang trên danh nghĩa của cô, cũng chính là ân nhân cứu cô một mạng. Liệu đây có phải sự thật hay không? Người cứu cô là một hoàng tử, không đùa chứ?

Đúng như đại phu nói, gương mặt tuần tú tàn mác một nét thanh tao lịch thiệp như vậy lại bị khiếm khuyết, thật là một điều đáng tiếc.

Nhưng trước hết, cô phải nói rõ mọi chuyện. Nghĩ thế, cô e dè tiếp lời:

- Chắc hẳn anh rất yêu Liễu tiểu thư nên mới có thể nhận ra tôi không phải cô ấy nhanh như vậy, thật đáng tiếc... Tôi nghe tả tướng nói, để không thất hứa với anh nên phải dùng cách thể thân để chuộc lỗi, ngài ấy bảo tôi trùng hợp có gương mặt hao hao giống Liễu tiểu thư nên mới đề nghị chuyện này với tôi, gạt anh cũng là bất đắc dĩ. Tả tướng nhờ tôi chuyển lời, mong anh tha thứ vì tất cả...

Bạn đang đọc truyện *Diệp Phi Hà Sứ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Ngoại truyện: Sơ kiến (Phi x Phong)

- Trời đẹp, ngủ một giấc.

Gió thổi qua rừng trúc làm những chiếc lá vàng rơi, khung cảnh đều hiu tĩnh mịch.

Bầu trời xanh cao vời vợi.

Thiếu niên áo lam tựa sắc trời thu trông khoảng mười hai, đồng tử linh động tinh nghịch, nằm trên bãi cỏ nghiêng nửa người, nhắm mắt lại chuẩn bị đánh một giấc thật sảng khoái.

“Bốp”

- Ui da! _ bị ai đó vô tình đập vào mũi một cái làm hắn mở to mắt nhảy dựng lên, lấy tay xoa xoa mũi mấy cái, miệng suýt xoa than đau rồi đứng dậy, xoay người, mặt mày nhăn nhó hướng đến người đang đứng gần mình, hắn cất giọng bất mãn _ Phụ thân, chơi gì kì vậy.

- Ai đùa với con? _ người nam khoảng ba mươi đứng khoanh tay, cau mày không vừa lòng _ Không muốn tập kiếm nữa thì về ngủ, nằm ở đây cản đường cản lối người khác.

Kỷ Lý Phong hắn bĩu môi, nhỏ giọng cảm rầm mấy lời, cầm lấy kiếm hươu hươu mấy đường cho có vẻ bộ dạng ngái ngủ lười nhác.

- Có ai đi qua đâu mà, xì... tập thì tập... ấy...

Bất ngờ, kiếm trượt khỏi tay hắn, văng đi một quãng xa phía trước.

Hắn nhìn tay mình, vô cùng khó hiểu, chẳng lẽ mình lự nghề rồi hay sao?

Rồi hắn nhìn người nam, chớp chớp mắt ra vẻ ngây thơ vô tội cười trừ, chỉ thấy cái lắc đầu của người đó – Kỷ Đình Minh.

Hắn chau mày lên, lơ tay một chút thôi mà.

“Keng”

“Rầm”

- A... ư...

Ba tiếng động vang lên liên tiếp nhau làm cả hai giật mình, nhìn nhau một cái rồi hướng mắt theo hướng kiếm vừa lao đi.

Có người ở đó sao?

Phen này hấn gây chuyện thật rồi.

Hai người, Minh bước đi còn Phong thì chạy đến nơi đó.

- Đây, ai ở đó vậy, có sao không? _ Phong vạch những bụi trúc rậm rạp ra lộ mò đường đi, chỉ thấy thanh kiếm của hấn cách hấn một quãng khá xa, có những vết máu nhỏ dọc theo tạo thành một vết dài nhưng lạ là chẳng thấy có ai ở đây.

Hấn nheo mày, nhún vai một cái tỏ vẻ chẳng hiểu gì hết, bèn chạy đi nhặt kiếm cho yên chuyện liền cảm nhận gáy lạnh toát, một thứ gì đó nhọn nhọn đang chĩa lên ngay tim hấn từ đằng sau.

Phong đứng sững không dám vọng động, chầm chậm nghiêng đầu thấy một bóng áo trắng tã tơi vóc người nhỏ nhắn lấm tấm máu nhỏ giọt từ những vết thương lớn nhỏ, tóc dài phủ xuống nên hấn không thấy rõ mặt, tay phải người đó cầm trụ thủ toan đâm hấn, tay còn lại ôm lấy ngực vô cùng khó chịu, ánh mắt lạnh băng không khiến hấn cảm thấy sợ mà lại làm hấn thấy thú vị.

Khả năng giấu hơi thở tốt thật.

- Người cũng là người của chúng? _ người áo trắng lên tiếng, giọng nói ảm chứa sự nguy hiểm uy hiếp.

Giọng nói cũng thật dễ nghe.

Nhưng mà...

Ai? Đồng bọn nào?

Hấn? Cái gì cơ?

“Xoạt”

Có người đến gần, bóng áo trắng cảnh giác chầm chậm rút trụ thủ về, hướng mắt đến người vừa xuất hiện đầy cảnh giác.

- Phong, không có chuyện gì chứ? Gì? Một đứa bé? _ Minh thấy bóng áo trắng nhỏ con lao đến mình rất nhanh, vội dùng hai cành cây trúc khô gần đó đỡ lấy, bị trụ thủ bằng vàng sắc bén chém làm đôi. Minh nheo mày, lùi mấy bước trấn tĩnh lại, thấy áo trắng cũng lùi mấy bước giữ khoảng cách nhất định với mình, làm một thế thủ.

Gió nhẹ thổi qua mọi thứ, êm đềm, hiu hắt...

- Một bé gái sao? _ Minh sững người nhìn, thốt lên ngạc nhiên khi thấy người trước mặt mình khoảng chín, mười tuổi trang phục rách rưới lộ ra những vết thương lớn nhỏ trên tay và vai, đồ trắng giờ đây đã nhuộm màu đỏ và đen bẩn thỉu, bộ dạng chật vật vô cùng, tóc dài ngang lưng bay loạn trong gió cuốn lấy gương mặt thanh tú với làn da trắng như tuyết, má ửng hồng lên vì mệt, cau mày khó chịu thở gấp liên hồi nhưng vẫn ngẩng đầu chống chọi, dưới nắng chiều lộ ra một nét đẹp hút hồn người.

Khoảnh khắc ấy, Phong nhìn như ngây ngẩn, ánh mắt có hơi đại ra ngấm, lần đầu hấn thấy một đứa bé gái xinh như vậy, một nét đẹp thanh thuần lạnh lùng lại quyến rũ, mang dáng dấp một mỹ nhân khuynh thành tuyết thể sau này.

Đặc biệt là hấn thích vẻ kiên cường của cô bé này.

Chợt, hấn nhớ về một cô bé mình gặp năm bảy tuổi, không biết giờ này cô ấy sao rồi, liệu có trở nên xinh đẹp như người trước mặt hấn hiện giờ... quan trọng, cô ấy có còn nhớ hấn hay không.

- Bảo ai là con gái? _ áo trắng Chu Nhật Phi bước một bước thăm dò, quét mắt lạnh lùng qua hai người, bỗng dưng vô lực đổ sụp xuống, do vừa rồi cử động mạnh nên vết thương bị động nứt toát ra rướm máu.

Phi chầm chậm lùi ra sau dựa vào thân cây thở dốc từng hồi đứt quãng rất nhỏ nhọc, cắn môi đến bật máu, giận bản thân mình lực bất tòng tâm, nhưng Phi quyết không buông xuôi đơn giản như vậy, tay phải giữ chặt trụ thủ chống xuống đất làm điểm tựa, tay trái bám vững thân cây làm bệ đỡ, run rẩy từng hồi cố gắng đứng dậy, ánh mắt vẫn tỉnh anh nhìn hai người đầy thù hằn cảnh giác, cất tiếng lộ ra một sự kinh ngạc nho nhỏ:

- Chẳng lẽ hai người không phải đồng bọn của chúng?

Ồ? Con trai sao?

Phong lại càng kinh ngạc. Con trai mà lại có gương mặt thanh tú đến vậy? Tính giời hần hay sao?

Hứng thú càng được gọi lên mạnh mẽ, hần cười gian, nhất cử nhất động của Phi đều không thoát khỏi mắt hần.

Bộ dạng ảo là như vậy, khôn cùng bỏ chạy khắp nơi là đúng rồi. Hần muốn biết tiếp theo thằng nhóc này tính làm gì.

- Đồng bọn? Cháu bé bị bọn nào truy sát hay sao? _ Minh nheo mày quan sát bộ dạng của Phi, lòng thương cảm vô hạn, ngập ngừng đưa ra một câu hỏi.

Là bọn người ác độc nào nở ra tay sát hại một đứa bé thế này?

Nhưng, chẳng chờ đến Phi cho họ đáp án, đã có người lên tiếng trước.

- Ha ha ha, tìm được người rồi, lần này đừng hòng trốn thoát! _ có tiếng cười đắc ý vang lên càng lúc càng gần làm ba người giật mình, phía xa xuất hiện tốp năm người áo đen bịt mặt, kẻ cầm kiếm, tên cầm đao, người cầm cung giương một mũi tên bắn thẳng đến Phi.

Khi thật.

Phi thấy tình hình vô cùng không ổn, bản thân mệt lắm rồi, mất máu quá nhiều nên đầu óc cứ hoa cả lên.

“Vút”

Mũi tên xé gió lao nhanh.

“Phập”

- A! _ vì chẳng còn chút sức lực nào để né tránh nên Phi chỉ có thể dịch người một chút để mũi tên chệch từ tim sang bả vai trái cắm phập lên đó, máu túa ra, Phi hét lên một tiếng, nhả mặt trượt người từ thân cây xuống đất, cắn chặt răng rút mạnh mũi tên ra vứt đi để máu tuôn ướt đầm bả vai.

Kiểu này phải chết thật rồi, đúng là vô dụng mà.

Mẫu phi, hoàng muội... xin lỗi con chẳng thể trả thù được cho hai người như đã thề máu trước mộ hai người ngày đó rồi... giờ con đi đoàn tụ cùng hai người đây.

“Đứa bé này, sẽ không sống qua hai mươi tuổi...”

Ông già chết tiệt, sao không nói ta không sống qua mười tuổi luôn cho xong, hai mươi tuổi quả thật quá lâu rồi.

- Ha ha ha... _ Phi cười mĩa mai chế giễu, từng tiếng cười vang lên chua chát bi thương biết bao nhiêu, mang theo nước mắt uất hận không thể rơi xuống, tuyệt vọng của kẻ lâm vào đường cùng. _ Đã lâm vào tình cảnh này... muốn chém muốn giết gì tùy các người...

Chết thì chết... dù sao cái mạng này cũng rẻ mạt... chỉ là sinh mệnh là do phụ mẫu ban tặng nên Phi không thể tự sát mà thôi.

Chuyện gì thế này? Hóa ra bộ dạng nó thế thảm như vậy là do bị toán người ý đồng hiếp yếu đây ra tay tàn nhẫn sao?

Phong siết chặt tay vì giận.

Là bọn người này dồn một đứa bé đến đường cùng, sợ hãi đến nỗi nhìn ai cũng ra kẻ địch hay sao?

Nhưng, trong lòng hần bất ngờ, quan sát Phi một lượt, có thể còn mạng để chạy trốn, đau đớn mấy cũng gắng nuốt vào trong, bản lĩnh lắm chàng trai, về bề ngoài thật dễ đánh lừa người khác.

Minh bất bình vô cùng, trừng mắt phẫn nộ, một thầy thuốc như Minh không chấp nhận việc giết người vô tội như thế, liền rút kiếm bên hông ra vung lên ý tuyên chiến với năm người:

- Năm tên to lớn các người tìm mọi cách đuổi giết một đứa bé, thật làm lòng người căm phẫn.

“Keng”

“Keng”

Sáu người giao đấu với nhau làm cát bụi tung bay mù mịt, từng đợt lá vàng lại rơi xuống cánh vật.

- Này nhóc, người có sao không vậy? _ Phong nghĩ phụ thân mình có thể ứng phó được, hần lại thấy tình cảnh Phi nghiêm trọng hơn, thế là vội chạy đến bên cạnh Phi đỡ ngã lên người mình, nhìn một lượt thương tích trên người Phi, quả thật rất nặng, nếu không kịp thời cầm máu cứu chữa chắc chắn sẽ nguy đến tính mạng.

- Tránh ra! _ ngay khi hần toan xé một mảnh vải từ đồ mình lại bị Phi vung khuỷ tay hất mình ra, nghe giọng nói của Phi cương quyết _ Ta không cần ai thương hại mình! _ sau đó Phi nhắm nghiền mắt lại gục đầu lên cổ của Phong.

- Ô... này...

Ai mà thêm thương hại người, cái tên cứng đầu cứng cổ này.

Hắn lấy tay mình lắc nhẹ Phi chẳng thấy nhúc nhích hay có phản ứng gì, sau đó áp tai lên mặt Phi cảm nhận hơi ấm phả ra.

Còn thờ, dù rất yếu, phải rồi, dư sức hét lên gây chuyện, không còn sống mới lạ đó.

Vậy... bất tỉnh rồi sao?

Chắc là mệt mỏi quá đây mà.

Thật cứng đầu, nhưng thực ra cũng rất dễ thương a. Lần đầu có thằng nhóc khiến hắn thấy hứng thú đến thế, dù cho con trai gì mà còn đẹp hơn cả con gái nữa, vượt lên cả mùi máu tanh là hương hoa kim ngân nhàn nhạt thoang thoảng làm người ta dễ chịu.

Kiểu công cuồng này, hắn lại thấy thích. Bất tỉnh cũng tốt, hắn dễ ra tay cứu người.

Ngủ lấy sức đi nhóc, tỉnh lại sẽ không có chuyện gì nữa. Có hắn ở đây, đừng ai mong tổn thương đến người đang gục trong lòng hắn.

Phong xé một mảnh vải, rút ống trúc đựng nước bên hông ra thấm ướt miếng vải, cố định thân người của Phi để hắn lau một lượt những vết máu loang, con trai với nhau cả, có gì mà ngại.

Đầu tiên là mặt. Phong cẩn thận lau tỉ mỉ từng chút một, vén mái tóc rối bết mồ hôi của Phi qua mang tai, vết máu và bản biến mất dần, giờ hắn mới nhìn rõ mặt của Phi, còn đẹp hơn hắn thấy vừa rồi. Da trắng như tuyết mịn màng lạnh lạnh chạm vào thật thích, hàng mi dài cong cong, sống mũi cao, đôi môi đỏ anh đào mím lại, cằm thon thon xinh xắn.

Ôi trời ơi, tại sao lại là con trai chứ, tạo hóa cũng thật trêu người.

Lúc lau tay trái của Phi, Phong nhìn thấy một vết sẹo mờ mờ hình dấu chéo, cảm thấy có chút đau lòng tiếc tiếc, làn da trắng tuyệt đẹp như vậy lại có sẹo, hắn lần bị truy sát này chẳng phải đầu tiên đâu.

Nhóc, bản lĩnh lắm

Hắn lại xé thêm mấy mảnh vải, lấy trong ngực ra mấy lọ thuốc nhỏ chuẩn bị sơ cứu tạm thời. Phụ thân hắn là lang y, biết rõ tính hắn hiếu động dễ bị thương nhỏ nhặt nên luôn bắt hắn mang sẵn một ít bên người dự phòng.

- Phi nhi! Phi nhi! Phi nhi!

- Hoàng tử điện hạ!

- Mau! Mau lục soát xung quanh!

- Phi nhi! Con đâu rồi? Phi nhi!

- Khốn kiếp! Giết sạch bọn thích khách cho trảm!

- ...

- ...

Lại một tốp người xuất hiện, có vẻ như rất đông người, từ xa đã vang tiếng động lớn.

- Lĩnh triều đình đến rồi, thôi bỏ đi! _ tên áo đen dẫn đầu ra hiệu cho bốn tên bị thương đôi chỗ vì đường kiếm của Minh cùng rời đi, ánh mắt ác liệt liếc qua Phi một cái đầy giận dữ rồi dùng khinh công biến mất.

Minh lau mồ hôi trên trán, thở ra một cái rồi tra kiếm vào vỏ, toan đến chỗ hai đứa bé.

- Đằng kia có kẻ khá nghi!

- Nhanh lên! Đừng để chúng thoát!

- Nhanh lên!

- ...

- ...

Vài tên lính thấy bóng áo đen ở phía trước liền hét lên dẫn sự chú ý của mọi người đến đó.

Tiếng đoàn người chạy rầm rầm náo động khu rừng trúc.

Minh thấy tình hình không ổn, ánh mắt lộ vẻ lo lắng nhìn xung quanh, đang tính toán làm sao dẫn người đi an toàn.

Bỗng dưng lúc này Phi chìm trong cơn mộng mị rên lên thật khẽ mấy từ:

- Phụ hoàng... phụ hoàng... cứu con... phụ hoàng...

Phụ hoàng?

Cả Minh và Phong bị chấn động mạnh, mở to mắt kinh ngạc nhìn nhau rồi lại nhìn Phi đầy ngỡ vực.

Chẳng lẽ đứa bé này lại là...?

Đúng rồi!

Lúc này hai người cũng nghe loáng thoáng trong đám đông đó có tiếng gọi hoàng thượng hay hoàng tử gì đó.

Vậy, tốp người kia chẳng phải...?

Mấy lời rên khẽ ấy của Phi chẳng hiểu sao lại kinh động đến tai của người nam áo vàng đáng đáp cao quý dẫn đầu đoàn người. Người nam – Chu Nghi Quân kinh hoàng nhìn xung quanh, bước chân run rẩy lại ngấp ngừng cố chạy thật nhanh làm những thái giám đi bên cạnh cũng sững sờ vội đuổi theo cất giọng eo éo lên gọi “hoàng thượng” liên tục một cách hốt hoảng sợ hãi.

- Phi nhi! Là con vừa gọi phụ hoàng phải không?

- Phi nhi! Con ở đâu?

Nghi Quân vừa chạy lòng vòng trong khu rừng, vạch cây mò đường đi thật vội vã không chú ý đến những cành cây quệt xước tay mình, vừa lớn giọng gọi kêu gào khản cổ, nét mặt có chút sợ hãi xen lẫn vui mừng:

- Phi nhi, con lên tiếng đi, phụ hoàng đây mà. Phi nhi!

~*~

“Nhóc, để bọn công tử ta vào cung làm hộ vệ cho ngươi, thế nào?”

“Ta không cần.”

“Vậy ta cứ làm.”

“Ta không cần, muốn chết sớm thì cứ việc.”

“Độc mồm quá nhóc, ta quan tâm cho nhóc thế.”

“Ta không cần...”

“Rồi nhóc sẽ cần... này này đợi ta với.”

~*~

Có công hộ giá cho hoàng tử, Kỳ Đình Minh từ một lang y bình thường được sắc phong lên hàng tứ phẩm làm thái y trong cung, công việc hằng ngày thay băng đổi thuốc chữa trị thương tích trên người nhị hoàng tử và chuyên về nghiên cứu thảo dược để tìm ra biện pháp tốt nhất giải các loại độc còn tồn dư trong người vị hoàng tử nhỏ.

Một số người ganh ghét, một số lại ngưỡng mộ vì học vấn về y thuật rất cao minh của Đình Minh.

Nhưng họ lại lấy làm lạ.

Con trai duy nhất của Minh – Kỳ Lý Phong cũng vừa được phong làm hộ vệ cho nhị hoàng tử vốn bị cầm bả sinh, đến nay vẫn chưa tìm lại được tiếng nói.

Y thuật của Đình Minh cao như thế, thế sao lại không chữa trị được cho con mình?

~*~

Phải mất cả canh giờ để Phong học thuộc sơ bộ đường đi trong cung, chủ yếu là đường từ cổng thành đến Ngạo Dương điện nơi Phi ở và từ Ngạo Dương điện đến thái y viện - nơi phụ thân hắn làm việc.

Những nơi đó quan trọng trước mắt còn các chỗ khác sau này hẳn tính tiếp, bao nhiêu đó cũng đủ khiến hắn không tiêu hóa nổi rồi.

Đúng là hoàng cung, vượt quá sự tưởng tượng của hắn.

- Ôi... thật là phức tạp, còn đủ mọi lễ nghĩa, may mà hoàng thượng đã miễn hết cho mình._ Phong than thở._ Chỉ muốn làm hộ vệ cho người thôi mà cũng lằng nhằng quá.

Phong cảm thấy đầu óc mình mụ mị choáng váng hết rồi, xoa xoa liên hồi tay chân đang đau nhức vì đi lòng vòng cả buổi sáng mò đường, hắn tháo vội hài rồi leo tót lên trên giường của Phi nằm chiếm hết chỗ, lăn tóe lăn lủi, bộ dạng biếng nhác như chỉ muốn đánh một giấc ngon lành, trời có sập cũng chẳng liên hệ gì đến hắn.

Phi im lặng ngồi trầm tư trên thành giường, những vết thương trên người cũng đã khô tám chín phần nên giờ trông Phi càng lộ ra nét đẹp bất phàm.

Phi lắc đầu một cái chán ngán với bộ dạng của hắn bây giờ nhưng khóe môi lại mỉm cười kín đáo.

- Tại sao người lại chấp nhận yêu cầu giả câm của ta?_ Phi hỏi, giọng nói ngờ vực đánh mắt hướng hắn thăm dò.

Việc hắn bị câm cũng có ảnh hưởng đến uy tín đến khả năng y thuật của phụ thân mình vậy mà Phi vừa đề nghị, hắn đồng ý ngay, đến phụ thân hắn cũng không có ý kiến gì, hiểu được nếu hắn bị câm sẽ đỡ được rất nhiều chuyện phiền phức, tránh mang họa sát thân nếu lỡ có hành động gì bất kính với bề trên.

Nhưng đó là do phụ thân hắn là người lớn hiểu chuyện, còn hắn, Phi không biết hắn đang nghĩ gì.

Phong nhướn mắt nhìn Phi, mỉm cười hì hì vui vẻ:

- Ta thấy cũng tốt mà, bớt được bao nhiêu là chuyện, không phải gặp ai cũng chào hỏi, mà ta ngán nhất vụ đó, thấy mấy tên thái giám bạ ai cũng chào, chẳng sợ sai quai hàm luôn sao.

Nghĩ đến gặp ai cũng cúi đầu chào, chán ngắt, hắn cũng chẳng rảnh thế.

Rồi hắn đánh ngáp một cái mệt nhoài, mắt díp lại, nói với giọng ngái ngủ:

- Hôm nay ta chiếm chỗ này ngủ, mệt quá rồi.

Phi nghe thế, lắc đầu chán nản bản tính vô ưu vô lo này của hắn, không biết những ngày tháng sau này ở trong cung sẽ thế nào đây.

~*~

- Ban đêm rình mò ở nơi đây làm gì?

Sắc trời như mực, chỉ có ánh trăng lười liềm mờ nhạt chiếu soi vạn vật.

Huyền ảo mà ma mị, gọi lên chết chóc.

Chỉ thấy thiếu niên tung người trong cơn gió chướng như tinh linh màn đêm, thoát ần thoát hiện, tự khi nào đã đứng sau lưng tên thái giám bộ dạng lén lút khả nghi đứng nấp sau một bụi cây gần cổng Ngạo Dương điện.

- Kê nào?_ tên thái giám giật mình nhìn xung quanh.

- Người nghe nói đến thần chết chưa?

Phong rút kiếm, lưỡi bén ngọt phản chiếu ánh trăng, mang một sự quý dị chỉ chờ được nhuộm máu tanh.

Gã thái giám toan rút ám khí trong người ra, Phong cười, là một cái nhếch môi lấp lửng cay nghiệt nhưng đôi mắt chẳng hề cười tựa như sói hoang sáng rực trong đêm ẩn chứa sát khí tàn nhẫn. Hắn vung kiếm đâm thẳng ngay tim gã thái giám khiến gã không kịp trấn trối thêm điều gì, máu trào ra từ vết thương, Phong rút kiếm về thật nhanh khiến máu tuôn xối xả, gã gục người xuống đất chết không nhắm mắt.

Hắn lạnh lùng tra kiếm vào bao, sau đó rút trong thất lưng ra một cái lọ nhỏ rắc xuống cái xác một ít bột, chờ bột hủy thi làm cái xác bốc khói trắng hôi thối, xác dần dần bị ăn mòn, hắn xoay người đứng dừng bước đi thật chậm, khẽ nói:

- Nhóc, người trải qua bao nhiêu lần thế này rồi? Từ giờ, để tay những chàng, sẽ là ta.

Ở sau cánh cổng điện Ngạo Dương, trăng soi rọi một bóng áo trắng nấp vào một góc khuất, gương mặt lạnh lùng gọi lên một nét buồn, kín đáo mỉm cười, dừng dừng mà chua xót... yêu đuổi lại dịu dàng khó tả.

- Cảm ơn... và xin lỗi...

~*~

Gió thổi vòn qua rừng trúc vang lên âm điệu dân dã.

Vẫn như một năm trước họ gặp nhau.

Giờ đây, mối dây liên hệ giữa hai người càng ngày càng rõ ràng hơn.

- Người nhất quyết kêu ta ra đây là vì cái gì? _ Phi hồ hững nhìn hắn, tay đón lấy những chiếc lá trúc đập hờ lên lòng bàn tay mình.

- Tất nhiên là có điều muốn nói rồi.

Phong khẽ cười, phát tà áo xanh trên người một cách tao nhã, khẽ khụy một gối xuống đối diện với Phi, nét mặt hắn bỗng dưng nghiêm túc hiếm có, mà Phi cũng đang đối diện với Phong bằng thần thái lạnh lùng, cả người toát ra khí chất bất khả xâm phạm quyền uy vô hạn.

Dưới ánh chiều tà, khung cảnh ấy trở nên thật linh thiêng, nghe vắng vắng trong gió là lời nói kiên định của hắn:

- Thuộc hạ Kỷ Lý Phong xin trao cả mạng sống của mình để bảo vệ an nguy của ngài, chủ nhân tôn quý...

Bạn đang đọc truyện *Diệp Phi Hà Sứ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Ngoại truyện - Mắt trái (1)

Chủ nhân, chủ nhân, chủ nhân...

- AAAAAAAAAA!!!!!!!!!!!!!!!

Bên bờ vực thẳm, là vị thiếu niên mặc áo lam rách rưới đầy máu ấy kêu gào đến khản cổ trong nỗi tuyệt vọng.

Mọi tâm tình của hắn đã bị kéo đến tận đáy vực, tay phải nắm chặt thanh trủy thủ bằng vàng sắc bén.

- Ha ha ha... ý trời đây mà... mình quả nhiên là một kẻ vô dụng...

Chàng trai áo nâu cả người bê bết máu dựa người một cách khó nhọc vào thân cây phía sau, đưa tay che mặt không rõ được biểu tình hiện tại, cảm nhận được trong tiếng cười ấy như chứa đựng bao nỗi chua xót...

Đau lắm...

Gió thổi, cuốn bao tang thương...

~*~

- Ha ha ha! Chết đi!

“Xoẹt”

Một đường đao xé gió, mang theo bao sự đắc ý ghê tởm.

- A!

Máu từ vết thương chảy xuống đỏ tươi, nở rộ trong không gian như những đóa hoa đến từ địa ngục.

Lộng lẫy.

Đến tàn nhẫn.

- Chủ nhân, chủ nhân, chủ nhân... có tiếng gọi liên tục của thiếu niên mười bốn tuổi mặc áo xanh lam, tóc để một bím nhỏ dài xuống thắt lưng, hai mai tóc để hờ qua bờ vai, giọng nói ấy hoàn toàn hòa lẫn vào giữa cảnh chém giết đầm máu hiện tại, nhưng nghe sao đau đớn quá, trong đó ẩn chứa sự bất lực đến phần hận.

- Lo cho mạng của người đi! _ gã áo đen đến chắn trước mặt hắn cười khẩy đâm thẳng một đường hướng đến tim, hắn lùi lại một bước vùng kiếm lên chắn rồi dùng chân đạp một cước lên bụng của gã khiến gã loạn choạng ngã ra sau, hắn hét lên cuồng nộ _ Các người rút hết cho ta!

Người nam khoảng mười hai tuổi mặc áo trắng, tóc cột cao hơn phân nửa, phần còn lại buông thả hồ hững theo gió tung bay, chàng kẹt giữa hai tên áo đen không thoát ra được, cũng không giết được, vừa rồi không né tránh kịp liền bị một đường đao vùng xéo rạch trên trán một đường chạy dài xuống con mắt trái, máu tuôn không ngừng, nhất thời mất cảnh giác, lại phải chịu thêm một kiếm rạch ngang vai, mất thăng bằng, bước chân lao đảo rồi ngã bổ vào tảng đá lớn phía sau, phi tiêu trên bàn tay đang run run cũng chậm chậm rơi xuống.

- Hoàng tử! _ chàng trai áo nâu chùng đầu mười bảy mười tám để tóc bím ngang lưng, trước trán có hai lọn tóc dài điểm thêm nét lãng tử thư sinh cho khuôn mặt, hắn thất kinh nhìn theo dáng nam hài bé nhỏ bị va đập mạnh khiến máu chảy ròng ròng từ các vết thương, cất tiếng gọi lớn thống thiết, nhưng hắn cũng bị kẹt trong vòng vây của năm tên áo đen không thoát được. _ Khi thật, bao giờ mới diệt hết đây.

“Hộc”

Người nam áo trắng dùng tay trái bịt lấy vùng mắt bị thương, máu ứa ra chảy dài từ những khe ngón tay trượt trên làn da thấm qua lớp vải áo, tay phải nặng nhọc đưa lên ôm lấy ngực phun ra một ngụm máu xuống nền đất, chân như mất đi cảm giác, cả người cứ như thể dần dần khụy xuống.

Sao bản thân lại ra nông nỗi này cơ chứ?

Khóe môi bắt giắc cong thành một nụ cười chế giễu, ánh mắt không rõ cảm xúc nhìn thẳng tên áo đen vừa chém mình.

Trời về chiều bao trùm một không gian nâu xám, gió cuốn qua, suối tóc bay bay, y phục bị rách nhiễm đầy bụi cát hòa trộn với máu me, bóng dáng ấy chìm trong sự hoang tàn, tang thương vô cùng.

Nhưng... vẫn ngẩng cao đầu đối chọi.

Hình ảnh ấy, sao thật đẹp.

- Né được đòn chí mạng của ta, nhị hoàng tử cao quý ngài đây xem như cũng có chút bản lĩnh. _ tên áo đen vừa vùng đao không khỏi ngạc nhiên, trong giọng nói có sự phản kích. _ Các người cũng khá lắm, ngoài bảy tên vô dụng kia, hai người các người hợp tác với nhau giết được không ít người của ta, còn nhỏ đã như vậy thì tương lai rất có triển vọng. Tin mà người đó cung cấp thật sự là sai lệch hết cả.

Trên một triền núi đá với những bụi cỏ cao xơ xác, gió thổi lồng lộng cuốn những chiếc lá vàng rơi đều huu, hiện giờ xác chết la liệt, máu chảy lan thấm đất, quang cảnh một màn tang thương.

Bên áo đen còn lại bảy tên, hai tên cứ một mực bao vây truy giết người nam áo trắng, năm tên còn lại vây quanh thiếu niên áo xanh và chàng trai áo nâu vùng kiếm đao, một mực ngăn cản họ thoát ra ngoài giải cứu người kia.

Ba người giờ đều đã bị thương ít nhiều, tình hình thật sự rất tệ.

- Chủ nhân, người sao rồi? _ thiếu niên áo xanh – Kỷ Lý Phong – vất vả đỡ những đường kiếm quyết liệt cứ giáng xuống mình, mắt tranh thủ nhìn người nam áo trắng qua các khe hở, lòng nóng như lửa đốt, nhưng tay trái của hắn đang bị thương rất nặng, mất máu quá nhiều làm mắt hắn dần dần hoa lên, hắn nghiêng răng, gào lên tức giận. _ Bọn khốn kiếp các người chết hết đi cho ta! _ liền ngay đó hắn phạt phang một đường làm hồng một tên bị thương, nhưng điều đó chẳng cải thiện được tình hình nhiều lắm.

Gió thổi qua cuốn theo bao lá vàng, tạo thành vũ điệu giết chóc điên cuồng trong tĩnh lặng.

Màu của ánh tà dương

Màu của máu tươi.

Hòa cùng nhau.

Thật đẹp.

Làm con người ta cuồng vọng.

- Hóa ra Kỷ hộ vệ không bị câm. _ chàng trai áo nâu – Trịnh Thừa Dã - cười một gằn một tiếng mỉa mai, nhanh nhẹn di chuyển cổ chân, nghiêng người đỡ một đường đánh lên từ phía sau, cả người hắn đầy mồ hôi trộn lẫn với máu tanh, là máu của hắn hòa lẫn với máu bọn áo đen vấy lên, ở bắp chân phải ra máu càng lúc càng nhiều, vết chém rất sâu, máu nhều xuống nền đất đá khô cứng, hắn chống kiếm xuống trụ vững, tung người lên không trung đập cho ba tên áo đen ngã người ra sau.

Biết rõ nhị hoàng tử, biết rõ hộ vệ của ngài, và biết rõ cả thân phận hắn.

Liệu chủ mưu còn có thể là ai ngoài người đó.

Những đường kiếm cứ tới tấp chém tới, người nam áo trắng – Chu Nhật Phi – lăn từng vòng trên nền đất đá khiến cả người ê ẩm để né tránh, tay trái linh hoạt phóng hàng loạt phi tiêu vào hai tên áo đen, bọn chúng nghiêng người lách được nhưng cũng bị vài cái sượt qua vai và khuỷu tay, tay phải chàng rút

ra truy thủ bằng vàng bên hông chống xuống đất làm trụ đỡ, tung người một vòng trên không đập vào đầu hai tên áo đen rồi bay thẳng ra phía trước, nhưng lại không tiếp đất được tốt vì chân không còn được như mong muốn của chàng, đành ngã nhào rồi lăn trên đất thêm vài vòng khiến các vết thương bị động lại thêm vài vết trầy xước mới.

- Khi thật! _ Phi đưa tay quệt nhanh máu dính bên môi mình, cố gắng đứng dậy, hai chân run run từng đợt, đành dựa người vào một thân cây phía sau thở gấp.

Hai tên áo đen xoa xoa vai vài cái rồi lại vung kiếm tới gần Phi, chàng đành gắng gượng bước giật lùi ra phía sau, trên mặt mồ hôi tuôn rất nhiều, nhưng khóe môi vẫn giữ nguyên một nụ cười dửng dưng:

- Ta có bản lĩnh hay không cũng chưa đến lượt người phán xét.

Tay phải chàng run run cầm truy thủ vung đến.

Ta phải sống, bằng bất cứ giá nào.

Ta chưa muốn chết thì không kẻ nào có thể ép buộc được ta.

Phong thừa lúc ba tên áo đen ngã nhào liền tung người lên cây làm đòn bẩy, tay trái rút roi ra quấn chặt vào cổ một tên áo đen, tay phải không bỏ lỡ cơ hội tốt này liền đâm thẳng vào cổ gã khiến gã thét lên một tiếng đau đớn rồi ngã xuống chết ngay. Tên áo đen còn lại vội nắm lấy đầu roi của Phong trước khi hấn kịp thu về, Phong nghiêng rặng dùng sức giằng co với gã mà không thu roi về được, Đã thấy thể vội tung người đến tương trợ cho Phong, xoạc chân thành một vòng tròn trên đất rồi lấy chân trái làm trụ, chân phải tung một cước đập tên đó văng ra mấy bước chân, bản thân cũng bị lùi về sau hai bước lấy thăng bằng, nhờ thế Phong thu được roi về.

- Đa tạ!

- Đừng nói lời khách sáo như vậy!

Hai người nhìn nhau, nháy mắt ra hiệu phi thân đến gần chỗ người nam liền bị bốn tên áo đen kịp thời chặn lại, họ mắng thăm bản thân không còn linh hoạt như bản thân mong muốn, các vết thương càng lúc càng đau và khiến họ mất máu, đầu óc cứ ong ong cả lên chẳng còn phán đoán được gì.

- Nhưng, thật sự mà nói, so với việc hoàng tử biết võ công thì việc Kỳ hộ vệ không bị cầm chân có gì đáng nói cả. _ Đã nói trong tiếng cười nhàn nhạt, tay cố gắng dùng sức nắm chặt lấy kiếm đỡ ngang đường kiếm của tên áo đen đang bỏ mạnh về phía mình. Lần này còn sống trở về, tại hạ nhất định phải đàm đạo với Kỳ hộ vệ mấy câu mới được.

- Bây giờ không phải là lúc bàn chuyện có cam hay không. Trịnh tướng quân còn cầm cự nổi chứ? _ Phong lại tung người lên thân cây tay trái vung roi quét mạnh nhưng đang bị thương nên lực tay không được như mong muốn, độ chính xác cũng không được đảm bảo, đành để tên áo đen thoát được trong gang tấc, gã dùng khinh công, vung kiếm toan chém xuống cổ Phong, hấn liền chặt vật ngã người ra sau và té xuống nền đất, bụi bay mù mịt, cả người lấm lem đất cát lại lấm vết thương bị động, máu thấm vị trí hấn té xuống. _ A... _ hấn nghiêng rặng vì cơn đau, chân mày nhíu lại, mồ hôi lạnh tuôn ra đầm trán.

- Tại hạ có thể cầm cự được một lát nữa, chỉ ngại hoàng tử thôi, mắt trái của ngài đã bị thương chắc chắn không thể phán đoán được cự li cho tốt, võ công tuy có nhưng mà... _ Đã vừa nói vừa nhìn về hướng Phi, cùng lúc đó Phong cũng mở to mắt nhìn theo chỉ thấy người nam đã bị dồn đến vực thẳm chỉ cần vài bước chân ngắn nữa là rơi xuống. Hai người thất kinh trước sự việc trước mắt mình, tay run run, đồng thanh kêu lớn. _ Trời! Chủ nhân/ Hoàng tử!

Gì đây... họ đang thấy gì đây cơ chứ...

Làm sao đến kịp đây?

Phi bị hai tên áo đen dồn đến miệng vực thẳm, phi tiêu đem theo trong người chỉ còn hai, truy thủ bằng vàng thì lại bị văng một quãng xa, với khoảng cách như vậy thật khó lòng thu về, sức lực cũng chẳng còn bao nhiêu, có thể bước đi cũng xem như là kì tích rồi, hướng chỉ đến việc thi triển Thiên Tâm Ti mất nhiều sức lực vô cùng.

Cứ như thế này quả thật không ổn chút nào.

Chàng phải sống, dù cuộc đời đối với chàng mà nói thật quá mệt mỏi.

Chân chũm mẫm thể nào cũng bị hai thanh kiếm kia đâm chết, với khoảng cách này có thể ra một đòn cuối nhưng chắc chắn sẽ rơi xuống vực.

Rơi xuống biết đâu cũng còn gì đó hi vọng, dù cho rất mong manh đi chăng nữa.

Nhưng...

Chàng cần môi, có phần do dự.

- Ha ha ha, chết đi nhị hoàng tử! _ hai tên áo đen cười khẩy đắc ý thấy chàng đã bị dồn đến đường cùng, thể nào cũng phải chết, đồng loạt vung kiếm chém xuống.

Phi vội lách người, ngã người ra sau tránh đòn, nhận ra sơ hở trong hai đường kiếm của họ, tay trái linh hoạt tung hai chiếc phi tiêu cuối cùng trúng ngay cổ của hai tên đó, chàng cũng thuận đà rơi xuống vực thẳm.

Trên môi chàng lúc này là một nụ cười dửng dưng.

Chàng chấp nhận, muốn đánh cược một lần phen xem, dưới vực là cửa sống hay là cửa chết của chàng, chàng dùng cái mạng nhỏ này để thử.

“Đứa trẻ này sẽ không sống qua hai mươi tuổi.”

Lời tiên đoán của lão ta, liệu có linh ứng ngay bây giờ hay không?

- Hoàng tử! _ Dã thấy lạnh sống lưng, thất thần trước điều mà mình nhìn thấy.

- Không được! Chủ nhân! Đứng! _ Phong gào lên, trong giọng nói chứa đựng ngàn nỗi sợ hãi mơ hồ lẫn huyệt hăng, hắn toan đứng dậy, đưa tay phải lên hướng về nơi bóng dáng màu trắng dần khuất nhưng thứ hắn nắm được tất nhiên chỉ là khoảng không ghê rợn.

Roi xuống rồi.

Chủ nhân roi xuống rồi.

Hắn không cứu được.

Không thoát được vòng vây để đến ứng cứu.

- Xong nhiệm vụ _ hai tên áp đen kia bị Phi phóng phi tiêu ngay động mạch cổ nên cũng đã chết, bốn kẻ áo đen còn sống đồng thanh, cả bọn hiện giờ cũng bị Phong và Dã đã thương ít nhiều, không ngờ lần giết người này lại vất vả hơn họ tưởng, một đứa trẻ mà giết mãi mới được, giờ đang tính đến chuyện rút đi đường thương chờ nhận tiền thưởng.

- Xong-nhiệm-vụ? _ Phong chậm chậm lặp lại lời của họ, giọng nói của hắn trầm thấp đến lạnh người.

Mắt của Phong long lên những đường vân đỏ trông thật dễ sợ, tay run run rồi nắm chặt thanh kiếm trong tay nổi lên những đường gân tay chạy dài, Phong vùng kiếm loạn xạ, nhắm vào những tên áo đen trước mặt mà chém một cách điên cuồng không còn quan tâm đến điều gì nữa.

- Chết đi! Chết cả đi! Biến mất trước mắt ta, bản thiêu! _ hắn gào lên, mắt mở to trắng dã trông như đã hóa điên.

Tốc độ vùng kiếm của Phong làm cho bọn chúng không trở tay kịp. Không biết hắn lấy đâu ra sức lực, từng đường kiếm rất mạnh bạo và quyết liệt để lại trên người họ những đường chém rất sâu, máu chảy vô cùng nhiều.

- A!

- Hự!

- Ngươi...

- A!

- ...

- ...

Máu cùng máu trộn lẫn với nhau bắn tung tóe trong không trung như vũ điệu của quỷ dữ.

Thần chết hắn đang cười, cười khanh khách trong sự hưng phấn tột đỉnh, con người ta càng tàn sát lẫn nhau, lão càng vui vì bản thân có việc để làm.

Tay hắn vùng kiếm chém điên cuồng, chân bước đi điên loạn.

Cho đến khi tên áo đen cuối cùng ngã xuống, nhìn Phong đầu tóc rũ rượi lộn xộn, áo mặc trên người giờ là màu đỏ chứ không còn thuần một màu xanh lam như sắc trời thu nữa rồi.

Nếu nói thần chết có ai làm trợ thủ đắc lực cho lão hay không, hắn không ai khác ngoài Phong.

Hắn, hiện giờ là sứ giả của thần chết.

- Gục hết rồi phải không? _ hắn dừng lại sự điên cuồng vừa rồi, thanh âm của hắn khàn khàn, ánh mắt tối tăm mặt mũi nhìn xác của chúng tắm máu dưới chân mình _ Sao không chết sớm hơn một chút? _ khước môi hắn nhếch lên nụ cười nhàn nhạt khinh bỉ, hắn tra kiếm vào vỏ.

Trong mắt Dã hiện lên nỗi buồn dôi theo, có chút e ngại khi Phong hóa thành thể này, lại cười thầm mình đúng là đồ vô dụng, cuối cùng cũng diệt sạch

đám sát thủ, hấn buông kiếm rơi trên nền đất, ngã người lên thân cây rồi từ từ trượt xuống.

Bộ dạng của bản thân giờ thật thảm hại, người kia thì lại không cứu được.

Rốt cuộc này giờ chém giết để làm gì?

Trịnh Thừa Dã, mày là đồ ăn hại.

- Ha ha ha... Dã cười, một nụ cười hàm chứa nước mắt, ánh mắt nhìn xa xăm vô định lên bầu trời cao, giọng nói run run đầy vẻ chế giễu bản thân. Phụ thân... đừng nên đặt bất cứ kì vọng nào vào con... con không làm được gì nên thân cả... cái chức tướng quân này... thật ra chỉ làm mất đi thể diện họ Trịnh mà thôi... Phụ thân dùng địa vị tướng quân giúp hoàng thượng... đoạt lấy giang sơn... còn con thì sao...?

Phong đến bên bờ vực quỵ sụp xuống, tay phải nắm chặt thanh trủy thủ bằng vàng, tay trái bấu chặt lấy bụi cỏ mọc dại xơ xác, đôi mắt lạc lõng vô hồn nhìn xuống dưới vực thăm sâu hun hút.

Tiếng gió thổi bên tai thật rộn người.

“Phong, thật sự ta luôn nghĩ...”

“Ngài nghĩ gì?”

“Phong, cách tốt nhất để người không chết trước mắt ta, chính là ta chết trước mắt người...”

“Nhân cư vi bất thiện, khi không ngài nổi hứng chọc thuộc hạ bức mình phải không?”

“Không... không phải thế... À, ta không ngờ người giỏi dùng thành ngữ thế đấy.”

“Ngài đẹp tính nhân cư vi bất thiện đó qua một bên đi trước khi thuộc hạ muốn cho ngài một trận.”

“Người cả gan như vậy sao?”

“Thử xem!”

“Thôi...điều ta nói...người vốn không hiểu...”

Đúng vậy, hấn thật sự chẳng hiểu được hết những suy nghĩ trong đầu của chàng, con người đó luôn luôn nói chuyện lấp lửng và giữ cho mình rất nhiều bí mật.

Nhưng...

Nhất quyết không phải như vậy, không thể như thế được.

Lời hứa ngày đó, rằng thuộc hạ sẽ không chết trước mắt ngài, không phải được thực hiện như thế này.

Không thể nào!

Hai dòng lệ trong veo từ hốc mắt rơi xuống gò má, đọng lại trên cằm thành từng giọt rồi xuống cổ, ướt áo làm loang ra một mảng hòa vào máu lẫn mồ hôi.

- AAAAAAAAAA!!!!!!!!!!!!!!

Nơi này, hiện tại chỉ còn tiếng hét bi phẫn tuyệt vọng của hấn hòa trong tiếng gió rít gào...

Bạn đang đọc truyện *Diệp Phi Hà Sứ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Ngoại truyện - Phù sinh cải biến 1 - Chu Cảnh Long

Nhân sinh như phù du, chẳng qua chỉ là một giấc mộng.

Ta chìm trong giấc mộng vốn đã gãy cánh ấy, trầm luân mãi chẳng dứt.

Tỉnh giấc, quay đầu nhìn lại theo hướng người lái đò, bên kia bờ vong xuyên trái dài mười dặm với vạn đóa bỉ ngạn đỏ rực như tấm thảm máu hai bên bờ,

nơi ấy có cô gái áo tím tay cầm lồng đèn tay cầm nhánh bi ngạn, ánh mắt nhìn ta triu mến, môi nhovn một nét cười. . .

“Bi ngạn hoa nở ở miền cực lạc, chỉ thấy hoa không thấy lá.”

Nhớ nhau, thương nhau nhưng mãi mãi chẳng thể có nhau, cứ thế luân hồi chuyển thế, và hoa lá không bao giờ nhìn thấy nhau, là một hồi ức đau thương, ưu mỹ thuần khiết.

“Bi ngạn hoa khai khai bi ngạn

Vong xuyên hà bạn diệc vong xuyên

Nại hà kiều đầu không nại hà

Tam sinh thạch thượng tà tam sinh”

(Bi ngạn hoa nở rộ bờ đối diện

Bờ vong xuyên vậy mà cũng quên sông

Đứng trước cầu nại hà làm sao biết

Đá tam sinh ghi chép hết ba đời)

*(suru tầm)

~*~

Đã rơi vào tình cảnh này, tất cả đã hết rồi.

Ta nhìn bóng áo trắng chậm rãi bước vào, hẳn là đang cười nhạo bộ dạng thảm hại hiện giờ của ta.

Bao giờ cũng vậy, kẻ thắng đứng trên cao quyền lực vô hạn nhìn xuống kẻ bại trận khốn cùng mà khinh miệt.

Trong cuộc chiến tranh giành ngai vàng, vốn không có chỗ dành cho tình thân.

Người ấy đứng trước mặt ta, chấp tay cúi người chào:

- Hoàng huynh.

Hoàng huynh?

Ngươi còn nhớ tiếng gọi đó sao?

Nhìn nét mặt chân thành đến lạ của người kia, ta chỉ cười nhạo:

- Ngươi đang làm gì? Mèo khóc chuột? Ròng khóc thường luồng? Hay âm thầm ra chỉ dụ đặt lên mộ phần của ta một nhánh cúc trắng nhuộm màu máu tanh tưởi?

Ta nghe ra được giọng mình có bao nhiêu chua xót, là phẫn hận, cũng là tự giận mình. Người trước mặt là hoàng đệ ta từng yêu thương, cũng là người mang đến cho ta bao nhiêu dằn vặt, khổ sở.

Đáng lẽ, nên nghe lời mẫu hậu, căm ghét nó ngay từ đầu, thì giờ đã tốt rồi.

Lại nghe giọng nói nhẹ nhàng, êm ái của người kia mang theo dò hỏi, mong đợi:

- Đệ chỉ muốn hỏi huynh một câu, mười năm trước huynh chẳng màng tôn nghiêm thái tử quỳ lạy trước mặt hoàng hậu cầu xin bà ta tha cho đệ một mạng, liệu có phải là thật lòng?

Ta kinh ngạc nhìn ánh mắt chất vấn kia, chợt nhớ lại bao nhiêu chuyện, tám năm về trước, mối quan hệ của chúng ta chẳng phải đối địch thế này.

Là do ta thay đổi, hay điều gì khác...?

Ta vẫn cười, tận thâm tâm ẩn chứa xót xa:

- Ngươi còn dám nhắc lại ư? Đó chính là nỗi ân hận lớn nhất đời ta. Ngày đó nhìn ngươi bị hành hạ thể xác, không đành lòng bèn trái ý mẫu hậu, chẳng quản gió mưa, bất chấp tôn nghiêm của mình, bò trên đất lạy lục cầu xin cho ngươi. Sao lại hồ đồ như vậy chứ? Ngươi căn bản chưa từng xem ta là hoàng huynh, ta lại nể tình ngươi là hoàng đệ duy nhất của mình.

Đáng lẽ ta không hề ghét bỏ nó nói chỉ đến cảm hận nó.

Nếu như ngày nọ không tình cờ nghe được câu nói ấy của người vô tình kia.

Ta cũng không chắc chắn, nếu như được trở về lại thời khắc ấy, liệu ta có lại từ bỏ tôn nghiêm của mình để cầu xin cho nó?

Cuối cùng, vẫn là ta ngu ngốc mà thôi.

Hồi lâu sau, nghe giọng của nó nhẹ nhàng, gần như là trách móc.

- Tại sao huynh thay đổi? Sao lại nghĩ đệ không xem là hoàng huynh? Cho đến tận tám năm trước, thậm chí là cả bây giờ, dù đệ có hận hoàng hậu đến cỡ nào, vẫn luôn lưỡng lự và muốn từ bỏ việc hận huynh, cho dù là vì huynh hoàng hậu mới xuống tay độc ác như vậy. Nhưng từ sau khi đệ từ Giang Nam trở về, thái độ của huynh thay đổi đến nỗi đệ hầu như không còn nhận ra được người huynh trưởng đã bao che chịu đựng đệ khi nào, hơn nữa thái độ miệt thị càng lúc càng quá đáng. Huynh sao vậy?

Ta giật mình một cái.

Ta làm sao ư?

Là do ta thay đổi, nhưng là đúng hay sai cũng chẳng rõ.

~*~

Dường như phụ hoàng không thương ta.

Ta biết, người là vua một nước bận rộn triều chính trăm bề chăm lo cho an nguy xã tắc, nhưng ta là con trai duy nhất của người, người cũng nên thỉnh thoảng ghé thăm ta một lần chứ?

Mong mỗi ấy, quá đáng sao?

Thế nên, gương mặt của phụ hoàng ta chỉ nhớ mang máng, anh tuấn cương nghị, toát ra thần thái làm người ta ngưỡng mộ.

Ta nhớ nhất dáng lưng của người.

Đó là trong những lần ta lén núp trong những bụi cây dõi theo bóng người trong long bào, cao quý xa cách khiến ta chẳng thể nào chạm tới.

Người đối với hai mẫu tử ta rất lạnh nhạt. Nơi Tuồng Quý cung này, chỉ có hai mẫu tử ta ngày ngày trông ngóng người trong vô vọng.

Mẫu hậu ta vô cùng xinh đẹp, là công chúa Mãn Tộc được gả sang đây làm mẫu nghi thiên hạ, ta thừa hưởng dòng máu lai giữa người Hán và người Mãn nên luôn tự hào vào bản thân cùng địa vị cao quý của mình.

Nhiều lúc, mẫu hậu u buồn ôm ta vào lòng thở thê:

- Trên đời này, chỉ có mẫu hậu thương con nhất, con sẽ không làm gì khiến mẫu hậu buồn lòng chứ?

Ta nằm nũng trong lòng người, mỉm cười ngây ngô đáp:

- Con cũng thương mẫu hậu nhất, sẽ luôn nghe lời người chỉ bảo.

~*~

Ba tuổi là lúc ta thực sự nhận ra được sự tồn tại của bản thân trên đời.

Năm ấy, theo ý muốn của triều thần, phụ hoàng chính sức sắc phong ta làm thái tử, bản thân ta khi đó chẳng rõ ràng thái tử và hoàng tử khác nhau như thế nào, chỉ nghe nói, làm thái tử chính là sau này đăng cơ thiên tử.

Ta đã rất háo hức trông đợi. Liệu, ta có được oai phong凛冽 như phụ hoàng?

Ta không rõ, chỉ biết, điều ta khát cầu, vẫn chỉ là chút ánh mắt quan tâm của phụ hoàng.

Yêu cầu ấy quá đáng sao?

Chẳng hay đã bao lâu người không ghé thăm mẫu tử ta rồi?

Người bận quốc sự đến vậy?

Hay như ta thường nghĩ, người không thương ta?

Nếu vậy, làm sao ta lại được sinh ra?

Năm ta ba tuổi, cũng là năm phụ hoàng quyết định lập thêm một quý phi khiến chốn hậu cung bớt đi phần lạnh lẽo hiu hắt vốn có.

Kể từ đó, cuộc sống vốn bình lặng đã có sự xáo trộn, mặc dù chưa rõ rệt lắm.

Ta nhìn thấy nét mặt thất vọng tốt cùng, đau khổ vô hạn trong những giọt lệ hoen trên mi của mẫu hậu, rồi dần dần, người chuyển sang căm giận. Người rất hay thở dài một mồi, trông cũng tiêu tụy hơn, mẫu hậu chỉ cười hiền hòa dịu dàng ân cần với riêng ta còn với nô tài, không vừa ý là người lại hằn học vô cớ.

Mẫu hậu ơi... có phải phụ hoàng không thương chúng ta?

Rất nhiều lần ta muốn mở miệng hỏi, nhưng trông thấy người u sầu mỗi một với nét cười gượng gạo trên môi, ta không tài nào thốt ra lời được.

Phụ hoàng, sao người không ghé qua đây?

Hầu như, ngày nào ta cũng nghe được chuyện phụ hoàng hàng đêm nếu không ngủ tại thư phòng vì quốc sự đang dở cũng sẽ đến Diêu Hoa cung của Ngân phi.

Ta nghe nói đó là một phi tử dịu dàng trang nhã, đối xử với mọi người rất tốt, còn mẫu hậu ta từ khi Ngân phi xuất hiện, lại có bao nhiêu dèm pha do những con giận vô lý của người xử phạt nô tài.

Đối với ta, người dịu dàng trang nhã, xinh đẹp quý phái, và tốt nhất, vẫn chỉ có mẫu hậu.

Phụ hoàng, người không đến chốn này, đâu phải vì chuyện quốc sự như ta từng ảo tưởng, mà là chán ghét phải không?

Tại sao?

Sao người lại bắt công như vậy chứ?

Người, liệu có từng nghĩ đến cảm giác của hai mẫu tử ta, dù chỉ một chút chưa?

~*~

Một năm sau đó, ta được gặp hoàng đế vừa tròn ba tháng của mình do Ngân phi nương nương hạ sinh. Ta tên Chu Cảnh Long, còn nó là Chu Nhật Phi.

Nghe nói, nó sinh ra vào tiết trùng cửu, kì lạ thay, vào cái ngày chất chứa tà khí ấy, đồng loạt hoa cúc trong ngự hoa viên nở rộ đẹp cả một góc trời, để ghi nhớ, phụ hoàng đổi tên Diêu Hoa cung thành Lạc Hà cung, mà Lạc Hà cũng chính là nhũ danh của nó.

Một đứa trẻ sinh ra giữa muôn ngàn đóa cúc trắng, điểm lệ trong tang tóc.

Liệu mang theo ý nghĩa tốt lành như thời Tần và Tây Hán, hay là vận hạn như thời Đông Hán đây?

Mẫu hậu thường căn dặn ta, nhất quyết không được yêu thương gì nó, phải căm ghét nó đến tận xương tủy vì nó sẽ làm hại đến tương lai của chúng ta, mà ngày trước mắt, mẫu tử nó chính là nguyên nhân khiến phụ hoàng lạnh nhạt với chúng ta đến thế.

Ta không rõ lắm, nhưng ta đã hứa sẽ chỉ nghe lời mẫu hậu, vì trên đời này, ta biết, thương yêu ta nhất, luôn chỉ có mẫu hậu.

Ta nhưn người nhìn vào trong nôi, rụt rè vươn tay chạm nhẹ vào làn má hồng mềm mại bầu bình của hoàng đế, liền thấy đôi mắt to tròn trong sáng híp lại, từ cái miệng nhỏ nhắn chum chím của nó phát ra tiếng cười lanh lảnh trong trẻo.

Thật đáng yêu làm sao.

Suy nghĩ này làm ta bần thần một lát, rồi sự vui vẻ của nó như truyền sang cả ta, ta hồ hởi reo lên, ngẩng đầu nhìn sang mọi người:

- Đệ ấy cười này!

Biết mình luống cuống, ta ngại ngần cúi đầu xuống, hơi he hé mắt ngược nhìn, trông thấy Ngân phi đang mỉm cười thật hiền hậu, làm toát ra nét đẹp trang nhã của người trên dung nhan xinh đẹp đã lay động được trái tim phụ hoàng, mà cả phụ hoàng lúc này cũng giãn chân mày, khúc môi hơi cong lên một nét cười thật hiếm có làm ta phấn khởi.

Nhưng, khi ta quay sang nhìn mẫu hậu, ánh mắt của người không vui, phải chăng vì thất vọng ta không nghe lời, ta đọc trong đó còn là sự nhắc nhở cảnh cáo, lòng ta chùn xuống.

Ta nhìn đệ đệ đáng yêu trong nôi, tự hỏi rất nhiều điều.

Hoàng đế vì sao lại là người ảnh hưởng lớn đến an nguy tương lai của ta?

Ta quả thật không hiểu.

Đệ đệ vô tội mà phải không?

Ta có nên căm ghét đệ ấy như mong mỏi của mẫu hậu hay không?

~*~

Ngoài những lúc ở bên cạnh mẫu hậu, được làm nũng trong lòng người, hầu như ta rất ít mỉm cười, dù chỉ là thoáng qua. Mẫu hậu bảo, ta là thái tử, phải biết giữ vững tôn nghiêm chính mình không để ai có quyền khinh thường. Dù ta chưa đủ lớn để hiểu rõ ràng thế nào là tôn nghiêm mẫu hậu đang nhắc đến, nhưng ta đã hứa luôn nghe lời người chỉ bảo, nên những căn dặn của người, ta mặc nhiên chấp thuận, vì biết mọi điều người mong mỏi ta làm, đều vì muốn tốt cho ta.

Có điều...

Đối với việc người bảo ta căm ghét hoàng đệ, ta luôn do dự. Không hẳn là thường xuyên, nhưng cũng ghé qua Lạc Hà cung nhiều lần, nơi ấy khác Tường Quý cung, luôn rộ lên tiếng cười vui vẻ làm ta nhiều khi bản thân nghĩ đến tình cảnh của mình lần mẫu hậu. Phụ hoàng, chưa một lần ở bên chúng ta mà nhếch hờ môi, hướng chỉ là mỉm cười.

Ta nghĩ, mình nên học cách từ bỏ việc chờ đợi con người ấy ghé thăm.

Mẫu hậu cũng thường tỏ vẻ, người Mãn chúng ta, luôn là cái gai trong mắt người Hán, đừng trông chờ những thứ tình cảm rẻ mạt ấy, cuối cùng cũng chỉ có bản thân mình đau.

Ta biết, bản thân phải cứng rắn lên để còn làm chỗ dựa cho mẫu hậu.

Hoàng đệ của ta rất đáng yêu, ta nhìn nó lớn lên từng ngày trong vòng tay che chở của Ngân phi cùng phụ hoàng. Ta thừa nhận mình có chút ghen tị khi nó được hưởng cảm giác hạnh phúc của một gia đình trọn vẹn, nhưng cũng không phải vấn đề gì quá lớn, ta nghĩ mình là huynh trưởng phải dành hết tất cả những gì quý nhất cho đệ đệ, không nên quá nhỏ nhen tầm thường.

Ta rất vui khi nghe nó gọi tiếng hoàng huynh đầu tiên với nụ cười tươi cùng giọng nói ngọng nghịu của đứa bé mười tháng tuổi.

Rồi, một tuổi, hai tuổi, ba tuổi... ta thích nhìn dáng đi lừng chững của nó bám sau ta mỗi khi ta đi ngang qua Lạc Hà cung để đến chỗ Liêm học sĩ, cũng như đến thao trường luyện võ với các vị tướng quân do hữu thừa tướng chọn lựa. Dù bảy tuổi, các vị hoàng tử sẽ bắt đầu rèn luyện để mai này phò trợ phụ hoàng giúp nước nhà. Ta đã cho rằng đó là một vinh dự gắn liền với quyền và nghĩa vụ, giúp ta kéo ngắn khoảng cách với phụ hoàng một chút.

Mẫu hậu sợ ta bị ám sát, bản thân người lại rất giỏi về độc dược nên từ nhỏ ta được dùng rất nhiều độc chất lẫn thuốc bổ để tăng khả năng miễn nhiễm, cũng làm sức khỏe lẫn sức lực của ta cực kì tốt, mới bảy tuổi đã dễ dàng công Phi đi mấy vòng sân ở Lạc Hà cung. Ta thường chê nó quá nhỏ bé, nên ăn thật nhiều để lớn lên làm một trang hảo hán, khi ấy nó lại lè lưỡi phụng phịu đôi má trắng hồng đôi ta cũng thêm mấy vòng.

Mẫu hậu còn mời riêng mấy vị cao thủ giang hồ cả người Mãn lẫn người Hán dạy võ cho ta từ khi mới năm tuổi, ta thích học võ nên không phản đối gì, nhưng điều này không quá nhiều người biết ngoài người thân tín của ta cùng mẫu hậu.

~*~

Lúc Phi lên năm, sau tết Nguyên Tiêu – thời điểm nó cùng phụ hoàng và Ngân phi ra ngoài cung thả đèn hoa – lúc hồi cung lại mang theo hai đứa trẻ lạ mặt, nghe đồn là họ hàng của Ngân phi lâu ngày xa cách, đứa trai ngang tuổi ta là Hàm Thiên Kỳ, đứa bé gái bốn tuổi là Hàm Tiểu Tâm. Hoàng đệ ta là đứa trẻ khá lạnh nhạt, rất ít giao tiếp với người lạ. Vì ngại mẫu hậu lẫn bạn học nên ta rất ít gặp nó, giờ có thêm những đứa trẻ đồng trang lứa, nên cơ hội gặp nó của ta càng thấp. Nó có vẻ thân với đứa bé gái, ta có vui, nhưng bận tâm nhiều hơn. Con trai lại chơi với con gái những trò trò cây bắt bướm như thế, liệu sau này sẽ trở thành người thế nào, dù nó dần trở nên hòa đồng như thế là tốt khác với ta, rất khó khăn để mỉm cười.

Năm nó bảy tuổi, bắt đầu học chữ cùng ta, lạ là cứ ngồi vào bàn, nó lại ngủ gục không biết trời đất là gì. Đến ta còn thấy ngán ngẩm hướng chỉ là Liêm học sĩ. Có một lần ta nhận ra sức chịu đựng của thầy đã đến giới hạn trông như muốn gọi thiên lôi giáng thế, ta vội kín đáo giật áo nó lay nó tỉnh dậy, nó liền ngẩng đầu lên nhìn ta bằng một nét cười lém lỉnh tinh ranh. Ta giật mình. Rốt cuộc là nó ngủ thật hay giả vờ, và kể cả những lần trước đó? Trong khi ta luôn nỗ lực học tập để khẳng định sự tồn tại của mình mà nó lại... ta thật không hiểu.

Thấy lạ, ngay chiều hôm đó, ngay khi ta đến Tàng Kinh Các, tình cờ nghe được một câu buộc miệng than thở của một vị tiểu quan lau dọn, ta dò hỏi các vị quan trông coi, liền biết được, từ hai năm trước, phụ hoàng đều đặn đến đây lấy những quyển sách từ cơ bản cho những đứa trẻ mới học, rồi dần dần nâng cao trình độ hơn.

Ta đã nghĩ ngay đến, lúc Phi năm tuổi có lẽ phụ hoàng đã đích thân rèn luyện cho nó, nhưng giấu diếm như vậy để làm gì?

Hoàng đệ của ta, không đơn giản như ta nghĩ.

~*~

“Hoàng đệ, đệ thích con vật gì?”

“Sao tự xưng hoàng huynh lại có nhã hứng hỏi đến vấn đề này?”

“Huynh rất hiếu kì, vì thường ngày đều thấy đệ dùng dụng với mọi thứ, huynh thật sự muốn biết.”

“Đệ thích bướm.”

“Không đùa chứ? Tự bao giờ đệ lại ụy mị như con gái thế này?”

“Đệ không quan tâm đến cách nhìn nhận của huynh.”

“Huynh không phải là đang trêu đùa đệ, chỉ là thật sự rất bất ngờ.”

“Vậy hoàng huynh thích con gì?”

“Huynh ấy à, huynh thích bò câu trắng, vì nó giống đệ.”

“Giống đệ?”

“Ừ, thật sự rất giống đệ, hiền lành lương thiện.”

“...”

“Vậy, sinh nhật lần tới của đệ, huynh tặng đệ một lồng bướm, thế nào?”

“Hứa rồi nhé.”

“Ừ.”

“Ngéo tay nào.”

“Đệ cũng biết trò này?”

“Đệ học từ huynh muội họ Hàm kia.”

“Được, ngéo tay.”

~*~

Trước sinh nhật tám tuổi của Phi một ngày, có một toán thích khách xâm nhập hoàng cung.

Ta tỉnh cở ngang qua bờ hồ nước Vân Thanh gần Lạc Hà cung, chợt nghe tiếng gọi Tiểu Tâm rất thảm thiết của Phi ở phía sau bụi cây. Ta hốt hoảng chạy đến gần, không hiểu sao toán áo đen bịt mặt kia vừa thấy ta lại nhìn nhau khó xử rồi quyết định rời đi.

Ta giật mình nhìn sang bên cạnh, dưới gốc cây to là Hàm Thiên Kỳ bất tỉnh với gương mặt đầm máu do một vết kiếm rạch dài từ trán chảy dọc sống mũi. Bỏ ngoài tai tiếng binh lính truy sát, ta vội vàng trút bớt đồ vương vãi trên người lao xuống hồ nước kéo lấy người Phi đang hoảng loạn giãy dụa cật lực trong làn nước lạnh lẽo loang màu máu tanh, ta tốn sức lực lẫn tốn bao lời trấn an nó bình tĩnh lại để kéo nó lên bờ. Ta mà đến trễ hơn, nó không mất mạng vì thích khách thì cũng ngộp thở vì chết đuối. Tiếp theo, ta vớt lên cái xác của Tiểu Tâm với một mũi kiếm chí mạng từ phía sau lưng thẳng đến tim.

Hôm ấy, mưa to, từng giọt lạnh lẽo thấm vào tâm can.

Từ đó, Phi càng trầm lặng hơn trước, trong những lần thật hiếm hoi gặp được nó, ta nhận thấy, nụ cười trên môi nó dần tắt ngấm.

Sao lại trở nên giống ta rồi.

Khó khăn lắm nó mới hòa đồng với người xung quanh, hoàng đệ ta chỉ hợp với gương mặt tươi cười đáng yêu vô cùng kia.

Thật đáng tiếc.

Ta cũng không còn can đảm lên mẫu hậu đi gặp nó như ngày trước, cũng có thể mẫu hậu biết những chuyện đó chẳng qua là người không nhắc, lại một lần tỉnh cở nghe được chuyện, hóa ra đám sát thủ đó chính là người của mẫu hậu, hèn chi hôm ấy chúng thấy ta liền bỏ chạy. Mẫu hậu lo ngại Phi càng lớn lên càng là mối họa cho ta nên quyết tâm ra tay trừ khử.

Tại sao lại đối xử với một đứa bé mới bảy tuổi như vậy chứ?

Ta biết, mình lại làm sai ý người.

Chẳng rõ là đúng hay sai nữa.

A... cái lòng bướm kia ta tính tặng nó, có lẽ không còn cần đến nữa.

~*~

Một năm sau, Ngân phi lại có hỷ, dần dần truyền ra tin đồn phụ hoàng sẽ phế truất mẫu hậu bị thất sủng của ta lập Ngân phi lên tay thế vị trí hiện tại của người. Tin đồn ngày càng lan rộng, ta bất an không hiểu được đằng sau dung nhau luôn điềm tĩnh đến lạ thường của mẫu hậu, người có đang suy tính chuyện gì hay không.

Một lần, ta tình cờ núp sau cột trụ, nhìn thấy Thu Yên – ti nữ thân tín nhất của mẫu hậu bàn tính gì đó với một vị thái y, vẻ mặt lén lút trông rất khả nghi.

Nhớ lại chuyện của một năm trước, ta cảm thấy e dè, nhưng chủ mưu phía sau ắt chỉ có thể là mẫu hậu, ta... ta thật không muốn cản trở chuyện của người nữa.

Xin lỗi, ta chỉ có thể trở mặt làm ngơ để bảo vệ mẫu hậu của mình, dù biết đó là sai lầm, vì trên đời này, chỉ có mẫu hậu thương yêu ta...

~*~

Ánh nắng sớm mai soi rọi sắc thu vừa mới sang thật dịu nhẹ. Mây tự do phiêu lãng vô định. Khí trời mát mẻ mang theo từng đợt gió như mộng cuốn cánh hoa cúc trắng thanh tịnh chao nghiêng.

Đáng lẽ khung cảnh phải thật yên bình và tươi đẹp, nhưng nay sao lại nhuộm màu tang thương đến thế, làm cho lòng người sầu muộn khắc khoải.

Ngày Ngân Phi sinh hạ một tiểu công chúa... ai ngờ lại là tang lễ của hai mạng người.

Đêm hôm đó, toàn hoàng cung nhuộm máu tanh tưởi, phụ hoàng đã cho giam tất cả các người hầu của Ngân quý phi vào ngục, lệnh chém đầu toàn bộ những ai có liên quan trong vụ này, từ bà đỡ, ti nữ đến ngự y. Tiếng oán thán lo sợ bất lực gào thét giữa hoàng cung lạnh tỉnh người.

Mưa rơi xối xả làm mùi máu nồng hơn, loang ra khắp nơi.

Ngày đưa tang cho Ngân phi lẫn hoàng muội, cúc trắng mang sắc màu tang thương vấy bụi trần, kim ngân hoa cũng tàn úa. Ánh nắng lụi tắt từ bao giờ, sắc trời xám xịt âm đạm.

Cả trời ngập tro bay bụi mù, tiền giấy đầy đất hòa cùng tiếng khóc than, lại có tiếng cười thâm đắc ý. Lễ tang của Ngân quý phi cùng tiểu công chúa mà cả hoàng thượng cùng nhị hoàng tử đều không đến dự. Một đám tang chỉ nghe về chuyện triều chính, về phần thắng hoàn toàn thuộc về mẫu hậu cùng thái tử là ta, và chẳng có ai có thể đe dọa đến ngôi vị ấy nữa.

Một đám tang giả dối và trống rỗng như vậy, người chết làm sao có thể thanh thản ra đi được đây?

Ta nhắm nghiền mắt trong thoáng chốc, lắng lắng rơi một giọt nước mắt tạ lỗi.

~*~

Lúc quay lại, ta nhìn thấy Phi đứng ở trước Tường Quý cung, tóc tai rối bù thần sắc mệt mỏi với những quầng mắt chứng tỏ mấy ngày nay nó không chợp mắt, con người vô hồn đục ngầu nhìn mẫu hậu căm hận, vung dao lên tính làm gì đó.

Trong một thoáng ta đã nghĩ nó muốn giết mẫu hậu để báo thù, nó biết rõ mọi chuyện hay sao? Lí do là gì, sao nó có thể biết được. Ta chỉ thấy mẫu hậu nhủ mày, ta hoảng sợ lên trước chấn cho người, dù biết toàn bộ tội lỗi là do mẫu hậu, nhưng ta quyết không để nó làm hại đến người.

Thế nhưng sau đó nó cười như phát điên, nước mắt rơi là chẳng nhòe đi gương mặt, nó chỉ nhìn chăm chăm cánh tay trái trắng muốt của chính mình, sau đó mang theo tuyệt ý rạch hai đường dấu chéo sâu hoắm trên cánh tay ấy. Ta run người trong một thoáng, lại thấy nó giờ lên cánh tay đầy máu, mấp máy môi:

- Vết sẹo này, mãi mãi không phai.

Phải chăng ý của nó, vết sẹo là minh chứng khắc ghi thù hận của nó rõ ràng nhất? Nó quả thật muốn báo thù mẫu hậu hay sao? Ta... ta nên làm thế nào đây?

Thế rồi mưa lại rơi, làm bóng ánh của nó càng thê lương nịt mù trong làn sương mù lạnh giá như lòng người hiện tại.

Mẫu hậu viện ra lí do nó đến Tường Quý cung làm loạn nên sai người phạt roi, nó không phản kháng lại, để mặc họ làm gì thì làm.

Lòng ta nóng như lửa đốt, bóng dáng nó hao gầy đến thế, móng mai dễ vỡ nát như ánh nắng mai, làm sao nó có thể chịu đựng nổi, đếm từng roi vung xuống tấm lưng hao gầy của nó, ta cắn môi, tay siết chặt. Cuối cùng, khi nhìn thấy làn da trắng muốt kia nhuộm đầy máu, ta cũng không thể nào đứng nhìn thêm nữa.

Ta chạy thật nhanh một cách vội vã quỳ trước che chắn cho thân người nhỏ nhắn đầy máu nằm bất động hiện giờ của Phi để cho những tên nô tài nể mặt mình mà dừng tay lại. Quả nhiên, họ ngập ngừng rồi hạ roi xuống nhìn sang mẫu hậu đợi lệnh. Thấy mẫu hậu chau mày, là ngạc nhiên nhưng lại như tức giận hơn nữa, kể đến, ta gần như là bò trên mặt đất bùn nhão trong cơn mưa nặng hạt thế này bất kể tôn nghiêm thái tử, nín lấy vạt áo của mẫu hậu, nuốt

nước mắt, nước nở khăn nài:

- Con xin mẫu hậu, hôm nay là tang lễ Ngân phi, hoàng đế đã đau buồn lắm rồi, đừng trừng phạt đệ ấy nữa, van cầu người, bộ dạng đệ ấy đã thành ra thế này, còn chưa đủ sao, mong mẫu hậu hãy nghĩ đến phụ hoàng

Bạn đang đọc truyện *Diệp Phi Hà Sứ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Chương 9: Tân hôn (4)

Tha thứ?

Tha thứ gì chứ. Chẳng làm gì có được tư cách đó. Hoàn toàn không.

Tại sao cứ phải như vậy chứ?

Người mà chàng xem trọng, bản thân đã cố mở ra tấm lòng khép kín bao năm để tin tưởng và chờ che lại biến mất...

Liệu rồi đây còn bắt chàng chứng kiến bao người nữa?

Lẽ nào, đều do tạo nghiệt trên đôi tay bần thiú này quá nặng hay sao?

Khốn kiếp.

Bàn tay chàng cảm hờ ly rượu giao bôi trống rỗng chợt siết chặt lại, nhưng lại mang theo một phần run rẩy do uất hận mà thành, trong mắt ẩn chứa một phần mông lung mệt mỏi.

Qua ánh nến cùng đèn dầu lập lờ in bóng Phi cô độc trên vách tường, Lệ thấy hết được nét khổ kìm nén ấy.

Cô biết, chàng yêu Liễu tiểu thư rất nhiều, lúc chàng tưởng cô là nàng ấy, nói ra những lời hứa bảo bọc và nâng niu cả một đời, cô đã thực sự xúc động nên đã không đẩy chàng ra.

Mất đi người con gái mình yêu nhất, có chàng trai nào lại không đau khổ tưởng chừng sụp đổ tất cả.

Tất nhiên, đó chỉ là những gì cô nghĩ thông qua đời sống thực tế và phim ảnh lẫn tiểu thuyết, vì cô vẫn chưa nếm trải qua mùi vị tương tư ai đó ra sao.

Nhưng mà, với thân phận người dung qua đường lai chợt bèo nước gặp nhau, cô lại chẳng thể làm gì an ủi chàng cả.

Đúng, cả hai chỉ là người dung nước lũ mà thôi.

Lệ e dè nhìn sắc mặt của Phi rồi cúi mặt xuống, đôi tay trắng mềm mại lúng túng vò nếp áo, rất ngại ngùng, hít thở sâu rồi đưa ra đề nghị:

- Anh đã biết tôi không phải... ừm... nên... có thể tìm dịp thích hợp để tôi ra khỏi cung không...?

Hai người ở trong căn phòng này đều không tình chẳng nguyện, bầu không khí rất gượng ép thậm chí là xa cách, thường ngày chạm mặt nhau không biết còn mất tự nhiên ra sao nữa.

Nếu đã thế, cô rời cung càng sớm càng tốt, không thể trở về hiện đại, cô có thể học cách hòa nhập, chọn một đời trải qua thật bình dị.

Đã hoàn thành lời hứa với tả tướng rồi, cô ở đây cũng chỉ là dư thừa, cô là cô, chẳng phải là thể thân cho ai cả, thiết nghĩ chàng chắc cũng rõ điều này.

Vì thế cô ngẩng đầu lên trông đợi, liền thấy ánh mắt một thoáng xao động nhỏ của chàng rồi lại muôn phần phiến muộn như một nét quen thuộc cố hữu.

Ánh mắt ấy buồn... buồn lắm.

Thường ngày, ánh mắt của chàng đều mang một nét u sầu vậy sao?

Phải rồi, này giờ cô chưa từng một lần trông thấy chàng cười.

Giá như Liễu tiểu thư còn sống thì hay biết mấy, hẳn đó là một cô gái tốt mới được chàng yêu đến vậy, lúc nghe những lời tâm tình của chàng, cô nhận ra được nét cười vui mừng tột độ không che giấu.

Thật tiếc.

Dù rằng không phải lỗi của cô gây nên tình cảnh này nhưng sao cũng thấy bứt rứt khó

Phi hơi bất ngờ vì câu nói của cô... để cô ra đi ư?

Cũng phải... đúng vậy... cô gái này không liên quan gì đến chàng, bị cuốn vào chuyện động trời này cũng chỉ là bất đắc dĩ, để cô sớm rời khỏi chốn thị phi đây rầy này là một chuyện tốt, hơn nữa, được tả tước tín nhiệm, hẳn cũng là một người hiểu chuyện biết giữ mồm miệng của mình.

Còn nếu cô nàng không làm được, sau đó ra tay diệt khẩu cũng chẳng muộn màng gì.

Nghĩ thế, chàng đáp lời cô:

- Ta đáp ứng. Còn giờ trẻ lắm rồi, cô ngủ đi, đói bụng thì dùng đỡ hoa quả trên bàn.

Ngủ?

Tim cô giật thót lên.

Nếu đã là vợ chồng bất đắc dĩ thì nên ngủ riêng đúng chứ, nhưng lần đầu ngủ trong cảnh nền lập lờ, hương hoa dịu nhẹ mê thần trí, lại còn có một chàng trai anh tuấn bên cạnh, cô không tránh khỏi căng thẳng.

Cô nuốt nước bọt rồi ngại ngần hỏi:

- Anh sẽ ngủ ở đâu?

Hửm?

Giờ Phi mới nhận ra được nét mặt hoang mang e sợ của Lệ nên chột hay hoàn cảnh hiện tại không thích hợp, động phòng hoa chúc thì đương nhiên... nếu là Nguyệt nhi thì chàng sẽ cân nhắc không biết nên làm chuyện kia hay không, nhưng đã là cô gái lạ mặt này thì có thể khẳng định hoàn toàn không thể.

Đã như thế...

Phi đứng dậy tiến đến gần giường, cô dè chừng mà rút lui lại, lết mông từng chút một hướng vào trong.

Đừng... đừng nói là ngủ chung giường đấy nhé.

Nhìn vẻ mặt lộ nét hoảng sợ cực độ của cô, nhất là ánh mắt hoảng loạn khi nhìn mình khiến chàng tự hỏi bản thân hiện giờ trông giống sắc lang lắm sao?

Phi cười nhạt, cũng chỉ là một cái nhếch môi hờ hững, chàng đứng trước mặt cô hỏi:

- Cô tên gì?

Hỏi tên sao?

Mà nét cười trong một thoáng ấy của chàng làm cô nghĩ chàng cười nhạo mình làm cô lại càng bối rối.

Nhưng... lúc cười thì ánh mắt vẫn buồn đến thế ư?

- Tôi... tôi là Mạc Thạch Lệ.

Vậy được.

- Mạc cô nương, chúng ta có một vài điều kiện cần rõ ràng, ta sẽ gọi cô là Nguyệt nhi để đối phó với những người khác, thế nên ngược lại thì cô gọi ta là hoàng tử. Đã là người dung, không được quá soi vào đời tư của nhau, ta sẽ cố đối đãi cô tốt nhất có thể nếu cô làm được như vậy, hi vọng hợp tác tốt đẹp đến ngày rời đi, thời gian này để cô chịu thiệt thòi. Nhắc trước, đây là hoàng cung, những chuyện mình không nên biết thì mãi mãi đừng nên quan tâm đến sẽ tốt cho cái mạng nhỏ của cô. Ta cũng không phải là một người hiền lành gì... nói rồi, Phi đưa tay kéo mình xuống. Còn giờ cô cứ ngủ trên giường đừng lo về việc ta có ý định gì với cô.

Cô xem bao nhiêu bộ phim tất nhiên biết được chuyện thâm cung đáng sợ đến cỡ nào, lời của chàng rất rõ ràng, không phải việc của mình thì đừng quản nếu không sẽ dẫn đến họa diệt thân.

Muốn sống yên ổn, biết càng ít càng tốt, nhất là một người dung như cô.

Không phản bác, chàng ngầm định cô đã đồng ý, liền xoay người bước về lại chỗ cũ, được một hồi lại dẩy hờ khung cửa sổ để ánh sáng trăng rọi vào phòng mang theo hương khí lạnh lạnh.

Chàng ngồi đó, tựa như đang đợi thời gian trôi.

Hay còn mong ngóng điều gì khác?

Mang theo bao tâm sự nặng trĩu gửi gắm vào vầng trăng tròn vành vạnh kia sao?

Ánh mắt của cô tự dừng lại bị chàng cuốn hút lấy. Cô vén hồ mảnh lụa lên, hỏi khẽ:

- Anh không tính ngủ sao lại ngồi tựa cằm lên bàn thế kia?

Nghe giọng của cô, chàng hồ hững quay đầu lại nhìn, cũng chỉ là một thoáng lướt hồ qua nhưng cũng đủ để cô nhận ra nét dừng đọng trong ánh mắt chàng, nhưng vẫn không thể nào mất được nỗi buồn âm ỉ.

Chàng chỉ hồ hững cất lời:

- Cô ngủ đi, đừng bận tâm đến ta.

Nhưng mà anh như vậy làm sao tôi ngủ được?

Không muốn bận tâm cũng chẳng thể.

Cô nhìn trái phải một lượt, cố tìm ra chủ đề để nói:

- Nói gì thì đây cũng là phòng anh, nếu đã nhường giường cho tôi, dự là anh sẽ ngủ trên nền đất lạnh cũng thật không phải nên. . .

Phải rồi, chàng dù sao cũng là một vị hoàng tử địa vị cao quý, chắc chắn từ nhỏ đã sống trong nhung lụa được người hậu kẻ hạ chân ẩm nệm êm ăn ngon mặc đẹp không thiếu thứ gì, hôm nay lại nhường giường cho một người dung nước lã với mình như cô quả là. . .

Điều này khiến cô có chút cảm động, nhưng nếu vì cô làm chàng mất ngủ, cô sẽ áy náy không thể ngủ được giống chàng.

Rốt cuộc, không thể phớt lờ thêm được nữa, Phi hơi nhích người trên ghế, mặt đối mặt với cô, nhẹ giọng đáp:

- Ta không ngủ, cũng không quấy rầy cô, nếu như ngại cô nam quả nữ và đề phòng ta đến vậy thì chịu khó một chút, đêm nay ngủ đừng tắt nến.

- Không. . . không phải vì tôi đề phòng anh. . . _ cô đáp ngay.

Chàng hiểu lầm cô không tin tưởng chàng vậy ư, như vậy thật tệ.

Quan trọng nhất, thật sự không ngủ được?

Như vậy chẳng phải làm cô áy náy gấp bội?

Cô loay hoay nhích người lấy cái gối chuẩn bị vén màn để bước xuống giường liền thấy cái cai mảy khó hiểu của chàng, cô nói liếng thoảng:

- Anh không ngủ được vì không quen phải chứ? Ừm. . . dù sao cũng là hoàng tử, vậy anh nằm giường đi để tôi ngủ trên nền. . .

- Nằm yên ở đó và ngủ đi!

Ách.

Đang nói giữa chừng, thấy chàng rời chỗ bước đến giường cùng với lời nói uy hiếp vang lên như ra lệnh, cô liền im bật, bản năng làm cô vô thức lùi về sau một chút, giận thật rồi ư, không phải chứ, cô nuốt khan nước bọt chờ xem chàng tính nói hay làm gì tiếp theo.

Chỉ nghe tiếng chàng rất nhỏ, kèm theo tiếng thở dài mệt mỏi, kèm việc đưa tay chỉnh lại mảnh lụa:

- Ta không bao giờ ngủ đêm, và đừng suy nghĩ nhiều nữa, ngủ đi Mặc cô nương, nếu như thấy ta không đáng tin tưởng như vậy, để ta ra ngoài.

Không cần. Van cầu anh đừng làm tôi áy náy muốn chết.

- A. . . không đâu. . . vậy tôi ngủ. . . ừm. . . anh cứ ngồi đó đừng ra ngoài.

Đêm tân hôn lại để tân lang ra ngoài hóng gió còn ra thể thống gì nữa?

Không bao giờ ngủ đêm ư? Chàng nói thật hay là chỉ đùa để cho cô yên tâm vậy? Con người làm sao có thể đủ sức lực chống lại việc ngày ngày không ngủ vào tối trời.

Đêm dài đằng đẵng, một mình đợi thời gian cuộc đời trôi qua nhanh chóng. Nếu là thật, sẽ cô đơn trống trải đến cỡ nào?

~*~

Sự thật chứng minh, Phi không hề chớp mắt, cả đêm ngồi bên cửa sổ ngắm trăng uống rượu bằng bình rượu giao bôi đang dở, nhìn qua còn tưởng đang hưởng thụ phong hoa tuyết nguyệt trên đời.

Nhưng, ánh mắt ấy buồn lắm...

Cô trần trọc, không thể xua đi được hình ảnh bóng dáng chàng cô độc in trên vách như vô thực, nhất là nền sáp cùng đèn dầu đã cạn, chỉ có ánh trăng làm bóng dáng chàng cứ như vô thực, lại rặng nên một nét đẹp kì lạ làm cô ngây ngẩn.

Tóc dài thanh thoát lay động trong gió chướng cuốn lấy dung nhan anh tuấn hao gầy, đôi mắt lãnh tĩnh mê mang như được phủ một màng sương giá mỏng manh.

Kết quả, cô không ngủ được.

Cả đêm nay, chàng ngồi bên cửa sổ ngắm trăng, còn cô ngồi bên thành giường ngắm chàng.

Tự hỏi, nếu giờ phút này không phải cô ở đây mà là Liễu tiểu thư, liệu ánh mắt chàng có buồn đến thế.

Chàng đau lòng... nhưng lại kìm nén nước mắt qua đôi mắt buồn...

Cả đêm, chỉ nghe được chàng thì thảo một câu:

- Ánh... lại làm huynh thất vọng rồi... Nguyệt nhi đã không còn nữa...

Bạn đang đọc truyện *Điệp Phi Hà Sứ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Chương 10: Tân hôn (5)

Trời hừng sáng.

Nắng mai tựa như những sợi tơ vàng, qua khung cửa tràn ngập căn phòng, gió thổi nhẹ, mang theo hơi sương ban mai lạnh lạnh.

Phi vẫn ngồi đó lặng lẽ chẳng rõ thả tâm hồn mình đi đâu, còn Lệ hầu như chưa từng rời mắt khỏi chàng từ đêm qua đến giờ.

Tối hôm trước, dung nhan chàng mờ ảo dưới trăng thanh gọi lên tia u buồn nhàn nhạt, còn bây giờ, ánh sáng như tụ lại một điểm trong mắt chàng, sau đó tản ra một nét đẹp dịu dàng ấm áp.

Tự dưng cô lại ngây ngẩn.

Mái đầu ánh lên những lọn tóc, tơ nắng như đang trườn xuống gương mặt ấy, hiện rõ những sợi tóc mai bay bay trong làn gió hiu hiu.

Dung nhan kia, hẳn sẽ hoàn hảo hơn nếu như không có chiếc băng mắt.

Thật tiếc.

“Cộc cộc”

Có tiếng gõ cửa làm dời đi sự chú ý của cả hai người. Cô hơi lúng túng cúi mặt xuống che giấu sự bối rối, còn chàng cũng dịch người lại xoay vào trong, những ngón tay thon dài trắng tuyết rút ra một tách trà nguội ngắt mà nhâm nhi.

- Chủ nhân, bọn thuộc hạ có thể vào chứ? _ có tiếng nói trong trẻo của một cô nương cất lên.

- Được. Vào đi. _ chàng lạnh lùng nói.

Đang tiến vào trong phòng chính là Ly Yên và Ly Song, hai nàng quét mắt qua một lượt quan sát tình cảnh, trong con ngươi đều hiện lên một sự ngạc nhiên, sau đó chuyển sang hồ hững rồi lại mỉm cười như khi mới bước vào, có điều nụ cười của Ly Song nhàn nhạt như không có.

Hai người ở riêng.

Hơn nữa, rất lạ là hôm qua chủ nhân còn nhìn tân nương bằng ánh mắt yêu thương nồng nàn bao nhiêu, giờ thì dửng dưng bấy nhiêu, không hề liếc nhìn một lần.

Có chuyện uẩn khúc ở đây, nhưng tạm thời họ không muốn hỏi tới.

Hắn, đêm qua cả hai không ngủ rồi. Nếu vậy...

Ly Yên tiếp lời:

- Mời phu nhân theo bọn thuộc hạ ra ngoài để chủ nhân nghỉ ngơi.

- Ổ... a... được thôi_ sau một hồi sững người, cô tất tả xuống giường mang theo xuyến, khăn trùm... theo chân hai người ra cửa.

Liền sau đó, Ly Yên nhắm mắt cho Ninh bước vào trong, còn kịp kẻ sát tai Ninh thì thầm hai người đêm qua ngồi hai góc, chủ nhân rất lạnh nhạt.

Sóng mát lạnh lùng của Ninh hơi gọn, một nét sững sờ và thất vọng len lỏi trong đôi mắt nàng.

Chẳng phải, chủ nhân yêu phu nhân ư?

Nhưng nàng không nói gì, thường ngày nàng đảm nhiệm chải tóc cho chàng, ngay khi đưa những ngón tay thon thả của mình chạm vào đầu tóc chàng, nàng chợt nghĩ đến bím tóc của ai đó, đầu óc nàng lại suy nghĩ vẩn vơ không thể nào tập trung.

Dù về mặt nàng cố duy trì bình thường nhưng Phi nhìn ra được có gì đó rất lạ liền nhíu mày, nhưng vẫn im lặng quan sát. Khi Ninh lấy dải buộc tóc trên đầu chàng xuống để tóc chàng buông xõa tự nhiên tạo nên những nếp uốn, nàng ngẩn ngơ một hồi lâu mới lấy được cây lược chải lên làn tóc mềm của chàng, mà từng động tác cũng lúng túng như gà mắc tóc.

Chuyện gì thế này? Một Khương Ninh nhanh nhẹn tháo vát thường ngày đâu rồi?

Không thể nhịn được, chàng hỏi thăm dò:

- Trúc Diệp, muội sao vậy?

Lúc chỉ có hai người, chàng thích gọi nàng là Trúc Diệp hơn, vì ngoài thân phận chủ nhân – thuộc hạ, hai người xem ra còn là sư huynh – sư muội đồng môn, nhưng đây vẫn xem như là một bí mật.

Câu hỏi của chàng làm nàng giật mình, lược trong tay rơi xuống.

Phi nhún mị, quả thật không ổn.

- A... xin lỗi chủ nhân, thuộc hạ sợ ý quá._ nàng luống cuống cúi người nhặt nó lên, gương mặt ửng hồng lên vì xấu hổ vội vã xin lỗi chàng.

Cái này không phải trọng điểm vấn đề.

Hôm qua trông còn rất bình thường, chẳng lẽ tối qua gặp phải chuyện gì?

Để xem, thường thì vào buổi tối, nàng hay...

Ồ, phải chăng...

Khóe môi bất giác cong thành nét cười thăm dò, lo đang nói:

- Phong hấn hiện giờ...

Cây lược trên tay nàng lại rơi xuống, khuôn mặt phấp phồng giờ đỏ ửng lên trông đáng yêu vô ngần làm người ta có cảm giác muốn bắt nạt.

Nét cười trên môi chàng càng sâu, quả nhiên là đoán đúng rồi.

Xem ra Phong hấn không thể theo dõi người ta trong lặng lẽ, mà cứ sợ thất tình là lại lòi chàng uống rượu giải sầu, giờ đã sốt ruột ra tay rồi.

Làm cho con người luôn an nhiên điềm đạm như nàng trở thành bộ dạng lúng túng như gà mắc tóc thế này, hẳn hành động hôm qua không thể thấp hơn màn tỏ tình. Thật là tên cơ hội, không biết tân hôn của chàng hay là của hắn đây nữa.

Trông nàng bối rối như vậy, hẳn là hắn không phải hoàn toàn mất hi vọng rồi.

Nét cười dịu dàng lan tỏa ra từ ánh mắt Phi, chàng đưa tay lên ý nhị che giấu cái cong môi của mình ngại nàng ngượng ngùng không biết có ném quách cái lược đi luôn không. Dù chưa chải tóc xong nhưng Phi cũng rời chỗ vì không muốn mái đầu mình bị dày vò thêm, chàng cởi áo ngoài ra giặt lên tủ bước về phía giường.

Nhận ra được thâm ý của chàng như đã hiểu ra mọi vấn đề, nàng ngượng ngập cúi mặt xuống, thò thè:

- Chủ nhân... không phải như... ngài nghĩ đâu...

Phi vén mảnh len chuẩn bị bước lên giường, không quên nghiêng đầu nhìn nàng mỉm cười:

- Ta cũng đâu có nghĩ gì... phải rồi, nếu hấn nhìn thấy vẻ mặt của muội hiện giờ, hấn sẽ vui đến phát ngốc...Cho hấn một cơ hội đi.

- Chủ nhân... _nàng hét lên bất lực, xấu hổ chạy vội ra ngoài đóng cửa lại còn để lược ở trên bàn, nghe văng vẳng tiếng cười vui vẻ của Phi trước khi tiến giấc ngủ thường ngày.

~*~

Hóa ra là chàng biết tình cảm của hấn đối với nàng, nàng là người trong cuộc thì lại chẳng hay biết gì cả.

Hấn lại là cậu bé năm ấy... người mà nàng còn vương nợ một lời hứa hẹn không thể hoàn thành.

“Vũ Vũ... ta yêu nàng... yêu từ lâu lắm rồi... từ giây phút nàng mới đến Ngao Dương điện này thối lên điệu kèn lá thuở ấy, ta đã nhận ra nàng... ta đã tìm nàng rất lâu... tình cảm,giờ không thể kìm chế được nữa...”

Xin lỗi... ngàn lần xin lỗi...

Thiếp đã không để ý gì cả, thiếp không nhận ra chàng.

Nếu là lúc trước như thuở còn ngây ngô chẳng hiểu chuyện, có lẽ nàng đã vui mừng khôn xiết đón nhận hấn vì hấn cũng chính là mối tình đầu của nàng.

Nhưng giờ... nàng không tự tin bản thân xứng ở bên cạnh hấn.

“Coi kìa, gương mặt đáng yêu tèm lem hết rồi.”

“Huynh...”

“Muội là Vũ Vũ... *chụt* con trai mà khóc lóc yếu đuối sẽ bị cười nhạo đấy. Hi hi...”

“Huynh không khóc... muội... muội làm gì vậy?”

“Đồ huynh.”

“Hả? Gì...?”

“Coi kìa, con trai mà còn ngượng ngùng hơn con gái nữa...đáng yêu quá...”

“...”

“Người nhà muội bảo, họ gặp chuyện buồn đều thích được muội hôn lên má dỗ dành, nhất định họ sẽ vui vẻ trở lại.”

“Người nhà...?”

“Huynh là ngoại lệ, vì muội rất thích huynh, huynh rất đáng yêu. Coi kìa, huynh nín rồi.”

“...”

“Mà huynh tên gì vậy?”

“Huynh...”

“Vũ Vũ, đi thôi con.”

“Vâng ạ... tạm biệt huynh...”

“Huynh... huynh tên Phong... huynh có thể gặp lại muội không?”

“Ày da, muội không biết...”

“...”

“Cái kèn lá này tặng cho huynh, muội đi đây.”

“Con nhà ai thật khả ái, bốn năm nữa là đại thọ bảy mươi của gia gia Vũ Vũ, ừm, vậy Tết Nguyên Tiêu năm đó, nếu hai đứa còn nhớ,a di sẽ dẫn Vũ Vũ đến chỗ này.”

“Vũ Vũ... đừng quên huynh đấy, huynh đợi muội.”

Nàng không quên.

Thế nhưng ba năm sau kể từ hôm gặp hấn lần đầu, cả nhà gặp đại họa diệt môn, vậy nên...

Hấn vẫn còn nhớ nàng, nàng có thể tưởng tượng được nét mặt thất vọng của hấn vào đêm Nguyên Tiêu đã hẹn ấy.

Xin lỗi... vô cùng xin lỗi...

~*~

Lệ theo bước chân của Ly Yên và Ly Song trên hành lang gấp khúc để đến chỗ phòng của mình như hai nàng đã nói, không khí im lặng ngọt ngào làm cô thấy ngỡ ngàng, cuối cùng cô không nệ được mở lời:

- Tôi... tôi có thể biết tên hai người chứ?

Ly Yên dừng bước kéo theo Ly Song cũng vậy, hai người đánh mắt với nhau trao đổi, dù gì cô giờ cũng mang danh là nữ chủ ở đây, họ biết phải ứng phó thế nào.

Nghĩ thế, Yên hướng đến Lệ mỉm cười hòa nhã, Song chỉ nhẹ cười nhưng nét mặt vẫn dừng đọng như cũ:

- Phu nhân khách sáo rồi, tiểu nữ là Ly Yên, còn đây là Ly Song.

Thật sự hai người quá xinh đẹp làm cô không khỏi ngỡ ngàng một trong lòng, mày ngài mắt phượng, thân hình uyển chuyển, dáng người thướt tha. Dù cả hai đối với cô khá khách sáo nhưng chắc người tên Ly Yên dễ gần hơn.

À, hình như lúc ra cửa, cô còn thấy một ti nữ nữa, trông có vẻ trẻ hơn, cũng rất đẹp nhưng tỏa ra sự trong trắng thanh thuần khác hẳn, cô nhớ đến vì người ấy có ánh mắt buồn rất giống chàng.

- Hai người là chị em ư? _ cô chớp mắt, có thấy hơi khó hiểu, cùng họ Ly nhưng không có nét gì giống nhau, có giống chính là ở chỗ đều xinh đẹp.

- A... không... à, cũng có thể cho là như thế. _ Yên che miệng cười duyên, ánh mắt gọi lên nét cười khó hiểu.

Chị em mà cũng có thể cho là như thế?

Đây là khái niệm gì? Cô ngó người ra trong một khắc.

- Ừm... à... tôi có thể hỏi, sao hai người không gọi là hoàng tử mà lại là chủ nhân không?

Hoàng tử thì gọi là chủ nhân, hoàng tử phi vì thế cũng thành phu nhân, còn họ không xưng ti nữ mà lại là thuộc hạ.

Những điều này, thật khác với những nhận định cô biết qua sách truyện hay phim ảnh, vì thế có hơi tò mò.

Hỏi vậy, có sai không nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Diệp Phi Hà Sứ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Chương 11: Tân hôn (6)

Nghe được câu hỏi của cô, sự cảnh giác của hai người tăng lên vì không rõ cô muốn biết điều này làm gì.

Một đạo quang bén nhọn sắc lẹm xoẹt qua rất nhanh trong con ngươi vốn lạnh nhạt của Ly Song, trông nàng có vẻ như muốn nói gì đó, nhưng lại thôi vì Ly Yên kín đáo kéo góc áo của nàng ý bảo để cho mình đối phó. Lệ e ngại nhìn sắc mặt thâm trầm của hai người, trong lòng dâng lên một nỗi hoang mang mờ hồ, tự hỏi mình có hỏi sai gì thật hay sao.

Chẳng qua là buộc miệng thôi... có thể... không trả lời cũng được mà.

May thay, Ly Yên nhanh chóng đáp lại lời cô cùng một nét cười thân thiện:

- Hoàng tử không thích bất cứ ai xưng nô ti trước mặt mình và nhất là người theo hầu nữa, nên không chỉ thuộc hạ mà còn những người khác trong Ngao Dương điện đều thế cả. Đã xưng thuộc hạ, thì gọi chủ nhân sẽ hợp lý hơn, nên gọi phu nhân thay cho nương nương cũng là vì thế, liệu rằng người không phiền chứ?

Rồi Ly Yên đưa một ngón tay lên miệng tỏ vẻ nguy hiểm cần phải cẩn trọng, nhưng ánh mắt vẫn mang nét tà mị say đắm lòng người chẳng đổi, thái độ của nàng làm cho Lệ mờ mịt, chỉ nghe Ly Yên nhỏ giọng:

- Nói thật cho phu nhân vậy, thuộc hạ không muốn lời xưng nô tì để rồi nhin đối một bữa đầu.

Gi cơ?

Ly Song đưa tay lên thật tao nhã để che đi tiếng nhin cười của mình, cố giữ vẻ mặt trấn tĩnh như trước, nhưng dung mạo như hoa lại như chìm trong ánh nắng mai mờ ảo một nét cười băng khuâng...

Ly Yên người này quả là nói dối không chớp mắt, dù cho cũng có thể từ trong đó lấy ra được một phần nhỏ là thật, khẳng định chủ nhân chắc chắn sẽ giận nếu họ dám mở miệng xưng có chữ “nô” trong đó.

Nhưng mà... chuyện ngài bắt họ nhin đối thì...

Ách... nàng không muốn tưởng tượng ra việc chủ nhân nếu như nghe thấy.

Có khi nào... cho nhin đối thật không?

Ly Song mãi chìm trong những suy nghĩ vẩn vơ của mình.

Ly Yên ngoài mặt mỉm cười rất thân thiện, nhưng tận sâu bên trong ánh mắt ấy có thể nhận ra nàng đang dò xét thái độ của Lệ.

Phu nhân... người nghĩ sao đây?

Phải chăng đã quen nếp sống nhung lụa kẻ hầu người hạ nên sẽ cảm thấy chuyện này rất chướng mắt?

Cái nhếch hờ môi cùng ánh mắt của Ly Yên trong một thoáng, là cười nhạo.

Họ nghe được tiếng của Lệ.

- Thật sự như vậy sao?

Thật sự như vậy sao?

Câu trả lời này mang ý nghĩa gì?

Ly Yên cùng Ly Song bất chợt đưa mắt về phía nhau, lộ ra vẻ cảnh giác.

Chỉ thấy Lệ dùng ánh mắt sáng long lanh tựa như giọt sương lấp lánh trong buổi mai ngọt ngào như mật đường nhìn hai người trông như vô cùng ngưỡng mộ, phản ứng của cô làm họ khá bất ngờ.

Lệ rất kích động, phải chăng đây là một vị hoàng tử rất tốt, sống giản dị và không coi trọng lễ nghĩa hình thức bên ngoài?

Đúng là so với chữ “nô” vô cùng nặng nề miệt thị về địa vị xã hội thì “thuộc hạ” tốt hơn nhiều, tạo cho người ta cảm giác rằng bản thân đang được chàng tin tưởng.

Tất nhiên là cô chưa hề biết gì về chàng cả, cũng đã thỏa hiệp việc không xâm phạm đời tư của nhau, nhưng qua điều này thôi, đã khiến cô rất cảm phục chàng. Tư tưởng thế này là rất tiến bộ so với thời phong kiến với rất nhiều tư tưởng cổ hủ trói buộc.

Thật sự quá tốt.

Cô cười tươi, bộc lộ vui mừng rất rõ ràng làm dung nhan còn chưa tẩy trang, bản thân vẫn còn mặc hỉ phục, khiến cô trở nên thật xinh đẹp trong ánh sáng tinh khiết, tươi đẹp rạng ngời, một nét đẹp thiện lương trong trắng.

- Tôi rất vui vì điều đó, thật sự vô cùng vui mừng, một nơi ngay chính trong cung đình lại không có lễ nghĩa hà khắc, không dùng lời lẽ cay nghiệt miệt thị địa vị xã hội của nhau... không một ai sinh ra được quyền chọn phụ mẫu, cũng như mang kiếp nô tài để người ta si nhục.

Nụ cười không chút toan tính của cô làm họ hơi bối rối, không hề giả tình mạo ý, học được sự chân thật trong đôi mắt trong veo của cô.

Không một ai sinh ra được quyền chọn phụ mẫu, cũng như mang kiếp nô tài để người ta si nhục...

Đúng thế.

Lời nói này...

Không hiểu sao, lại thật giống với chủ nhân năm nào.

Bọn họ, không phải là con gái nhà thường dân bị hoàn cảnh sống túng thiếu của gia đình bắt buộc phải vào cung làm người hầu kẻ hạ cho người khác chịu tiếng “nô tì” khinh miệt của hoàng tộc rất oan ức, mà họ là nô lệ... chân chính những người nô lệ chịu tiếng bần nhơ ngàn đời không thể rửa sạch.

Những ngày tháng ấy, luôn là một nỗi ám ảnh, làm sao họ có thể quên... một thuở luôn khao khát ở đâu đó sẽ có một người đối xử công bằng với mình, chẳng phải giả ý bên ngoài, mà là thật trong tâm... .

Năm tháng đằng đằng... hi vọng là điều chẳng còn ai dám mơ đến nữa, dù là ngay cả trong giấc ngủ chập chồn hằng đêm... .

Hai tiếng nô lệ, giống như là một ấn kí mang theo thứ độc chất vô hình làm cho mọi thứ trong tâm hồn đều thối rữa.

Tưởng rằng cả đời sẽ mang danh nô lệ, luôn bị chủ nô vô cớ đánh đập chỉ chiết khi lão bực tức muốn trút giận, nhân cách rồi đây cũng dần bị thoái hóa và mài mòn đến tột cùng theo thời gian cuộc đời khi bị trao tay qua lại như một loài súc vật bằng những đồng tiền bẩn thỉu của quý tộc thương buôn.

Ngờ đâu, giữa đường lại gặp một đứa bé mười bốn tuổi...

Dù lạnh nhạt, nhưng kì thực lại dịu dàng biết bao...

“Quên đi thân phận nô lệ của mình, chọn bước đi con đường mới, ta vô cùng kính trọng những ai bước qua rào cản xã hội làm được điều đó. Quý tộc là con người, chẳng lẽ nô lệ lại không phải...? Tự do nằm trong lòng bàn tay, nắm hay buông là do bản thân mình tự quyết. Các người, liệu làm được không?”

Cùng một tư tưởng như thế, họ không ngờ còn có thể gặp thêm người như vậy.

Đây là phu nhân của họ, người mà chủ nhân đã chọn lựa.

Cuối cùng, họ hiểu...

Sự cảnh giác và dè chừng của hai người đối với cô vừa được giải tỏa đôi chút.

Nụ cười như nắng mai kia của người đối diện gợi nhắc đến nét cười ấm áp nhân nhật kèm theo ánh mắt thách thức của chủ nhân đã cứu rỗi cuộc đời họ ngày ấy.

Chủ nhân của họ...

Con người ấy, luôn biết cách dùng những cử chỉ đơn giản lại làm ấm lòng biết mấy những người khác... thế nhưng, chính bản thân lại để lòng mình bị cái lạnh của hồi ức đông băng...

Tốt với mọi người, lại không biết tốt cho chính bản thân mình.

Liệu họ có thể trông chờ vào người con gái trong sáng thiện lương lại ngọt ngào như nắng mai này cứu rỗi tâm hồn u tối của chủ nhân hay không?

Rất khó.

Họ biết.

Nhưng... nụ cười này của cô rất đáng để họ trông đợi.

Phu nhân của họ.

- Phu nhân nói thật chứ? _ Ly Yên kìm chế kích động, cố giữ cho giọng nói của mình bình thường như cũ, nụ cười nhạt hơn trước nhưng mang theo thật tâm, ngay cả trong ánh mắt cũng rạng lên sự hài lòng.

- Tất nhiên_ cô không chú ý đến biểu tình thay đổi của Ly Yên, chỉ gạt nhẹ đầu như khẳng định, nụ cười tươi trên làn môi thắm không hề thay đổi.

Ly Yên nhìn Ly Song, nhận ra nét cười trong mắt Ly Song, nhẹ nhàng và ấm áp rất hiếm có, mà chính bản thân nàng cũng đang cười mà... một nụ cười của hi vọng.

Phu nhân, mong sao người mãi mãi giữ được tâm hồn thiện lương thuần hậu này của mình.

Dù không hiểu có gì đem qua hai người ở riêng, lại còn cả thái độ khá lạnh nhạt của chủ nhân mà họ bắt gặp sáng nay nữa, nhưng một phu nhân thế này, có lẽ sẽ làm cho nắng ấm từng chút một len lỏi đến nơi Ngạo Dương điện vốn lạnh lẽo cô tịch.

Hi vọng... hai từ mà người ta từ lâu đã hằng quên mất...

Hạnh phúc của chủ nhân, luôn là thứ mà bọn họ nguyện bán mạng để gìn giữ.

- Tiểu Yên, ta dẫn người đến này.

Có giọng nói chen ngang cuộc nói chuyện của ba người. Lệ hướng mắt nhìn, đi trước là một thái giám đang mỉm cười rất phần khích nhìn họ, theo vóc dáng thì trông hẳn khoảng chừng mười chín hai mươi nhưng nụ cười có lúm đồng tiền đáng yêu lại làm cô nghĩ phải trẻ hơn đôi chút, đi tách ra hẳn là thái giám rất cao to nét mặt nghiêm nghị lạnh lùng mang theo nét anh tuấn của người trưởng thành và từng trải.

Tại sao điện Ngao Dương này toàn tuyển tới nam thanh nữ tú không thể này?

Phải chăng chủ nhân của nó, là một người rất chuộng cái đẹp?

- Ô! Ai thế này? _ thái giám tươi cười rạng rỡ ngay khi nhận ra sự hiện diện của Lệ, vội chạy nhanh đến bên phải Ly Yên, bộ dạng như trẻ con làm cho người ta rất có thiện cảm, hẳn nhìn nàng một lượt, rồi làm như vừa có phát hiện lớn lao, hẳn vỗ tay nói _ Hi phục... phải chăng là phu nhân?

- Biết vậy sao còn chưa chịu chào hỏi một tiếng. _ Ly Yên nói mà không hề hé miệng, nét mặt của hẳn trông một thoáng biến đổi nhỏ vì nhận ra nàng đang ngất thất lưng mình đau điếng, kèm theo lời nhắc nhở kín đáo bên tai khi nàng làm như vô tình ngã người lên cánh tay hẳn, nhưng khuôn mặt vẫn duy trì nụ cười _ Chẳng dám ngắt ngang ngài ấy bằng ánh mắt hứng khởi và soi mói thế sao.

- A... nàng nghĩ oan cho ta... _ hẳn nén đau thì thầm vào tai nàng bằng chất giọng nịnh nọt siêu hạng, sau đó chỉnh lại bộ dáng nhã nhặn lễ nghĩa hướng đến Lệ tỏ ý chào _ Lần đầu gặp mặt, thuộc hạ là Tuyệt Phúc, rất vui được diện kiến phu nhân.

- Thuộc hạ Tuyệt Tĩnh. _ thái giám cao lớn nghiêm nghị đến bên trái Ly Song chào Lệ, thái độ rất lạnh nhạt trông như rất ngại chuyện phiền phức _ Bọn thuộc hạ dẫn người đến cho phu nhân.

Giờ cô mới chú ý phía sau vẫn còn hai người vì thật sự đã bị nét đẹp của bộ tứ này làm cho lóa mắt, ngay khi nhận ra được hai người đang e dè tiến đến là ai, cô hứng khởi cất giọng vui mừng tốt độ, vội lách qua bốn người mà chạy tới ôm chầm lấy họ:

- Vũ Hoa, Tiểu Hồng!

- Tiểu thư!

Vũ Hoa trông khoảng bốn mươi, mang một nét đẹp thuần hậu nhất là đôi mắt hiền từ đang nhìn Lệ. Tiểu Hồng độ mười lăm, mười sáu có đôi mắt to tròn trong veo, làn mi cong cong dài như cánh bướm là lướt trong làn gió, đáng yêu vô cùng.

Ba người còn đang trong tình trạng vui mừng gặp lại, Ly Yên chợt điềm đạm cất lời:

- Bên cạnh phu nhân chính là nơi ở mới của người cùng với hai người họ, về thái giám hầu hạ người thì phía bộ phận phụ trách sẽ phân bổ sau. Trong điện này còn một hộ vệ và một tì nữ nữa, là thân tín của chủ nhân, sẽ ra mắt phu nhân sau. Giờ, mời người nghỉ ngơi, bọn thuộc hạ còn có việc phải làm.

Nói rồi, bốn người lặng lẽ rời đi, ba người kia thì kéo nhau vào phòng.

- Tiểu Yên này, phu nhân thế nào? _ Tuyệt Phúc nắm tay nàng bước đi trước, ánh mắt khi nhìn nàng không hề ẩn giấu thương yêu vô hạn, Ly Yên tựa đầu vào người hẳn, cất tiếng kèm một cái nhếch môi hài lòng _ Chân thành và đơn giản.

- Nàng... trông có vẻ rất vui? _ Tuyệt Phúc đi sau nhàn nhạt cất lời, dung nhan vẫn nghiêm nghị như cũ hướng ánh mắt về phía Ly Song hơi cúi đầu bước đi như có tâm sự, chợt nhìn thấy nàng ngừng đầu lên đối diện với y, nhận ra trong ánh mắt nàng hiện lên một nét cười băng quơ hết như lúc nãy y thấy lúc mới vừa đến.

Bạn đang đọc truyện *Diệp Phi Hà Sứ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Ngoại truyện Phù sinh cải biến 1 - Chu Cảnh Long (tiếp theo)

“Tả tướng, đợi sau khi Phi nhi từ Giang Nam trở về, ta muốn lập Phi nhi lên làm thái tử.”

“Hoàng thượng, chuyện này...”

Lần nào những chuyện cơ mật ta tình cờ nghe thấy, có gì đều là các việc làm ta thương tâm như vậy?

Ta siết chặt văn thư của Trần tướng quân nhờ chuyển giúp đến phụ hoàng để kiểm chế bản thân thật bình tĩnh.

Mười sáu năm nay, con người bạc bẽo này đây luôn luôn tìm mọi cách để hoàn toàn phủ nhận sự tồn tại của ta trên đời.

Tại sao?

- Điện hạ... tiếng của lão tổng quản Quách Chi, thân tín của phụ hoàng, cũng là người của mẫu hậu, hiện đứng bên cạnh, trước cửa phòng đóng kín, dùng ánh mắt ái ngại nhìn ta.

- Nhờ tổng quản chuyển giúp, đừng nhắc chuyện ta vừa đến... ta ném công văn cho Quách Chi, còn bản thân thất thủ đơn độc rời đi.

~*~

“Ngài quyết định thế nào, lão thần cũng không dám hỏi nguyên do.”

“Đa tạ học sĩ đã bỏ bao công sức dạy ta bao năm nay. Sư phụ, xin nhận ba lạy của học trò.”

“Không dám, không dám...”

“Thật tiếc quá, ngài là nhân tài hiếm có, nếu tiếp tục rèn luyện sau này ắt... mà thôi...”

“Ta là kẻ vô dụng, đại nhân đừng quá lời như thế.”

“Thái tử có thể cùng thần chơi một ván cờ cuối cùng hay không? Không còn là thầy dạy của người, tuổi tác cũng đã lớn, thần sẽ cáo quan hồi hương.”

“Như vậy... thật tiếc...”

~*~

Điều không ai ngờ tới, sau một chuyến du ngoạn Giang Nam để thay mặt hoàng tộc đến dự hôn lễ của hoàng thúc, khi trở về cung, dung nhan của Phi đã bị hủy hoại với một chiếc băng mắt.

Trong một thoáng, ta đã cay nghiệt nghĩ: đáng đời.

Từ đó, ta chẳng hề nề tình huynh đệ năm nào, thường hay miệt thị vẻ ngoài xấu xí đó của nó mỗi khi tình cờ bắt gặp, mà thái độ coi rẻ càng ngày càng quá đáng, chính ta còn cảm nhận được điều đó.

Mối quan hệ tương thân một thuở, liền tan nát tùy gió bay.

Ta còn nhớ về mặt sừng sốt của nó khi lần đầu nghe ta ăn nói khó nghe bóng gió mình, nhưng dần dần, nó câm lặng chấp nhận tất cả.

Ta biết, mình rất hèn hạ, chẳng qua là che giấu sự ganh tị ích kỷ tầm thường nhen nhóm trong lòng mình bao năm giờ đây chỉ chờ chờ bộc phát.

Ngôi vị thái tử của ta, mĩa mai thay chưa bị phế truất.

~*~

Hai mươi mốt tuổi, ta vâng theo ý muốn của mẫu hậu kết hôn, đối tượng chính là đại tiểu thư của Diệp phủ phía hữu tướng – Diệp Từ.

Đêm động phòng hoa chúc, ta vén lên khăn hỉ, liền đem dung nhan đoan trang của nàng ghi khắc thật sâu.

A Từ của ta – loài hoa từ đẳng quý phái êm dịu.

Nàng rất ngại ngùng, ta vừa chạm nhẹ vào vai đã vội rút người lùi lại, nhưng như sợ ta phạt ý nên chỉ biết đỏ mặt cúi đầu. Ta nhướn người hôn nhẹ lên má nàng, nàng liền nhắm chặt mắt lại, người run lên hô hấp không thông, bàn mặt cứ như đang chịu trận, trông rất tội nghiệp.

Ta cười khỏ, dịu dàng trấn an tâm phi tử của mình:

- Ta biết, nếu nàng không muốn ta sẽ không ép buộc, trình tiết đối với một người con gái mà nói, thật sự rất quý giá, dù nàng trên danh nghĩa đã gả cho ta, nhưng tính ra cũng chỉ gặp lần đầu.

Nàng nghe thấy thế, liền lắc đầu mấy cái thật mạnh, mở mắt ra nhìn ta, thỏ thẻ:

- Không phải là không muốn, mà thiếp vẫn chưa sẵn sàng, giờ thiếp đã là phi tử của chàng thì cả đời này là người của chàng.

Ta thoáng ngẩn người một chút, thật kĩ quan sát biểu tình trên mặt nàng hiện giờ. Sao lại thẹn thùng đến vậy, nhưng mà cũng phải, một tiểu thư cảnh vàng lá ngọc như nàng đối với mấy chuyện thế này tất nhiên rất e dè kiêng kỵ.

Ta đưa tay chạm nhẹ lên má nàng khiến nàng giật mình, cũng không né tránh nữa, chỉ mở to đôi mắt sáng ngáy ngó nhìn ta, ta cười khê:

- Ta sẽ đợi đến lúc nàng cam nguyện trao tất cả bản thân cho ta, không vội, đừng cố ép bản thân mình, quan trọng nhất luôn là cảm giác của nàng.

Trong ánh mắt nàng nhìn ta hiện giờ, dường như ánh lên tia cảm động, hồi lâu sau nàng lại bạo gan ôm lấy ta, tựa đầu vào ngực ta, ngượng ngùng nói:

- Nhưng... chàng sẽ nạp phi tần ư?

Ta siết chặt lấy thân người mảnh mai yếu đuối của nàng kề môi bên tai nàng thổi khí, đưa ra một hứa hẹn vĩnh cửu:

- Đời này ta sẽ không nạp thiếp, cô gái sánh bước bên cạnh ta sẽ chỉ có nàng.

Lặng lặng ta cảm nhận lồng ngực mình thấm ướt, ta cũng không rõ tại sao nàng ấy lại khóc, nên ta chỉ biết ôm nàng vỗ về.

Ta là người đã chứng kiến phụ hoàng vì thiếp thất mà ghê lạnh mẫu hậu ta như thế nào suốt hai mươi năm. Vô tình như vậy, bội bạc đến thế, ta quyết không trở nên giống như người.

Yêu hay không, ta cũng chỉ lấy một người và dùng hết quan tâm che chở cho riêng người ấy.

A Từ, giờ đó là nàng.

~*~

- Sao chàng lại nằm ngủ ở đây?_ A Từ đưa tay ra lệnh cho hai tì nữ phía sau nàng lui ra còn bản thân lại ngồi xuống bên cạnh ta.

Nắng xuyên qua kẽ lá làm dung nhan thanh thuần của nàng sáng bừng lên đầy sức sống, đẹp đến lay động lòng người, không dùng bút nghiêng nào tả xiết, nó làm ta xao huyền.

Ta chỉnh lại tư thế ngồi, dựa lưng vào gốc cây, đưa mắt nhìn nàng, mỉm cười:

- Thế sao nàng lại ra đây?

Nàng tựa đầu vào vai tam ta cũng thuận tay đưa qua vòng eo nàng kéo nàng về phía mình, nghe tiếng nàng bộp bộp:

- Thiếp vừa gặp qua mẫu hậu. Thiếp hỏi, mẫu hậu liệu có suy nghĩ gì khi chàng từng nói sẽ không lập thêm phi tần nào, phải chăng sẽ phản đối.

Thân người ta trong một thoáng có chút không tự nhiên.

- Vậy mẫu hậu bảo sao?

- Thiếp cứ tưởng người sẽ phản đối kịch liệt vì lo cho chuyện nối dõi tông đường của chàng, không ngờ người lại rất vui vẻ, bảo chàng có suy nghĩ như vậy quả không uổng công người dưỡng dục bao nhiêu năm. Đã cưới ai vào nhà thì bổn phận của đàn ông chính là dùng tất cả tình cảm lo cho người đó cả đời, quyết không để nàng âm ức nhìn cảnh chia sẻ phu quân với người khác, không được phụ bạc nàng. Ừm... có hơi bạo gan, nhưng thiếp rất mến mẫu hậu, nhất là cách nghĩ của người.

Có lẽ mẫu hậu đang nghĩ đến tình cảnh của chính mình, những cô gái người Mãn rất mạnh mẽ kiên cường và suy nghĩ thoáng hơn cô gái Trung nguyên suốt ngày bị áp đặt tư tưởng cổ hủ tam tòng tứ đức. Ngoài mặt người dùng dưng, nhưng bao lần đã nuốt nước mắt vào trong, vì kiêu hãnh của người, tôn nghiêm của người không cho phép lộ ra yếu đuối để người ta khi dễ.

Là con trai người, ta hiểu sâu sắc điều đó.

Mẫu hậu ta là đủ rồi, ta không muốn A Từ phải chịu tình cảnh giống hệt như vậy. Ta vẫn đợi, chờ ngày A Từ sẵn sàng trở thành phi tần thật sự của ta.

- Vậy nàng từ giờ đừng để tâm đến những chuyện này nữa._ ta hôn nhẹ lên làn tóc nàng.

- Hạnh phúc nhất đời thiếp, chính là được gả cho chàng, thái tử của thiếp.

~*~

- Lại thua rồi, chỉ một chút nữa._ A Từ chau môi lên nhìn ván cờ đã tàn cục, lại nhìn ta u oán_ Nhưng sao thiếp lại có cảm giác chàng nhường thiếp, thế mà vẫn thua đậm như vậy, tệ quá đi.

Ta hướng nàng cười sùng nịnh, kĩ nghệ của nàng rất khá, nhưng tất nhiên ta vẫn trên cơ của nàng, không muốn nàng quá thất vọng nên đánh sao cho thắng thua hợp lí là được. Một cô nương đánh được thế này, thật ra không phải là đơn giản.

- Một ván nữa._ mặc cho tì nữ theo hầu cẩn thận phân ra cờ trắng và đen bỏ vào tráp, nàng chống tay, mắt đắm đắm chiều chiều nhìn vào bàn cờ như tính toán những bước đi đầu tiên của ván kế tiếp, bộ dạng hùng hổ còn hơn cả đi đánh trận.

Không hiểu sao, lại thấy người con gái trước mặt mình xinh đẹp đến lạ kì, từng cử chỉ của nàng không nhanh không chậm khắc sâu vào tim.

Thật yên bình.

Giá như mãi thế này thì thật là tốt.

Nàng đặt quân đen đầu tiên vào tiểu mục bên trái phía trên, trong lúc nàng hướng mắt đợi ta đặt quân trắng đáp lại, ta lại chú ý đến một cánh hoa rơi vương trên mái tóc của nàng, liền vô thức nhưn người vươn tay gỡ nó ra, ban đầu nàng không hiểu lí do nên hơi rụt người tránh né, ta lại dòi tay xuống mặt rồi cảm nàng kéo nàng về phía mình đặt lên đôi môi nàng một nụ hôn.

Chẳng qua là phớt nhẹ một cái, không ngờ nàng lại đỏ lên như con tôm luộc như vậy, lúng túng cúi mặt xuống, ta bật cười thành tiếng, sao ái phi của ta lại đáng yêu đến vậy.

- Chưa tâm phục khẩu phục thì lại lần nữa.

Nhìn mặt nàng lại càng đỏ ửng lên, biểu tình sao thật thú vị, khiến ta tự hỏi nàng có đang suy nghĩ miên man bầy bạ như ta hiện giờ hay không.

Lại lần nữa...

Là ván cờ hay nụ hôn kia đây?

Mọi thứ, dường như đều đang dở cả.

~*~

Một lần, mẫu hậu tái diễn màn cũ, phạt Phi bốn mươi roi dưới trời mưa xối xả, thực chất là trả đũa thay cho ta việc hôm trước nó đã xé tan lớp mặt nạ giả vờ ung thuận ngày nào, trực tiếp lên tiếng đối đầu với ta.

Tình huynh đệ, giờ đây mà nói, là tám tám lạng màu trắng rách toạt đầm máu.

Tất cả chẳng còn gì ngoài thù hận và khinh miệt lẫn nhau.

Trong cung, vốn không có tình người.

~*~

- Hoàng hậu, nếu như ngày mai hoàng tử không tỉnh lại, sẽ có đầu của một hoàng hậu và một thái tử bị truất phế treo trước cổng thành để thị uy dân chúng. Đừng nói thái tử không có lỗi trong chuyện này. Trẫm không ngại chiến tranh đâu... Mãn Tộc... à, ừ... thế nào ấy nhỉ...

Ta vừa vịn đi tới vẫn an mẫu hậu nên chứng kiến được tất cả.

A Tử sững sốt, lấy tay bịt miệng rồi nhìn ta lo lắng, ta ôm nàng một cái thật chổng vánh để trấn tĩnh từng đợt run lên nhẹ nhàng của nàng, cũng như muốn trấn an chính bản thân mình.

À... con người cừu ngu chí tôn này cuối cùng cũng có một cái cơ thật hoàn hảo để diệt đi hai cái gai trong mắt mình. Quả nhiên, người Mãn ở chốn hoàng cung này luôn không được hoan nghênh.

Trước giờ ta sống vì điều gì cơ chứ? Nỗ lực tất cả cũng là vì gì?

Một lời của người, đã phá tan đi tất cả ảo mộng mà ta chìm đắm bấy lâu nay. Nên cảm ơn, hay oán trách bây giờ?

- Ha ha ha..._ ta cười lên như phát điên, lấy tay đập mạnh lên cửa thật bất lực.

- Kẻ nào vô lễ?_ giọng của phụ hoàng sắc lạnh vô cùng giận dữ, dường như nhìn thấy ta rất chướng mắt, ta thấy người nheo mày thật sâu.

- Long nhi..._ tiếng của mẫu hậu như sừng sốt, lại có chút sợ hãi.

Ta gỡ tay A Tử đang níu y phục của mình bước nhanh vào trong, từng bước chân khi thì nhẹ hẫng, lúc lại nặng nề đến lạ. Ta quỳ xuống hành lễ:

- Hải nhi vẫn an mẫu hậu, vì thần báii kiến hoàng thượng.

Thanh âm được ta kiềm chế cất lực để không lộ ra một tí cảm xúc nào. Tất nhiên ta biết hành lễ thế này là khi quân phạm thượng, nhưng dù sao người ta cũng muốn dón mình vào chỗ chết, còn quan tâm chi đến lễ tiết thường tình làm gì?

Một lời của hoàng thượng, cũng đã chấm dứt quan hệ phụ tử giữa ta với người. Ta yêu thương mẫu hậu nhất trên đời, mãi mãi không có gì thay đổi được điều đó, còn với hoàng thượng, ta chỉ có thể xưng thần và đặt vị trí của người qua một nơi xa vời trong tâm.

Vì thần và nhi thần. Một từ vì, một chữ nhi, vốn khác hẳn nhau về ý nghĩa.

- Long nhi, con..._ giọng phụ hoàng e dè.

Ta ngẩng đầu lên, cười nhạt thếch như chế nhạo:

- Đức hoàng thượng chưa từng xem thần là con của người nên thần từ giờ quyết không bắt kính xưng nhi thần với người nữa. Giờ hoàng thượng mới tìm được một cái có vẹn toàn để phước truat thì quá nhân nhượng rồi, đáng lẽ cái ngày nhị hoàng tử chào đời, hay chậm hơn là năm thần mười sáu tuổi, ngài nên phước truat danh vị thái tử hạo này của thần mới phải. Ngày mai, dù hoàng tử có tỉnh lại hay không, cũng khẩn khoản hoàng thượng ban thánh chỉ phước truat cùng tử hình cho thỏa mãn mong muốn đã nhiều năm nay làm người trấn trọc khổ tâm, thần quyết không một lời oán than. Chỉ xin người một điều, tha cho mẫu hậu của thần một mạng. Ngài có ân duy nhất, là cho thần một cái tên để gọi, giờ thần dùng cái tên ấy khẩn khoản cầu ngài. Thần – Đan Cảnh Long – xin nhận thay tất cả hình phạt thay mẫu hậu.

Sau đó, ta đập đầu ba cái thật kính trọng, chỉ thấy phụ hoàng như chết trân, bước rút ra sau một bước. Ta đứng dậy.

- Cho phép thần cáo lui đợi thánh chỉ ngày mai ban đến.

Ta xoay người ra hướng cửa không hề quay đầu nhìn lại một lần.

Nghe loáng thoáng tiếng của mẫu hậu nhỏ dần đằng sau:

- Chu Nghi Quân, bản công chúa cùng hoàng nhi có thể bỏ qua chuyện ngươi bội bạc hai mẫu tử ta hơn hai mươi năm nay, nhưng lần này ngươi đã đi quá xa rồi. Long nhi nói đúng, ngươi không phải phụ hoàng của nó, ngoài một cái tên, ngươi còn cho nó được gì? Hoàn toàn không! Ngươi ngấm lại đi, từ khi nó sinh ra đến giờ, hai người gặp nhau được mấy lần? Ngươi có biết nó mong ngóng một ánh mắt ngươi quan tâm nhìn nó thế nào không? Lúc nào cũng Phi nhi... ngươi được lắm. Ngươi không cần nó, ta cần, nó là con của ta, mang họ Đan, không phải đứa con mang họ Chu cao quý của ngươi. Muốn phước truat thì tùy ngươi, nhưng ta nói cho ngươi rõ ràng, nếu dám động đến con trai ta, ta sẽ khiến cả hoàng cung bản thiêu này nhuộm máu tanh. Chiến tranh xảy ra là ý muốn của ngươi mà đúng không, bôn cung chúa liền chấp thuận.

~*~

Mưa suốt đêm thâu, lạnh lẽo buốt lòng.

Ta thẫn thờ đi trong mưa, vô định vô hướng.

Chợt cảm thấy nơi mình đã sinh ra và lớn lên sao thật xa lạ. Lối đi không rõ, phương hướng mờ mịt. Bao nhiêu năm qua ta tồn tại vì điều gì?

Ai đó nói cho ta biết, ta là ai...?

- Long! Long!...

Long? Ta là Long...?

Tiếng của A Tử lạc đi trong tiếng mưa xối xả. Thể chất nàng ấy vốn rất yếu, dầm mưa thế này chắc chắn sẽ đổ bệnh. Nàng gọi tên ta làm gì? Đuổi theo ta để làm gì? Suy cho cùng, giữa chúng ta chẳng tồn tại bất cứ quan hệ nào cả.

Bước chân ta dừng lại một chút, chậm rãi quay đầu lại, thấy nàng cố chạy thật nhanh, dường như va vấp chỗ nào đó sắp ngã, liền như phản xạ ta lao đến đỡ nàng vào lòng mình.

Cả hai ngồi dưới tán cây, ta dựa vào thân cây to phía sau vòng tay ghì chặt nàng vào lòng mình, dù mưa rất lớn, và vô cùng lạnh lẽo, nhưng ta vẫn cảm nhận được nước mắt nóng hổi của nàng nhỏ giọt trên khuôn ngực mình và từng tiếng thút thít đứt gãy.

- A Tử, nàng sao vậy, ai bắt nạt nàng?_ ta vuốt nhẹ làn tóc của nàng, nhẹ nhàng thì thào.

- Đừng làm thiếp sợ... thiếp xin chàng..._ tiếng nàng nghẹn ngào, gần như cầu khẩn_ Không ai cần chàng... vẫn còn có thiếp mà, thiếp mãi mãi bên chàng... dù cho có chuyện gì xảy ra... Sao người đó, có thể đối xử với chàng như vậy... Bao nhiêu năm qua, chẳng lẽ cũng...

Ta mỉm cười nhạt nhẽo:

- Nhưng, A Tử à... giữa chúng ta thực chất vẫn...

Không đợi ta nói hết câu, nàng vội vùng ra khỏi lòng ngực ta làm ta giật mình một chút, kể đến cảm nhận đầu môi mình có hương vị làn môi anh đào của nàng phớt nhẹ qua như cánh chuồn chuồn lướt nước, kể đến nàng nhìn thẳng vào đôi mắt ta bằng ánh mắt kiên quyết, lại ngập tràn tình cảm, êm dịu như làn suối trong mùa thu sang, mùa có lá rụng và nở ra những đóa tử đằng thơm ngát như tên của nàng: Diệp Tử.

- Đêm nay, chúng ta viên phòng đi...

Ta mở to mắt sững sốt, sau đó lại xúc động giữ chặt eo nàng, khàn giọng:

- Sẵn sàng rồi? Nàng nên biết, lời này một khi đã nói ra, sẽ không thể rút lại.

- Hơn một năm, quãng thời gian ấy thật dài, thiếp không muốn bỏ lỡ nữa...

Môi tìm đến môi, quán quýt nồng nhiệt, ta nhận ra sự đáp trả vụng về nhưng nhiệt tình của nàng, sự ngọt ngào của A Tử cuốn theo bao phóng túng của ta.

Ta đè nằng xuống nền cỏ, chèn ép thân hình mềm mại của nàng, còn nằng lại vòng hai tay lấy lưng ta, triền miên say đắm, khai phá thứ khoái cảm lần đầu biết đến.

Chẳng biết được đã qua bao lâu, ta bế A Tử xụi lơ trong lòng ngực mình ổn định hơi thở trở về cung của mình.

Đêm đông phòng tuy trễ, nhưng không phải quá muộn. . .

Tối nay, ta tha thiết một vòng tay ấm áp giữ chặt lấy tâm hồn lạc lõng của mình.

~*~

- Thái tử điện hạ, ngài đã tỉnh dậy hay chưa? Hoàng thượng có việc muốn triệu kiến ngài. _ sáng hôm sau, tiếng Tiểu Hà Tử ở ngoài vang lên thật nhẹ nhàng nhắc nhở ta.

Trong lòng ta cười lạnh.

Nôn nóng phể truất ta vậy sao?

Cảm nhận người bên cạnh cũng đã tỉnh lại, nàng vươn đôi tay trắng mịn màng run rẩy ôm chặt thắt lưng ta. Ta mỉm cười trấn an nàng:

- Không có chuyện gì đâu, hửn nàng còn mệt, nên ngủ thêm một lát nữa, ta sẽ quay lại sau.

Nói rồi, nằng lên mi mắt còn hoen đỏ vì dư vị nước mắt đêm qua của A Tử khiến ta thấy đau lòng, ta đặt lên cánh môi nàng một nụ hôn nhẹ như lời chào buổi sáng.

Yêu thật tâm, vốn không cần phải nói rõ mà dùng hành động để chứng minh tình cảm.

Không cần diễn ghen tuông trần tục, càng chẳng màng tay nắm tay buông.

Đôi ta chưa từng nói ra bất cứ tiếng yêu nào với đối phương.

Bởi vì quá hiểu nhau.

Không cần tấu một điệu Kinh miêu đậm tả, chẳng màng gảy một khúc Bích hải triều sinh. Thương hải tang điền, thời thế hưng suy, chuyện đời thăng trầm ai nào đoán trước.

Chỉ mong, cao sơn lưu thủy, mãi có nàng bầu bạn.

Hôn nhân chính trị, lại tìm được lương duyên đời mình, xem ra ông trời cũng không bạc đãi với ta rồi. Thứ hạnh phúc này, dù rất giản đơn, nhưng kì thực quý giá biết bao.

A Tử... ta yêu nàng...

~*~

- Vì thần tham kiến hoàng thượng. Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế. _ ta theo đúng phép tắc quân thần quỳ xuống cúi đầu hành lễ với người trước mặt mình.

- Bình thân. _ tiếng của phụ hoàng ảm ảm một nét thờ dài mỗi một, ta đứng dậy tạ ơn, ngẩng đầu lên thấy rõ mòn một nét tiêu tụy trên gương mặt người, tự dung sao... phải chăng do Phi vẫn chưa tỉnh lại.

- Vậy thánh chỉ phế... _ ta còn chưa nói hết câu, phụ hoàng đã ngắt lời ta, người thờ hất ra _ Phi nhi đã tỉnh.

Vậy thì người còn ngại ngần gì nữa đây? Gương mặt trở nên hốc hác như thế lại là vì cái gì?

Ta cười chế giễu:

- Chỉ cần ngài chịu bỏ qua lỗi của mẫu hậu thần, dù hoàng tử có tỉnh lại hay không, thần vẫn cam tâm tình nguyện nhận thánh chỉ phế truất và... hơn thế nữa, vì tội xâm hại hoàng gia, chẳng hay... hoàng thượng đã thảo xong thánh chỉ hay chưa?

Chân mày phụ hoàng chau lại, tay đặt trên bàn bồng chốc siết chặt, người nói:

- Giờ con ngại cả một tiếng phụ hoàng cũng tiếc? Không muốn nhận ta nữa hay sao?

- Ý ngài là bất hiếu? Hoàng thượng, lời ấy sai rồi, là ngài ngay từ đầu không xem thần là con, trong mắt người chỉ có mối nhĩ hoàng tử do Ngân phi hạ sinh mới là con, chẳng phải ư? Thần từ rất lâu rồi, chưa từng dám vọng tưởng treo cao được mang họ Chu cao quý, thần là người Mãn, không phải người Hán.

Giọng của người càng mềm mỏng hơn, còn có chút bất lực:

- Con là con trai trưởng của trẫm, phụ hoàng biết hôm qua vì giận nên đã lỡ lời...

Không phải lỡ lời, mà đó là mong muốn của người từ rất lâu rồi. Mẫu tử ta luôn luôn là cái gai trong mắt người muốn loại trừ.

- Tình thân gia đình giả tạo như vậy thì thần không cần, thần dù có hèn mạt đến mức nào cũng có tôn nghiêm của riêng mình, chẳng phải tên ăn mày chờ người qua đường bố thí cho. Bệ hạ, thần thật chẳng hiểu giờ ngài đột nhiên bảo thần là con, rốt cuộc là có mục đích gì, cái mạng này không đáng giá để làm giao dịch đâu. Hai mươi hai năm nay, số câu nói dạy bảo của người với mình cũng như số lần gấp gối, chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay, thần chỉ nhớ nhất ba câu đã làm mình hoàn toàn tỉnh mộng.

- ..._ ta dừng lại một chút quan sát biểu tình của người, thấy người khẽ run lên trong một thoáng, môi tím mấp máy ra lời gì đó sau lại thôi.

Ta cười, là cái nhếch môi cay nghiệt:

- Năm thần mười hai tuổi, ngài lan truyền tin đồn chờ Ngân phi hạ sinh sẽ phế hậu lập Ngân phi lên thay. Năm thần mười sáu, ngài nói đợi nhị hoàng tử từ Giang Nam trở về sẽ phế truất thần đưa hoàng tử thế chỗ, và... câu nói ngày hôm qua của người.

Sắc mặt người trắng bệch, tay phụ hoàng trượt một đường từ trên bàn xuống.

- Xem như thần khấn khoản cầu hoàng thượng phế thần cùng hoàng hậu như ngài mong muốn bao lâu nay, ngôi vị chí tôn tương lai chỉ có thể là hoàng tử, thần chưa bao giờ cần, chẳng qua thái độ của ngài đã trực tiếp chà đạp vào tự tôn của bản thân. Ngài giết thì tùy, không giết thì để thần cùng mẫu hậu về Mãn Tộc.

- Nhưng hoàng cung này là nhà con, con là người Hán, quyết không được phủ nhận điều đó._ người đứng phắt dậy hét lớn phẫn nộ.

Bạn đang đọc truyện *Diệp Phi Hà Sứ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Chương 12: Bỏ chạy

- Chắc cũng sắp tỉnh lại, tác dụng của thuốc mê gần hết.

- Canh chừng cho thật cẩn thận, vị cô nương này rất quan trọng.

- Thật sự làm cho người khác quá kinh ngạc.

- Giống quá...

- Ngờ rằng người ấy vẫn còn sống.

- Được thế, hẳn đã là chuyện tốt đẹp biết bao.

- ...

- ...

Ai? Ai vậy?

Tiếng ai vang bên tai thế? Xa lạ quá... là mơ hay thực?

Tôi đang ở đâu...?

Lệ chậm chậm hé mắt, ánh nến cùng đèn dầu chớp chớp làm cô khó chịu nhử mi, rồi lại mở ra. Nén... tức là trời đã tối, cô người được mùi hương thơm thanh nhã của hoa và có lẽ là cả phấn sáp. Làn da cảm nhận sự êm ái của nhung lụa, rất mịn màng, có lẽ là loại thượng hạng.

Ủa? Nhưng... nén... phấn son... nệm nhung...?

Cô tại sao lại nhận ra được những thứ đó vào thời điểm này?

Đây là đâu? Chuyện gì đã xảy ra với cô?

- Tiểu Hồng, trông chừng cho tốt, để vú Hoa đi nấu một món nhẹ cho cô ấy dùng khi tỉnh lại, chắc là đói lắm rồi, xong xuôi rồi mới đưa đến gặp lão gia.

Gi vậy? Đang nói đến cô sao?

Tiểu Hồng? Vú Hoa? Lão gia?

Cô khẳng định mình không có quen những người này. Họ muốn gì ở cô?

- Vú Hoa thật chu đáo.

Có lẽ người gọi là vú Hoa đó đã ra ngoài còn Tiểu Hồng thì đang bước đến chỗ cô nằm, cô nghe hai loại bước chân trái chiều, một thì nhẹ dần còn một thì càng lúc càng rõ rệt, điều này làm tim cô đập nhanh e sợ. Cô vội vàng nhắm mắt lại tỏ vẻ mình vẫn còn đang hôn mê sâu. Nghe qua giọng, cô đoán rằng vú Hoa tầm bốn mươi còn Tiểu Hồng là cô gái trẻ chỉ độ trắng rằm tươi tắn.

- Không biết khi nào tỉnh nhỉ, thật đáng trông đợi. A, chắc cũng không tỉnh ngay, đèn dầu dần cạn rồi, đi lấy rồi quay lại ngay chắc không sao đâu nhỉ, ở ngoài có người canh nữa mà.

Tiểu Hồng nói thế, vội tắt tả rồi khỏi, cô nghe bước chạy vội vã như muốn lấy đồ càng nhanh càng tốt để quay về trông chừng cô.

Đi cả rồi.

Lệ đột ngột mở to mắt, đập vào trong con ngươi của cô là một căn phòng thiếu nữ, có lẽ cũng là tiểu thư khuê các, bài trí rất cổ xưa. Ở góc phòng bên phải dựng một tấm bình phong màu xanh nhẹ lịch sự và trang nhã, gần đó có một bàn trang điểm bằng gỗ cổ mộc màu đỏ với chính giữa có tấm gương đồng mang sắc vàng nâu của đất. Men theo tường bên trái là một bộ khung thêu với bức vải thêu còn dang dở, đặt bên cạnh đó là một giỏ nhỏ đựng đồ thêu. Gần đó là khung cửa sổ bọc giấy sếp được dựng lên cao để gió lùa vào se se lạnh cùng ánh trăng trong vắt chiếu soi thành những vệt dài trên sàn gỗ. Ngay sát cạnh cô, một chiếc bàn nhỏ trạm khắc tinh xảo đặt lên đó một cây cổ cầm và đàn tì bà.

Chuyện này là sao? Đau đầu quá.

Hình như... trong rừng suýt chết đuối cô gặp một chàng trai... sau đó... một ông lão trong hiệu thuốc... trên đường bị chụp thuốc mê ngất đi.

Thuốc mê?

Cô bị bắt có sao?

Bỗng dưng bị lạc đến chốn này không thân không thích, cô khẳng định đến cơ hội gây hấn với ai cũng không có... tại sao?

Canh chừng cho thật cẩn thận, vị cô nương này rất quan trọng.

Họ là ai? Và họ muốn gì?

Trong lòng dâng lên một nỗi sợ hãi cơ hồ làm những đầu ngón tay của cô run rẩy, Lệ đảo mắt nhìn quanh, ngoài cửa phòng có hai cái bóng thấp thoáng có lẽ là những người đang canh chừng cô như Tiểu Hồng vừa đề cập.

Cô phải trốn, để xem... đúng... bằng đường cửa sổ.

Lệ đưa tay xoa nhẹ thái dương, dù vẫn còn choáng váng nhưng ít nhất cũng đã thanh tỉnh hơn trước ít nhiều. Cô kéo chăn xuống, nhấc chân, thật chậm rãi bước trên sàn đến cửa sổ, nương theo ánh trăng cô nhìn được vách tường chạy dài xuống nền đất, đây là lầu hai, vậy phải tìm thứ gì đó có thể giúp cô vịn vào đó trèo xuống...

Để xem nào, không có dây thừng... à... cái幔 nhưng...

Cô xoay người, nhanh tay lấy cái kéo nhỏ trong giỏ thêu rồi quay về giường, cắt hai mảnh dài từ tấm幔 lụa rồi buộc nó lại với nhau, kéo kéo sang hai bên kiểm tra độ chắc chắn, không tồi, tạm tin tưởng quãng đường ngắn nên sẽ không xui xẻo đến nỗi đứt rách giữa chừng. Cô tính toán độ dài, sau đó buộc một đầu vào chân giường, rồi cô giữ lấy đầu còn lại để theo cửa sổ, bám tường trèo xuống. Rất may, cô đang đóng vai sát thủ trong một bộ phim, dù có diễn viên đóng thế họ cô những cảnh khá nguy hiểm nhưng đôi cảnh cần lộ mặt, nên cô vẫn phải tập cách trèo tương tự thế này để ghi hình.

Giữa màn đêm mịt mù nghìn trùng được ánh trăng soi phủ lấy vạn vật, sương mù là đã lan tỏa tạo nên cảm giác mênh mông mơ màng, gió mát mơn trớn làn da khoan khoái lạ lùng.

- A! Cô ấy tỉnh lại trốn bằng cửa sổ. Người đâu!

Hồng rồi, cô đã bị phát hiện. Tiếng hét thất thanh này chắc là của Tiểu Hồng vừa quay lại phòng sau khi đi lấy dầu châm thêm.

Trong một thoáng bối rối vì bị dọa giật mình, tay của cô trượt ra khỏi dải lụa rơi xuống nền đất, cô nhắm mắt, ngậm chặt miệng lại tránh vì kinh sợ mà hét lên thất thanh. Thật may là độ cao không bao nhiêu nên cô chẳng bị thương gì, chỉ là gây ra tiếng động, dù không quá lớn nhưng cũng đủ những người xung quanh có thể nghe thấy vào trời đêm tĩnh lặng.

- Ai ở đó? _ có tiếng người ngò vức.

Cô biết mà. Không ổn rồi. Lệ cần rằng, nhờ vào ánh trăng sáng, cô dò đường bỏ trốn.

- Cô gái đó không thể dễ mất.

- Chia ra tìm nhanh lên.

- Hẳn tiếng động kia do cô ấy làm ra rồi.

- Hướng kia!

- ...

- ...

Tại sao? Tại sao lại muốn bắt cô chứ? Các người là ai?

Tiếng bước chân càng lúc càng gần, tim cô đập nhanh vì sợ hãi... chắc không thể thoát nổi...

Đừng... đừng đến đây.

Trên một cành cây cao, bóng một chàng trai đứng ngược trăng, trong màn đêm lộ ra ánh mắt lạnh băng vô cảm điểm nhiên dõi theo tất cả. Y rút ra bao kiếm, nhắm thẳng đến chỗ Lệ đang lẩn trốn dùng lực mạnh ném đi.

Tiếng gió cùng sát khí ghê rợn. Là vật gì đang lao đến?

Cô vội vã nghiêng người tránh, bao kiếm xướt qua mái tóc rối của cô đâm sầm vào thân cây sát cạnh. Cô trợn mắt sững sờ nhìn bao kiếm rơi xuống, thân người cô run lên, thờ ra hồng hộc, trong một thoáng khựng lại không dám vọng động.

.

- Đây rồi, cô nương ấy ở chỗ này

Xuất hiện trước mắt cô hiện giờ là năm chàng trai ăn mặc giống hệt nhau, dung mạo xa lạ, kiểu đồ này cô thường thấy trên phim ảnh, theo như suy đoán, có lẽ là nô bộc của một phủ lớn quyền thế nào đó.

Họ muốn bắt cô. Cô không thể buông tay chịu trói. Dù không biết rốt cuộc là họ muốn gì ở cô, nhưng chắc chắn chẳng tốt lành gì rồi.

Lệ lùi lại một bước, ổn định tinh thần rồi thụp xuống nhanh tay nhặt lấy bao kiếm, giờ lên phía trước chuẩn bị ứng chiến.

Năm người nhìn nhau như khó xử, một gã tiến lên e ngại nói:

- Cô nương, chúng tôi không làm hại cô, yên tâm đi.

- Tôi không tin. Tôi không quen gì mấy người, tại sao lại bắt cóc tôi. Và đây là đâu?_ Lệ nắm chặt bao kiếm, lại lùi thêm một bước duy trì khoảng cách, ánh mắt nhìn họ ngờ vực.

- Cô nương, tôi không lừa cô, thật tình nếu cô chịu hợp tác, chúng tôi sẽ không làm hại cô. Nào, bỏ thứ đó xuống, theo chúng tôi đi gặp lão gia.

- Không. Tôi phải rời khỏi đây. Dám bắt cóc người khác, các người vi phạm nhân quyền.

“Xoạt”

Cô dịch chuyển bước chân sang trái, chệch hướng lên trên đồng thời xoay người vung bao kiếm thật mạnh ngược lên cổ gã làm gã bất ngờ không đỡ kịp liền ngã nhào ra sau. Họ đương nhiên không lường tới việc cô biết võ còn ra tay thật như thế, bốn người thấy cô không chịu hợp tác đành phải tiến lên, tụ lại thành một vòng tròn quanh cô nhưng vẫn không dám hạ thủ tóm gọn.

- Lão gia đã căn dặn không được làm cô ấy bị thương.

- Nhưng cô ấy có võ công, người không thấy sao?

- Chúng ta bốn người hà hiếp một cô nương, rất không phải.

- Người nhắm đánh lạnh cô ấy?

- ...

- ...

Đừng tưởng cô là cô gái dễ bắt nạt như vậy mà nhầm. Từ nhỏ cô đã học qua Karate cùng Judo để phòng thân, một thứ dùng chân đá hiểm còn một dụng lực cổ tay quật ngã đối phương, kết hợp với nhau là điều tuyệt vời. Hơn nữa, để luyện cổ tay thêm lực đấu được những người có vóc dáng hơn hẳn mình, gần đây cô học thêm kiếm đạo và tham gia club cung thủ ở trường.

Bình tĩnh. Phải thật bình tĩnh. Bọn họ tuy đông nhưng đây sơ hở.

Mắt cô lộ ra kiên quyết, nương nhờ ánh trăng theo dõi động tĩnh của bốn người. Đột ngột cô lại di chuyển, tung người lên đưa ra một đòn móc chân lên cổ vào người một tên đồng thời tung kiếm đánh ngang sườn làm gã đau đớn loạng choạng nghiêng người ra sau. Ba người còn lại, cô tung bao kiếm phạt một cung bán nguyệt ngăn cản bước chân họ đến gần. Một chân cố định, một chân còn lại cô đá vào cẳng chân của tên đứng giữa. Tên bên trái nhào đến toan giết lấy bao kiếm trên tay cô ra còn tên bên phải tiến tới nắm lấy một tay cô giết ra chờ thời cơ sẽ bề quặc ra sau chế trụ, không ngờ tới lực tay cô mạnh như thế làm họ luống cuống. Một tay, cô kéo bao kiếm về phía mình, nén lại lực rồi thả nhanh ra khiến gã theo quán tính ngã ra sau đâm sầm vào thân cây phía sau; tay còn lại bị tên thứ năm nắm chặt, tay cầm bao kiếm đã thoáng nên cô gấp lại dùng cùi chỏ tung mạnh vào ngực gã làm gã vì đau mà buông tay, không bỏ lỡ cơ hội, cô nhanh nhẹn nắm lấy vạt áo gã, hạ đầu gối xuống thấp dùng một đòn quật làm gã lộn người trên không rồi nặng nề nhào xuống đất.

Quật một người có thể trọng gần gấp đôi mình quả thật rất tốn sức, mà hiện cô đang bụng đói còn cào cào nữa, cô thở hồng hộc vì mệt, nhưng đầu óc mông muội do thuốc mê sau khi vận động thể này giờ đã hoàn toàn thanh tỉnh.

Lệ vượt mồ hôi, nhân cơ hội họ chưa lồm cồm bò dậy lại mà toan bỏ chạy, nhưng đột ngột một cái gì đó nhọn nhọn chĩa ngay tim mình từ phía sau, cô nhận ra nguy hiểm nên không dám vọng động. Mờ to mắt, cô chậm chậm quay đầu nhìn bắt gặp một chàng trai có gương mặt lạnh tanh vô cảm đang chĩa kiếm vào mình, kiếm lóe sáng dưới ánh trăng lạnh lạnh cho cô hay đó là kiếm thật. Cao thủ, xuất hiện ngay sau cô không hề gây ra một xao động nhỏ. Cô nhìn thất lung y không giết theo bao kiếm, vậy kẻ đã ném bao kiếm vừa rồi vào cô chẳng có thể là ai khác ngoài y.

Năm người kia bị cô hạ gục, lồm cồm bò dậy xấu hổ đứng sau lưng y.

Mồ hôi trên trán cô lại tuôn ra nhiều hơn được gió đêm thổi mát dần để lại cái lạnh buốt, ánh mắt cảnh trọng đánh giá tình hình một lượt, thân thủ thể này chỉ sợ cô có luyện thêm chục năm cũng bằng thừa, và giờ thì cô có chạy đằng trời.

- Tiểu thư! A không... cô nương... A!_ bên tai Lệ là tiếng hét thất thanh cùng tiếng thở gấp của Tiểu Hồng_ Khánh, huynh đừng làm cô nương ấy bị thương.

- Khánh, bỏ kiếm xuống, không được làm cô nương ấy sợ..._ đây hẳn là tiếng của vú Hoa_ Cô nương, đừng chống cự, quả thật chúng tôi không làm hại cô.

- Khánh, người thu kiếm lại đi, đây là khách quý của phủ chúng ta, không được hồ đồ._ một giọng nam trầm thấp nghiêm nghị vang lên.

- Vâng, lão gia._ người tên Khánh đáp lại bằng giọng nam có từ tính, thu lại kiếm về, y chấp tay_ Cô nương, đã đắc tội.

Thấy thanh kiếm dọa đi nửa cái mạng của mình đã được thu lại, Lệ len lén đánh tiếng thở phào nhẹ nhõm. Cô xoay người lại, thấy người đang tiến đến trước mặt cô là người nam trung niên tầm bốn mươi có dư với cung cách quý phái tạo ra một nét cương nghị xa cách, ông nhìn cô, mỉm cười thật hiền từ, nhưng trong đôi mắt phản chiếu ánh trăng kia có một sự đe dọa ngầm mờ hồ nào đó, tựa như chỉ cần cô làm trái ý ông sẽ có chuyện vô cùng tồi tệ xảy ra.

Người này hẳn chính là lão gia mà bọn họ nhắc đến, chủ mưu đằng sau việc bắt cóc cô, phải thận trọng mà dò xét rõ cuộc điều ông ta muốn là gì. Nghĩ thế, cô nheo mày e dè đặt ra câu hỏi:

- Rốt cuộc, ông muốn gì ở tôi?

Nét cười trên môi ông càng sâu gợi nên sự hài lòng, ánh nhìn trong mắt là sự thương thức thật hứng thú người trước mặt mình, ông điềm đạm cất lời:

- Quả là liệt nữ, gặp chuyện không hề run sợ cúi đầu, thân thủ và sự phán đoán vô cùng nhanh nhẹn và chuẩn xác. Dung mạo của cô là nguyên nhân cô trở thành khách quý của ta, liệu có muốn nghe ta dông dài vài câu chứ?

Cô khó hiểu lặp lại:

- Dung mạo của tôi?

~*~

- Thật sự quá đẹp._ vú Hoa sau khi cảnh trọng đóng cửa phòng lại, nhìn Lệ trong hi phục với dung nhan điểm trang tuyệt sắc, bà đưa tay dung gấu áo lau đi nước mắt lăn dài trên má vì mừng rỡ_ Nhìn cô nương là già này có thể tưởng tượng được tiểu thư trong ngày tân hôn lộng lẫy ra sao. Thật sự rất cảm ơn cô đã đồng ý với yêu cầu của lão gia nhà tôi, cũng như thay tiểu thư hoàn thành nguyện vọng cuối cùng...

- Tiểu thư, người đã có thể yên nghỉ..._ Tiểu Hồng cũng kích động không kém, khoe mắt hồng lên ngăn ngăn nước mắt, giọng nói nghẹn ngào_ Từ giờ cô chính là tiểu thư của em, em sẽ chăm sóc cô chu toàn như tiểu thư ngày trước của mình.

- Tiểu Hồng ngọc, phải gọi là hoàng tử phi chứ._ vú Hoa nhẹ giọng nhắc nhở, Tiểu Hồng gờ đầu mình một cái, lè lưỡi cười_ Xin lỗi, hoàng tử phi, nô tì

quên.

- A! Cứ gọi tiểu thư là được, ở đây có một số điều do hoàng tử đặt ra lát nữa sẽ kể lại cho cả hai. _ Lệ ngại ngại nhìn ai người giọt ngắn giọt dài, mấy ngày nay đều là họ chăm lo cho cô từng chút một nên cô cũng cảm động, ấn tượng về họ vô cùng tốt.

Cô không ngờ được, Liễu tiểu thư phủ tá tướng đã bị sát hại, và vì dung mạo của cô hao hao nàng nên tá tướng mới bắt cô để làm cuộc trao đổi. Cô đồng ý thể thân cho Liễu tiểu thư lên xe hoa với hoàng tử, hoàn thành tâm nguyện cuối cùng của nàng, một phần vì ngại nếu từ chối thì tá tướng sẽ có hành động gì, một phần khác là được hứa hẹn rằng hoàng tử sẽ không làm gì cô cả còn được sống sung sướng không lo chuyện ăn mặc nơi ở, nhưng một phần nữa cô cảm động chuyện người cha thương con cùng tình yêu mười năm trời của vị tiểu thư ấy nên đã đồng ý. Chuyện càng tốt đẹp hơn khi cô không có thân thích gì ở đây.

Thật chẳng ngờ mình lại xuyên không về cổ đại, lại còn vướng vào chuyện cung đình phức tạp.

Chợt hỏi, những ngày tháng sau này liệu sẽ ra sao?

Lựa chọn thế này, là phúc hay họa

Bạn đang đọc truyện *Diệp Phi Hà Sứ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Ngoại truyện Phù sinh cải biến 1 - Chu Cảnh Long (tiếp theo và hết)

Nhà?

Từ bao giờ hoàng cung này là nhà ta?

Nhà, chính là như thế này sao?

Người Hán? Người đã luôn chối bỏ dòng máu chảy trong người ta là của người, giờ còn mở miệng mỉa mai nhau như vậy?

- Sức chịu đựng của con người cũng có giới hạn, hai mươi hai năm là đủ rồi. Nhà? Hoàng cung này là nhà của thần sao? Nhà là nơi có một người cao cao tại thượng vô tình không hề liếc mắt ngó ngang đến mình một lần dù cho chảy chung dòng máu, nhà là chỗ ai ai cũng chỉ biết bất chấp tính mạng đầu đá lẫn nhau để sinh tồn, là chốn con người ta chỉ biết bội bạc bao tình nghĩa. Ai trả cho thần hi vọng tàn tro hơn hai mươi năm, ai trả cho mẫu hậu thân tuổi thanh xuân phí hoài?

Dường như ta có chút không kiềm chế được, giờ nói ra tất cả cảm phẫn tích tụ qua ngày tháng mỗi mòn thì có ích gì?

- Đúng là ngu ngốc mới tự ru ngủ bản thân, chỉ cần nỗ lực sẽ được người chú ý, hoàng đế ngài cao quý như vậy, sao có thể tổn một cái liếc mắt cho thần được. Ngài cho thần một cái tên để gọi, Chu Cảnh Long, ngay cả nó cũng mỉa mai mình, đã vậy cũng tức bỏ nó luôn. Thần họ Đan, không phải họ Chu, người Mãn không được hoan nghênh ở đây, ngài hiểu rõ hơn ai hết, khẩn cầu ngài cho thần đưa mẫu hậu về cố quốc tránh nơi gọi là nhà khiến người ta phát rộ người này.

Rồi ta hạ giọng, chuẩn bị xoay người rời đi:

- Thần xin phép cáo lui, không quấy rầy người đề thánh chỉ.

Ta đi một mạch ra hướng cửa, không hề quay đầu nhìn lại.

- Long nhi. _ _ _ nghe tiếng gọi bất lực của phụ hoàng nhạt nhòa dần ở phía sau nhưng ta chẳng muốn bận tâm đến nữa.

~*~

Trên đường hồi cung của mình, ta chạm mặt Phi. Hôm qua còn thừa sống thiếu chết, sáng ra lại khỏe mạnh đi lung tung thế này, chẳng trách bao nhiêu lần mẫu hậu sai sát thủ ám sát đều không lấy được mạng của nó. Khả năng sinh tồn thật đáng nể.

- À... phải rồi còn sống. _ _ _ cũng chỉ là lầm bầm thôi như đã quá quen, nhưng giọng ta vẫn ẩn chứa sự khinh thường, mà xét ra mình đâu có tư cách gì đứng ở đây đối mặt với người ta.

Còn sống là đúng rồi, nếu không con người cừu ngu chí tôn kia phát điên lên mất lí trí, không chỉ lỗ lòi mà sẽ thành lỗ lăm.

Mạng của ta cùng mẫu hậu, bọt bèo như bong bóng nước, chưa kịp chạm vào đã vỡ vỡ tan.

Thật nực cười.

Trong cung có một con rồng lớn oai nghiêm, một con rồng nhỏ tài năng ẩn mình.

Còn ta, chỉ là con rồng sứ làm kiểng tiêu khiển cho họ.

Chỉ thấy Phi nhếch môi nhạt nhẽo.

“Chát”

- Cảm miệng! Người Mãn như ngươi không có tư cách nói chuyện với ta!

Hầu như mọi người xung quanh đều sửng sốt khi Phi dám xuống tay tát ta, còn dùng lời lẽ khinh miệt như thế để chửi chiết, chắc là nó không muốn nhìn những hành vi ngang ngược của ta như ngày trước.

Một tay ta đặt lên má, một tay giơ lên để bọn nô tài theo sau không làm loạn, im lặng chẳng nói.

- Phi nhi, con làm gì vậy?_ tiếng của phụ hoàng từ đằng xa vang vọng nhưng không làm ta mảy may muốn chú ý đến, thậm chí là một cái liếc mắt hờ hững. Người đến gần, gọi khẽ_ Long nhi...

Long nhi...?

Hai tiếng này của người, số lần nghe được từ trước đến giờ được bao nhiêu? Đã từng là khao khát, sao giờ nghe lại chỉ cảm thấy phát tởm.

- Hoàng thượng, ngài nghe rõ ràng phải không, ở đây không ai công nhận thần là người Hán, các người cao quý như vậy khiến thần ngay cả tư cách nói chuyện cũng chẳng có. Đây mà là nhà của thần hay sao? Nơi mà người Mãn không hề được hoan nghênh. Nực cười. Từ giờ thần chỉ ở trong phủ đệ của mình đợi thánh chỉ của bệ hạ truyền đến, thứ lỗi vì đã làm chương mắt hoàng tử điện hạ.

- Long nhi..._ phụ hoàng vừa gọi vừa níu tay áo ta thật vụng về, ta bực bội hất người ra một cách bất kính, nhìn người, ta cười khẩy lạnh lẽo_ Thần lại mạo phạm, người làm ơn ra thánh chỉ từ hình đi, không cần nhọc tâm chỉ truat phế thôi đâu. Ngài đừng gọi Long nhi nữa, thần là người Mãn họ Đan, không mang họ Chu của thân tộc người Hán các người.

Cảm giác, những sợi dây liên kết mỏng manh mà ta tự huyền hoặc mình từ thuở ấu thơ cứ dần dần rách toạt.

Tâm hồn đã bị tổn thương sâu sắc giờ có biện minh bất cứ gì, đều chỉ là vô nghĩa.

Là do ai đã vô tình trước? Cũng do ai bội bạc phủ nhận mối quan hệ máu mủ này trước, giờ lại mang vẻ mặt vô tội kia trách cứ ta?

Thử hỏi một câu thật lòng, ta trở nên thế này, là tại thái độ bất công của ai?

Bao giờ ta cũng là kẻ xấu, một kẻ chỉ biết đóng vai phản diện trong các vở kịch nhạt nhẽo lẽ đường, thì cái chết luôn là hồi kết êm như nhung.

Ta là đứa con không đáng có, đứa con mà mẫu hậu phải dùng đến tâm kế mới có quyền tồn tại, làm sao có thể bằng đứa trẻ sinh ra từ tình thương như ai kia.

Không có cũng chẳng sao, ta đã quá quen rồi, làm ơn đừng dùng tình cảm bố thí cho ta, rẻ mạt như vậy ta không cần, tôn nghiêm ta xây dựng bao nhiêu năm không thể chấp nhận nổi điều đó.

Thấy thần sắc của người tái nhợt, loạng choạng lùi một bước được Phi đỡ lấy, nghe tiếng nó khó hiểu hỏi chuyện gì đã xảy ra giữa ta với phụ hoàng.

Là chuyện gì thì chẳng phải xuất phát điểm đều từ ngươi hay sao?

Rồi ta xoay người đi thẳng. Nghe loáng thoáng tiếng người phía sau.

- Con hận phụ hoàng đến vậy sao? Phụ hoàng biết hơn hai mươi năm nay đã quá sai lầm khiến con tổn thương như thế. Tội qua, phụ hoàng đã yêu cầu bên Tăng Kinh các giao lại tất cả văn chương kì phổ một thời của con mà Liêm học sĩ yêu cầu giữ lại... phụ hoàng thật...

Quên mất, đáng ra những thứ vô vị đó nên bị đốt sạch từ lâu mới phải.

Mà thôi, cũng chẳng quan trọng mấy.

~*~

Phi xuất cung, còn ta từ ngày hôm đó không hề bước ra khỏi cung của mình. Ta không hiểu con người kia muốn gì khi nghe qua chuyện ông ta cho người tìm hiểu ta muốn gì, thích thứ gì, làm gì. Chẳng phải ta đã nói rõ không cần tình cảm bố thí vớ vẩn kia sao, còn làm ba trò vô nghĩa như vậy làm chi? Mấy lần ông ta cho truyền khẩu dụ mời gặp ta đều viện lí do chối từ.

Bỗng một ngày, thái y viện truyền ra tin phụ hoàng đổ bệnh rất nặng. Không biết thực hư thế nào, lòng ta có chút nôn nao muốn đi thăm người, nhưng lí trí vẫn thắng tình cảm, sau một hồi do dự, ta vẫn chọn không rời cung.

Ta không thể tha thứ cho người, bao lần mẫu hậu vì người mà suy sụp, liệu người có biết, hay còn cười sung sướng nữa. Thử hỏi mẫu hậu rơi nước mắt thương tâm, là do lỗi của ai?

Thế nhưng ba ngày sau, khi ta đang ngồi trong thư phòng đọc sách, có tâm phúc của phụ hoàng đến báo tin.

Ta vừa nhìn thấy gã, bản thân có chút giật mình rồi chỉnh lại vị trí ngồi.

- Có chuyện gì? _ ta không quay lại nhìn gã, cất tiếng lạnh nhạt.

- Thái tử điện hạ thiên tuế, hoàng thượng muốn gặp ngài lần cuối.

Gặp lần cuối? Để làm gì?

Nếu là lúc trước, có lẽ ta đã hoảng hốt đứng bật dậy chạy thật nhanh, giả cũng được, mà thật lòng cũng chẳng mất mát gì.

Nhưng bây giờ, lòng ta chỉ gọn lên một nỗi buồn mảnh mai sương khói rồi chậm rãi tan biến.

Nhiều khi ta cũng giận sự vô tâm của mình, dù biết đó là người ta luôn hướng đến, hai mươi hai năm mong mỏi một ánh nhìn dịu dàng, thậm chí là giận dữ cũng được, để biết rằng người biết đến còn có ta trên đời này, nhưng không... chưa một lần.

Phó mặc tất cả, lòng mới không đau.

Phụ hoàng sắp mất?

Con người đó, đến tận bây giờ mới nhớ đến sự tồn tại của ta? Gặp ta lần cuối, tính làm gì? Xem ta là vật thể thân khi không có Phi nhi yêu dấu của người bên cạnh hay sao? Thứ tình cảm thương hại đó, ta không cần, dù chỉ là một thái tử hữu danh vô thực, ta cũng có tôn nghiêm của riêng mình.

Giả như ngày ấy, không chính tai nghe thấy những lời vàng ngọc kia... có lẽ ta vẫn còn chìm đắm trong ảo tưởng mộng muội của mình chẳng thể tỉnh lại.

- Người về bên hoàng thượng đi. _ hồi lâu sau, ta đáp lại lời hắt hủi thật nhạt nhẽo.

- Điện hạ? _ giọng của gã tựa như rất sùng sốt.

Ta nhắm mắt lại, cố giữ cho giọng thật bình tĩnh:

- Người mau về bên cạnh hoàng thượng, nhắc lại với ngài, ta không phải thái tử vì ngài vốn chưa bao giờ công nhận ta là con trai ngài, ta mang họ Đan của mẫu hậu người Mãn chứ chẳng mang họ Chu cao quý nên không có tư cách đến gặp ngài, hoàng thượng tuyên chỉ khi quân phạm thượng cũng được, Đan Cảnh Long ta xin chịu mọi hình phạt, kể cả tử hình.

- Điện hạ? _ gã gần như chẳng màng phép tắc hét lên khó hiểu. _ Chẳng phải người kế nghiệp giang sơn này chính là điện hạ hay sao? Dù hai người có hiểu lầm bao nhiêu, giờ phút lâm chung của hoàng thượng, ngài không thể vắng mặt, cả hoàng hậu cũng không đến, liệu triều thần sẽ nghĩ gì?

Mẫu hậu cũng không đến?

Người cũng giống con, chịu đựng sự vô lý, bất công và ghê lạnh khinh thường đó quá đủ rồi.

Hiểu lắm sâu bao nhiêu mà không thể hóa giải? Thực ra, ngay từ đầu bản chất của ông ta, ta đâu có hiểu nhầm, phải không?

Không hẳn là oán hận, chẳng qua là vết thương lòng vĩnh viễn không thể bù đắp.

Người họ Chu, kẻ họ Đan, vốn không hề có mối dây liên hệ nào cả.

Tương lai, giang sơn vận đại này rơi vào tay ai, ta không quan tâm, thế thì việc gì lại phải e ngại triều thần suy nghĩ điều gì.

Là người chối bỏ sự tồn tại của ta. Ta là người Mãn, không phải người Hán. Đến cái tên, cũng thể hiện sự chán ghét của người.

Cảnh Long – con rồng đá vô dụng vô tri vô giác chỉ có thể chưng làm kiếng. (Melan: thật ra Cảnh Long có nghĩa là, nơi nào có rồng giáng lâm, nơi đó cảnh sắc muôn phần rạng rỡ, ở đây là dùng từ đồng âm ^ ^)

Mia mai thật.

Ta không phản bác lời gã, chỉ xua tay:

- Đi đi...

Đội gã rời khỏi, ta cảm nhận một mùi hương quen thuộc dần dần rõ ràng.

A Từ. Tiếng bước chân của nàng thật nhẹ nhàng, nàng đến trước mắt nạ, nét mặt âu lo mang theo một ánh nhìn trĩu mến. Nàng thì thầm:

- Đừng cố nén, cố thiếp ở đây với chàng.

- A Từ... _ ta ôm nàng, siết chặt nàng vào lòng như một chỗ dựa tinh thần đáng tin cậy.

Phụ hoàng, là do người vô tình hai mươi hai năm, chớ trách ta bất nghĩa một khắc.

Dù thế, nhưng ta biết, nước mắt đang tuôn rơi đầm mặt.

~*~

Có lẽ ta biết được nguyên do phụ hoàng băng hà, nhưng bây giờ cũng chẳng quan trọng nữa vì lỗi cũng chẳng hoàn toàn quy kết cho ai.

Tình yêu và thù hận, luôn song hành cùng nhau một cách lừa dối.

Mai là đúng một tháng quốc tang, theo tin báo về của thuộc hạ, mai cũng là ngày Phi hồi cung. Giờ nó đã trở thành Minh chủ võ lâm được nhân sĩ giang hồ ủng hộ một lòng, lại có trong tay quyền lực tả tướng, binh phù của hoàng thúc, cả Trịnh đại tướng quân thống lĩnh cấm vệ quân cũng đứng về phía nó, bằng chứng là có Trịnh Thừa Dã con trai ông cùng Phi xuất cung.

Ta ngoảnh đầu nhìn một lần ngai vàng trống rỗng kia, chỗ đó chưa từng thuộc về ta, và vĩnh viễn cũng như vậy, nó đang lặng lẽ đợi vị chủ nhân đích thực của mình.

Thứ gì không phải của mình, ta đương nhiên chẳng muốn tranh giành.

~*~

Hoàng hôn ánh lên nền trời những gam màu cam tím hỗn độn, ta đứng trên cổng thành hướng mắt nhìn cảnh núi non hùng vĩ, dân chúng an cư lạc nghiệp. Ánh nắng hiu hắt cuối ngày làm cho ta thấy chói mắt nhức nhối.

Ngao Dương, Nhật Phi – tên của nó gắn liền với ánh sáng.

Gió thổi qua, làn gió mang hơi thở mùa xuân làm cho lòng người khoan khoái dễ chịu, tại sao đến tận bây giờ ta mới biết đến?

Con người, gần kề chuyện sinh tử mới rõ ràng điều gì quý giá với mình. Hôm nay có lẽ là ngày cuối cùng ta còn trên trần thế, ta cần sắp xếp lại một số chuyện để ra đi thật thanh thản.

~*~

“Hạ thần khấu kiến thái tử điện hạ.”

“Nhị vị, miễn lễ.”

“Đa tạ điện hạ.”

“Trịnh tướng quân, Tàn quân sư, chắc đây là lần cuối ta được nghe hai người gọi như thế.”

“Ngày mốt điện hạ đã đăng cơ, tất nhiên sẽ không còn ai gọi ngài là thái tử.”

“Thế sao? Vậy mà ta vẫn tưởng ngày mốt sẽ là lễ đăng cơ hoành tráng của hoàng đế của ta chứ?”

“Điện hạ, người...”

“Chẳng cần phải giật mình lên như vậy, ta cũng đâu có ý gì. Tàn quân sư, đại nhân thấy thế cờ này thế nào? Rất mong được nghe qua ý kiến của quân sư.”

“Theo ngu kiến của thần, quân đen vẫn có thể tìm được đường thoát bằng các nước thu quan gián tiếp, thế nhưng...”

“Nhưng quan trọng là người cầm quân có muốn mạo hiểm hay không, và phải đánh đổi bằng rất nhiều quân mình trên bàn cờ, chỉ cần quân trắng đoán được ý đồ, mọi tổn thất đều trở thành vô nghĩa.”

“Có thể cho thần mạo muội hỏi, ai cầm quân đen, ai cầm quân trắng?”

“Ta cầm quân đen, hoàng đế cầm quân trắng.”

“...”

“Ngày mai, hoàng đệ ta hồi cung hoàng thành nốt nhưng quân sát phạt cuối cùng, đảo chính, là chuyện tất yếu.”

“...”

“Thật ra, đáng lý ta có thể tự thoái vị tỏ ra mình khiêm nhường đức độ, nhưng hoàng đệ của ta được sự ủng hộ của giang hồ lẫn binh sĩ là nhờ vào lan truyền ta độc ác vô năng còn đệ ấy tài giỏi độ lượng. Nếu ta làm thế, sẽ khiến cho người đang đi theo nó từ đó mà hoang mang, nhất là giới võ lâm, đưa nó lên ngôi vị mình chủ đã là nhún nhường, khi nó ắt sẽ tắc đại loạn.”

“...”

“Nên, ngày mai, ta vẫn sẽ diễn một vở kịch nhỏ.”

“...”

“Ta cho gọi hai người đến đây, là muốn nhờ vả việc điều động quân lính chặn ở các cổng và lính tuần tra trong cung một cách hợp lý để giảm thương vong thiệt hại xuống mức thấp nhất.”

“Điện hạ... hóa ra lâu nay người.”

“Đừng suy diễn lung tung, chẳng qua ta muốn góp chút ngu kiến của mình trước khi chết mà thôi. Để nhị vị chê cười.”

“...”

“Người lên ngai vàng, nắm giữ giang sơn thiên hạ nay mai, chỉ có thể là hoàng đệ tài đức vẹn toàn của ta. Để muôn dân quy phục, mọi người đồng lòng phò tá, phải diệt trừ tất cả phản loạn. Ta tin nó ắt biết phải làm gì.”

“...”

“Một nước không thể có hai người làm chủ, ngày mai ta nhất định phải chết, vì thế ta muốn nhờ nhị vị.”

“Xin điện hạ cứ sai bảo.”

“Hãy cứu mạng mẫu hậu của ta, xem như ta cầu xin hai người.”

“...”

“Ta là quân đen, hoàng đệ ta là quân trắng, đánh ở đây, quân trắng phản đòn chỗ này, còn đánh vào đây lại càng nhanh bị tiêu diệt. Nếu đánh nước đôi, cơ hội lật ngược tình thế rất mỏng manh lại trả cái giá rất lớn. Ta không mạo hiểm vì thứ không thuộc về mình.”

~*~

Nhìn người trong lòng nặng nề chìm vào giấc ngủ sau một trận kịch tình vừa rồi, ta nói lỏng vòng tay để nàng có một vị trí ngủ thật thoải mái trong lòng mình.

Chậm rãi khắc ghi lại từng chút một bóng dáng nàng thật sâu vào tâm khảm, ta cười khổ tâm.

Chưa ai trong chúng ta nói ra tiếng yêu đôi phương mà dùng phương thức của riêng mình biểu đạt.

Thật lòng, ta rất yêu nàng, A Từ.

Ta gặp nàng là ưu đãi của ông trời, còn nàng gặp ta lại là ông trời bất công.

Ta đã rất muốn vì tương lai của chúng ta mà phấn đấu, nhưng cuối cùng ta vẫn là kẻ hèn nhát trốn chạy. Mọi thứ đã sắp đặt sẵn, ngày mai nàng sẽ được hộ vệ trung thành của ta đưa ra khỏi cung bằng địa đạo bí mật.

Không có ta, nàng vẫn cứ sống tốt đấy... đừng quên...

Dần dần ta dịch người, đặt lên môi nàng một nụ hôn, tay cũng vô thức siết chặt nàng hơn, không ngờ lại làm nàng tỉnh giấc.

- Long... chẳng lẽ trời sáng rồi...?

- Không... giọng ta khàn khàn, môi lướt xuống cổ nàng hôn loạn, thì thảo... Ta chỉ muốn tranh thủ trời còn tối, nếu nàng đã tỉnh thì một lần nữa nhé...

~*~

Sáng hôm sau, đúng như ta dự đoán, Phi hồi cung đưa quân tiến đánh ba cửa cổng kinh thành, nhanh chóng tiến nhanh vào hoàng thành.

Tiếng người than oán, máu chảy thành sông, khói lửa chất chồng.

Nhận được tin báo của binh sĩ, ta chỉ âm thầm thờ dài.

Có một điều ta không ngờ đến, chính là theo tin tình báo nhận được, người trong giang hồ đã chặn ở các bìa rừng và ven sông những khu lân cận kinh thành. Kiểu này cả mẫu hậu và A Tử cũng không thoát được rồi.

- Điện hạ, giờ phải làm thế nào? _ gã binh sĩ truyền tin thúc giục.

Còn làm gì được nữa đây?

Ta lẳng lặng rút ra Phệ huyết cổ chuẩn bị sẵn, nốc cạn, kịch độc không có thuốc giải này có tác dụng chậm rãi ăn mòn nội tạng, mong rằng có đủ thời gian.

- Bắt lấy thái tử điện hạ và đồng đảng _ cửa phòng mở toan, quân lính do đích thân Trịnh Thừa Dã chỉ huy xông vào, trên môi hắn còn vương một nét cười tao nhã tàn nhẫn.

~*~

Nó muốn biết, thì ta cũng toại nguyện.

Ta cất tiếng, cứ như thôi miên.

- “Đợi sau khi Ngân phi sinh hạ, ta nghĩ muốn phế truất hoàng hậu hiện tại để lập nàng lên làm hoàng hậu.” “Đợi Phi nhi hồi cung. Ta sẽ phế truất Long nhi để nó lên làm thái tử, người xứng đáng kế nghiệp ta chỉ có Phi nhi.” “Nếu như sáng mai hoàng tử không tỉnh lại, sẽ có đầu của hoàng hậu và thái tử bị phế truất treo trước cổng thành thị uy dân chúng.”

Giọng ta không nhanh không chậm, còn mang theo ý hận lẫn ghen tị, ta cười, nhặt nhổm chế nhạo, trông thấy sự sùng sốt đến hốt hoảng trong mắt nó.

Không ngờ sao?

- Người nghe rõ chưa? Người sống trong tình thương của mọi người như người, nhất là phụ hoàng nữa làm sao có thể ném trái qua cảm giác đắng chát tràn trề thất bại lẫn thất vọng như ta khi nghe những lời như thế. Phụ hoàng chưa bao giờ xem ta là con của người, chưa bao giờ cười với ta, tiếc cả một cái liếc mắt, hai mươi hai năm, ta gặp được người chỉ vào các buổi lễ đủ đêm trên đầu ngón tay, ta có nỗ lực hay không, người cũng đâu để ý đến. Trong mắt phụ hoàng chỉ có mẫu tử người thôi, còn mẫu tử ta người xem như không khí, thậm chí còn cấm hận chưa tìm ra được cố nào giết đi cho đỡ chướng mắt.

Thấy đồng tử nó co giật trong một thoáng, ngoài ra không còn phản ứng gì đặc biệt, ta tiếp tục:

- Phụ hoàng vô tình, ta bất nghĩa, sau này dù người có ra thánh chỉ gặp mặt, đến tận lúc hấp hối, ta vẫn quyết không đi gặp. Ta thừa nhận, bản thân chẳng qua là vì ghen tị người. Ta cố gắng mọi chuyện, ban đầu vì muốn được phụ hoàng công nhận, nhưng sau này, đơn giản chỉ vì muốn làm chỗ dựa cho mẫu hậu. Ta có thể dùng thân phận của mình kêu gọi ủng hộ từ người Mãn đoạt lấy ngai vàng từ tay người mà phụ hoàng kị thác, nhưng ta không cần vương vị, lại càng chẳng phải kẻ bán nước lưu danh thiên cổ. Điều ta muốn, kì thực rất đơn giản, chỉ là mong được biết đến một lần hương vị gia đình trọn vẹn như thế nào.

Giọng ta càng lúc càng trầm, cảm nhận tầm mắt nhòe dần, cay cay, trên má có dòng nước mắt lăn dài lạnh lạnh.

Ta khóc sao?

Nhưng, là khóc vì điều gì? Ân hận nuôi tiếc?

- Giờ này chắc mẫu hậu cùng A Tử cũng bị người của người giết, độc phát tác chậm cũng bắt đầu phát huy tác dụng, là Phệ huyết cổ kịch độc _ lực phù ngũ tạng như bị cào xé, cổ họng nóng rát, khóe môi cũng trào ra một vệt máu nồng, có tiếng gọi “hoàng huynh” hoảng hốt của người đối diện mà ta chẳng biết có nghe nhầm không. Nếu như người còn nể tình ta là huynh trưởng của người, thì cho chúng ta được toàn thân cạnh nhau, chẳng cần an táng linh đình, yên lặng đào giúp mồ chôn được rồi.

- Long!

Ngay lúc thần trí dần mơ hồ, nghe tiếng gọi thân thương đến xé lòng, ta ngẩng mặt lên nhìn thấy bóng A Tử bé nhỏ mỏng manh chạy vào, hầu như không ai có ý ngăn nàng lại.

Sao nàng lại ở đây lúc này?

A Tử của ta, nếu không gặp gỡ ta, nàng đâu bị cuốn vào chuyện này.

- A Tử... _ ta nhẹ giọng gọi ra cái tên mình yêu nhất.

Đột ngột nàng ôm chầm lấy ta, một cái ôm trân trọng quyến luyến, e sợ chia cách vĩnh viễn sắp đến gần, bên bả vai ta cảm nhận được những giọt nước

mắt lạnh buốt của nàng như vạn dao cứa vào tim ta.

Đau lắm.

Nàng đối mặt với ta bằng một nét cười buồn bã:

- Long, dù trên đời này không ai yêu thương chàng thì còn có thiếp, thiếp đã nói, từ khoảnh khắc thiếp được gả cho chàng thì cả đời còn lại là người của chàng, sống chết bên nhau. Thiếp sao đành lòng nhìn chàng cô độc bước trên cầu Nại Hà, giờ thiếp cùng con đi trước một bước, đến bờ vong xuyên ngắt một cành bi ngạn đỏ thắm, tay cầm lồng đèn soi đường dẫn lối cho chàng.

Nàng cùng con?

Con của chúng ta?

A Tử có thai rồi?

Ta mở to mắt sững sờ.

Kể đến lại thấy nàng rút cây trâm trên đầu xuống nhắm ngay tim mà đâm.

- A Tử... nàng làm gì... đừng!

“Phập”

Máu từ vết thương trào ra, người nàng ngã gục vào lồng ngực ta, khẽ thốt lên những từ cuối cùng:

- Thiếp cùng con, đợi chàng...

Rồi mi mắt nàng khép lại, mãi mãi...

Cảm giác cả đất trời sụp đổ dưới chân mình, độc tính trong người cũng đang phát tác mạnh mẽ.

Cũng đã đến lúc rồi.

Mệt mỏi quá...

- Khởi bẩm hoàng tử, hoàng hậu đã bị giết... có một kẻ từ bên ngoài chạy vào hướng đến Phi trình tấu.

Ta nghe thấy thế, chợt cười như đã phát điên.

Là ai oán, cũng là tiếc hận.

- Mẫu hậu, người từng bảo, ở đây người Mãn chúng ta không được hoan nghênh, dù ở địa vị cao đến đâu cũng chỉ là phù phiếm, tình người mà nói, chỉ có chúng ta nương tựa lẫn nhau, con người cừu ngừ chỉ tôn kia vốn vô tình bạc bẽo, cứ trông chờ một ánh nhìn quan tâm đã là ngu xuẩn, phải học cách lạnh lùng nhẫn tâm để tồn tại. Nhân sinh là phù du, chẳng qua là một giấc mộng, dài mà ngắn, chẳng cần hoàng hậu hữu danh, không màng thái tử vô thực, chỉ mong một khoảnh khắc nếm trải hương vị gia đình trọn vẹn. Giá như có đủ dũng khí không tranh không đoạt, từ bỏ tất cả sau lưng, trở về Mãn tộc, mảnh đất yên bình dành cho chúng ta... Người đã rất mong cùng con trở về cố quốc phải không?

Mi mắt khép lại, hô hấp có phần khó khăn, ta gục đầu dựa trên vai A Tử chờ đợi cái chết đến.

Hết tất cả rồi.

Bạn đang đọc truyện *Diệp Phi Hà Sứ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.